

அனுநெமும் தேவநூடன்

'எங்கு இதயம் கணிந்த
கிறிஸ்யஸ் மற்றும் புத்தாண்டு
நல் வாழ்க்கூக்களைத்
தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்!'

ஷசம்பார்
ஜனவரி
பெப்ரவரி
2011-2012

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

டிசம்பர் 2011

திகதி	காலை	மாலை
01	தானி. 4	2பேது. 3
02	தானி. 5	1யோவா. 1
03	தானி. 6	1யோவா. 2
04	தானி. 7-8	1யோவா. 3
05	தானி. 9-10	1யோவா. 4
06	தானி. 11	1யோவா. 5
07	தானி. 12	2யோவா. 1
08	ஒசியா 1-3	3யோவா. 1
09	ஒசியா 4-6	4தா. 1
10	ஒசியா 7-9	வெளி. 1
11	ஒசியா 10-11	வெளி. 2
12	ஒசியா 12-14	வெளி. 3
13	யோவேல் 1-2	வெளி. 4
14	யோவேல் 3	வெளி. 5
15	ஆமோஸ் 1-3	வெளி. 6
16	ஆமோஸ் 4-6	வெளிப். 7
17	ஆமோஸ் 7-9	வெளி. 8
18	ஒபதியா 1	வெளி. 9
19	யோனா 1-4	வெளி. 10
20	மீகா 1-3	வெளி. 11
21	மீகா 4-5	வெளி. 12
22	மீகா 6-7	வெளி. 13
23	நாகூம் 1-3	வெளி. 14
24	ஆபகூக் 1-3	வெளி. 15
25	செப்பனி. 1-3	வெளி. 16
26	ஆகாய் 1-2	வெளி. 17
27	சகரியா 1-3	வெளி. 18
28	சகரியா 4-7	வெளி. 19
29	சகரியா 8-10	வெளி. 20
30	சகரியா 11-14	வெளி. 21
31	மல்கியா 1-4	வெளி. 22

அனுதினமும் தேவநூடன்

(DAILY DEVOTIONS)

ஷசம்பர் - ஜெவரி - பெப்ரவரி

2011 - 2012

நிர்வாக இயக்கனர் :

திரு. முக்க வெரோ

தமிழ்ப்பகு முகாமையாளர்:

திரு. ரவி சங்கர்

தொகுப்பாசிரியர் :

திரு. வஷ்ணீ ஏனாஸ்.

தபால் முகவரி:

சத்தியவசனம்

த.பெ. 1012,

கொழும்பு, இலங்கை.

நேரில்:

120A, தர்மபால மாவத்தை

கொழும்பு 7

இலங்கை.

கிழு-ஒரு சத்தியவசன வெளியீடு

TEL: 011-2695441, FAX: 011-2698843

Email: svsl@slt.net.lk

இசும்**1****வியாழன்****கவிசேஷ செய்தி**

பாவிகளை இரட்சிக்க கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தார் என்கிற வார்த்தை உண்மையும் எல்லா அங்கிகிரிப்புக்கும் பாத்திரமுமானது.' (1தீமோத்தேயு 1:15)

'இந்த கிறிஸ்மஸ் சீசனில் (காலத்தில்) எப்படியாவது நமது ஊருக்குப் போவோம்' என்றான் மகன். 'இல்லை, அண்ணாவிடம் போவோம். லண்டனில் கிறிஸ்மஸ் நல்லாயிருக்கும்.' இது மகன். இவர்களைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. இன்றைய நாகரிகத்திலே, கிறிஸ்துவின் பிறப்பு, ஒரு சீசனாக, குதூகல நிகழ்வு களின் காலமாக மாறிவிட்டது. அது சந்தோஷ காலம்தான்; ஆனால் அந்த சந்தோஷம் கிறிஸ்துவின் கவிசேஷத்தை மேன்மைப்படுத்துகிறதா அல்லது நமது விருப்பங்களை மேன்மைப்படுத்துகிறதா என்பதை சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லது. ஏனெனில், கிறிஸ்துவின் கவிசேஷம் என்பது இன்று நம்மில் பலருக்குப் புளித்துப் போன, அலுத்துப்போன செய்திபோலாகிவிட்டது என்பது மறுப்பதற்கில்லை.

பவுலின் மேற்கண்ட வார்த்தையை நாம் சிறுவயதிலிருந்து அறிந்திருந்தாலும், இது இயேசு கிறிஸ்துவின் கவிசேஷத்தின் சாராம்சத்தையே துல்லிய மாக விளங்க வைக்கிறது. கிறிஸ்துவானவர் ஒரு சமயத்தை உருவாக்கவோ, அழிந்துபோகும் உலகில் தமக்கு ஒரு பெயரை நிலைநாட்டவோ, ஒரு நல்ல வாழ்வுக்கு வழிகாட்டவோ, அல்லது, ஒரு ஜனக்கூட்டத்தைத் தமக்கென்று ஏற்படுத்தவோ இந்த உலகிற்கு வந்து பிறக்கவில்லை. மறுபக்கத்தில், உலக மக்கள் சந்தோஷம் கொண்டாடி மகிழ்ந்திருக்க ஒரு விடுதலை காலம் வேண்டும் என்றும் அவர் பிறக்கவில்லை. அவர் பாவிகளாகிய மனிதரை மீட்டு இரட்சிக்கவே வந்தார். இது ஒரு சந்தோஷ செய்தியாக அன்று காபிரியேல் தூதனால் அறிவிக்கப்பட்டாலும், இன்று உலகத்தார் கொண்டாடும் கொண்டாட்டங்கள் அந்த அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறதா என்பதை சற்று சிந்திப்போம். இது சந்தோஷ காலம்தான்; ஆனால், ஆத்துமாவில் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் காலமும்கூட. ஏனெனில், அந்த மீட்பைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் அன்றாடம் மரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஓவ்வொரு மனிதனுக்காகவும் துக்கப்படாமல் இருப்பது எப்படி? ஒருவன் தான் மீட்கப்பட்டவன் என்று சொல்லியும் இந்த ஆத்துமபாரம் இன்றி கிறிஸ்துவின் பிறப்பைக் கொண்டாட முடியாது.

தமது பிறப்பினாலே நித்திய வாழ்வின் நிச்சயத்தை நமக்குத் தந்த ஆண்டவருக்கு நாம் இந்த நாட்களில் என்ன செய்யப்போகிறோம்? நாம் மீட்கப் பட்டதைக் கொண்டாட இந்த நாட்களுக்காக காத்திருக்கவேண்டிய அவசிய மில்லையே! நமக்கு விடிகின்ற ஓவ்வொரு நாளும் சந்தோஷ நாள்தான். ஆகவே, இந்த நாட்களில் மீட்பைக் காணாமல் தினமும் அழிந்துகொண்டிருக்கும் ஆத்துமாக்களுக்காக தாகத்தோடு உழைக்க நம்மை அர்ப்பணிப்போமாக. அதுதான் நமது மீட்பருக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய அதி உண்ணதுப் பரிக.

"என் மீட்பரே, பாவிகளை மீட்கவே நீர் பிறந்தீர் என்ற செய்தி இந்த நாட்களில் பலருடைய செவிகளுக்கு எட்டும்படி, என்னைப் பயன்படுத்தும் ஐயா. ஆமென்."

நாமே சாட்சிகள்!

‘அவன் எல்லாவற்றையும் விட்டு, எழுந்து,
அவருக்குப் பின்சென்றான்.’ (லூக்கா 5:28)

எத்தனையோ மகான்கள் பிறந்து இறந்துபோனார்கள். சிலரின் பிறந்த தினங்கள் இன்றும் நினைவுகூரப்படுகிறது. ஆனால், பிறந்தநாள் இதுதான் என்று சரியாகத் தெரியாதபோதும், ‘பிறந்தார்’ என்று சொல்லி நினைவுகூருவது கிறிஸ்துவின் பிறப்புத்தான். அநேகருடைய பிறப்பு நல்ல அல்லது கெட்ட சில நினைவுகளை வைத்துப்போயிருக்கிறது. அவர்களின் சில செயல்களினால் அவரவர் நாடுகள் நன்மை பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், கிறிஸ்துவின் பிறப்பு, அசாதாரணமானது. அது ‘உலகம் முழுவதற்குமே சந்தோஷ செய்தி’ என்று அன்று அறிவிக்கப்பட்டது. அது அன்று நடந்தது. ஆனால் இன்றும் கிறிஸ்துவுக்குள் பலர் புதிதாகப் பிறக்கிறார்கள் என்றால், இன்றும் கிறிஸ்து பிறப்பு சந்தோஷ மாய் நினைவுகூரப்படவேண்டியது அவசியமே என்பதை இது நமக்கு உணர்த்து கிறது. ‘ஆயுதம் ஏந்திய என் கை இன்று இந்த பரிசுத்த வேதத்தைச் சுமக்கிறது’ என்று ஒரு வாலிபத் தங்கை சொல்லக் கேட்டபோது, மெய்யாகவே கிறிஸ்து பிறந்தார், மரித்து உயிர்த்தார் என்று நாம் தேவனைத் துதித்தோம்.

அன்று இயேசு ஒருவனைச் சந்தித்து, ‘எனக்குப் பின்சென்று வா’ என்றார். அவன் உடனே எல்லாவற்றையும் விட்டு எழுந்து அவருக்குப் பின்பாகச் சென்றான். மற்ற சீதார்களைவிட இவன் விட்டுசென்றது, அல்லது கிறிஸ்துவினி மித்தம் இவன் இழந்தது சற்று பெறுமதிமிக்கது. மீன்பிடிக்கிறவர்கள் திரும்பவும் மீன்பிடிக்கச் செல்லலாம், அப்படியே சென்றார்கள். ஆனால், இவனோ ஆயக்காரன், வரி வசூலிக்கிறவன். உண்மையற்றவனாக அவன் வாழ்ந்திருந்தான். அப்படிப்பட்டவன் தனது வரிவசூலிக்கும் இடத்தைவிட்டுப் புறப்படும்போது, இனி அவனுக்கு வேலை இல்லை. வருமானம் இல்லை. இப்போது அவன் புதிய குழுவோடு சேர்ந்திருக்கிறான். இனிமேல் அவன் திரும்பவும் வரிவசூலிக்க நினைத்தாலும் முடியாது. அப்படியொரு திருப்பம். இவன்தான் லேவி என்று சொல்லப்பட்ட மத்தேயு கிறிஸ்துவுக்கு ஒரு சாட்சி.

இயேசு உலகில் பிறந்தார் என்பதற்கு இன்று உயிருள்ள சாட்சிகள் நாமேதான். நாம் சாட்சிகளென்றால் நாம் அவருக்குள் பிறந்திருக்கவேண்டும். நாம் அவருக்குள் பிறந்திருக்கிறோம் என்பது உண்மையானால், நமது வாழ்வு அதை வெளிப்படுத்தவேண்டும். நமது வாழ்வு அதை வெளிப்படுத்துகிறது என்றால், மத்தேயுவின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றம் இன்றும் நம்மோடு பேசுகிறது போல நம் வாழ்வும் பிறரோடு பேசவேண்டும். அதுதான் கிறிஸ்துவின் பிறப்பிற்கு மகிழை கொண்டுவரும். நமது வாழ்வு இன்று கிறிஸ்து பிறப்பிற்கு மகிழை கொண்டு வருகின்றதா?

“இயேசுவே, உமது பிறப்பில் மகிழுகின்ற நான், பிறருடைய வாழ்வுக்கு அந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும்படியாக என்னை மாற்றும் ஜயா. ஆமென்.”

இசும்**3****சனி****புதிய சிந்தை**

அந்த லேவி என்பவன் தன் வீட்டிலே அவருக்குப் பெரிய விருந்துபண்ணினான். (லூக்கா 5:29)

எனது சிறுவயதிலே, அறியாப்பருவத்திலே, கிறிஸ்மஸ் எப்போது வரும் என்று காத்திருப்பேன். ஏனெனில் அன்றுதான் வீட்டில் கோழிக்கறி சமைக்கப்படும். ஆனால், வீட்டில் பெரியவர்களைப் பொறுத்தவரையிலும், உண்மையாகவே கிறிஸ்மஸ்தான். உரை ஜனங்கள் யாவருக்கும் நல்ல உணவு கொடுத்து, நமது அன்பை எல்லோருடனும் பசிர்ந்துகொள்வோம். இன்று நமது மனநோக்கு மாறி விட்டது என்றால் மிகையாகாது. அன்று நமக்கு இரட்சிப்பைக் குறித்து அதிகம் தெரியாது, ஒன்றுமே தெரியாது என்றும் சொல்லலாம். ஆனால், ஆண்டவர் இயேசுவினிடத்தில் பக்தியும் நேசமும் நிறையவே இருந்தது. ஆனால், இன்று நமக்கு இரட்சிப்பைத் தெரியும்; அதைப் பெற்றும் இருக்கிறோம். அப்படியானால், நமது நடவடிக்கைகளில் அதிக மாற்றங்கள் தெரியவேண்டுமல்லவா!

அன்று வாழ்வில் மாற்றம் ஏற்பட்டவுடனேயே லேவியாகிய மத்தேயுவின் செயலில் அந்த மாற்றம் உடனடியாகவே வெளிப்பட்டது. ஒரு ஆயக்காரராக பணிபுரிந்த மத்தேயுவின் நண்பர்களும் அப்படிப்பட்ட வேலை செய்கிறவர்களாக அல்லது, அப்படிப்பட்ட மனநிலையில் உள்ளவர்களாகவே இருந்திருப்பார்கள். இந்த லேவி, இயேசுவைப் பின்பற்ற வெளிவந்ததும் செய்த முதற்காரியம், தன் வீட்டில் ஒரு பெரிய விருந்து வைத்தான். வைத்த விருந்து இயேசுவுக்காகவே இருந்திருக்கலாம். ஆனால், லேவியோ, தன் நண்பர்களாகிய அநேக ஆயக்காரரையும் மற்ற பாவிகளையும் அழைத்தான். தான் கண்ட இயேசுவை மற்றவர்களும் காணவேண்டும் என்று விரும்பினான். தான் பெற்ற மகிழ்ச்சியை பிறரும் அனுபவிக்க விரும்பினான். மத்தேயுவின் வாழ்வில் ஏற்பட்டது உடனடி மாற்றம். உலக செல்வத்தை நாடி உழைத்தவன், ஆவிக்குரிய செல்வத்திற்காக எல்லாவற்றையும்விட்டு இயேசுவைப் பின்பற்றினான். இன்றும் மத்தேயு இயேசுவின் பிறப்பிற்குச் சாட்சிதான்.

தேவபிள்ளையே, மீட்புப் பெற்றேன், நான் இயேசுவின் பிள்ளை என்று பெருமை பேசும் நாம், நமது வாழ்வில் அதை வெளிப்படுத்துவதில் ஏன் தயக்கம் காட்டுகிறோம்? வெட்கமா? அல்லது உலகம் என்ன சொல்லும் என்ற ஆதங்கமா? நமது விருந்துகளுக்கு யார் யாரையெல்லாம் அழைக்கிறோம்? நத்தார் விருந்து வைபங்களை யார் யாரோடு, எங்கேங்கே கழிக்கிறோம்? ஒரு விதவை, ஒரு முதியவர், மனமுடைந்திருக்கும் ஒருவர், தனிமையில் வாடும் ஒருவர், ஏழ்மையிலுள்ள ஒருவர், இப்படி யாராவது இயேசுவின் அன்பை ருசிக்கும்படி நத்தார் விருந்துக்கு அழைக்கப்படுகிறார்களா? லேவி அழைத்தார். அங்கே இயேசுவும் இருந்தார். நமது விருந்துகளிலே இயேசு இருப்பாரா?

“ஆண்டவரே, உமது பிறப்பு எனக்குள் ஒரு புதிய சிந்தையை உருவாக்கட்டும். உமது அன்பை அநேகர் ருசிக்க என்னையும் பயன்படுத்தும். ஐயா. ஆமென்.”

இசம்**4****நூயிறு****ஒரு விருந்து**

‘நீதிமான்களையல்ல. பாவிகளையே மனந்திரும்புகிறதற்கு அழைக்கவந்தேன் என்றார்.’ (லூக்கா 5:32)

அநேக வருடங்களுக்கு முன்னர் நீங்கள் எனக்குத் தந்த ஒரு சேலை, அன்றைக்கிருந்த என்னுடைய பெரியதொரு தேவையைச் சந்தித்தது’ என்றாள் ஒரு சகோதரி. பல வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்ததை அவள் நினைவுவைத்துச் சொன்னபோது, ஆண்டவருக்கு நன்றி சொல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை. செய்தது ஒரு சிறிய விடயம்; ஆனால், அது பெரிய காரியம் செய்திருந்தது. ஆம், நாம் செய்வது சிறிய காரியமானாலும், அது பெரிய பலன்களை விளைவிக்கப் போதுமானது. அப்படியிருக்கும்போது, வழக்கம், பழக்கம், பாரம்பரியம் என்று சொல்லிக்கொண்டு பல சந்தோஷங்களை நாம் இழந்துவிடுவது ஏன்?

அன்று லேவி கொடுத்தது ஒரு விருந்துதான்; ஆனால் அந்த விருந்து, அநேக ஆயக்காரரும் பாவிகளும் இயேசுவைச் சந்திக்க வழிவகுத்தது. மாத்திர மல்ல, நமக்கும் ஒரு நற்செய்தி கிடைப்பதற்கு வழிவகுத்தது. ‘பாவிகளை மனந்திரும்புதலுக்கு அழைக்கவே இயேசு வந்தார்’ என்று ஆண்டவரே தமது வாயால் அறிவித்த நற்செய்திதான் அது. அன்றைய பரிசேயருக்கும் வேதபார கருக்கும் இந்த விருந்து எரிச்சல்முடியது. ஏனெனில், அவர்கள் தங்கள் பாவங்களை, மதிப்பு மரியாதை போன்ற பொட்டலங்களுக்குள்ளே மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். நற்காரியங்கள் செய்வதுபோல பாசாங்கு செய்து, தங்களை நல்லவர்கள்போலக் காட்டிக்கொண்டு, பிறரைப் பாவிகள் என்று சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுயநீதியும் பெருமையுமள்ள இந்த மதத்தலைவர்களோடு அல்ல; அவர்களால் பாவிகள் என்று தள்ளப்பட்டவர்களுடனும், தாம் தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட தகுதியற்றவர்கள் என்று தமது பாவநிலைமையை உணர்ந்த வர்களுடனும்தான் இயேசு பந்தியமர்ந்தார். அன்று லேவி கொடுத்தது ஒரு விருந்து. ஆனால், அதுவே அவர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது. தம்மையும் சேர்த்துக்கொள்ள ஒருவர் இருக்கிறார் என்ற உறுதியைக் கொடுத்தது. இயேசுவின் அன்பைப் பெற்றுக்கொண்ட லேவி கொடுத்த ஒரு விருந்து பெரிய காரியம் செய்தது.

தேவபிள்ளையே, நாம் பாவிகளாக இருக்கும்போதுதானே இயேசு நம்மை நேசித்தார். அவரது நேசம் நமது வாழ்வில் கிடைத்ததால்தானே, அவரது பிறப்பு நமக்கு அர்த்தமுள்ளதானது. அப்படியிருக்க, அந்த அர்த்தத்தைப் பிறர் அறியவேண்டாமா? தம்மையும் நேசிக்க ஒருவர் உண்டு என்று அவர்களும் மகிழவேண்டாமா? இந்நாட்களில் நமது வீடுகளுக்குப் பிறரை அழைப்பது கடினமானால், அவர்களிடத்திற்கு நாம் புறப்பட்டுப் போகலாமே! சிறிய காரியமா னாலும் மனப்பூர்வமாய் செய்வோமானால் பெரிய பலனைக் காணலாம்.

“என் நேச இயேசுவே, என்னைத் தேடி நீர் வந்தீர். நானும் பிறரைத் தேடிப் போய் அவர்களை நேசிக்க என்னை நீரே நல்வழி நடத்தும். ஆமென்.”

இசும்

5

திங்கள்

வாசிப்பு: 1தீமோத்தேயு 1:13-17

நான் யார்?

‘அவர்களில் பிரதான பாவி நான்.’
(1தீமோத்தேயு 1:15)

நம்மை நம்மால் உணரக்கூடுமானால், நமது வாழ்வில் பெரிய மாற்றத் தைக் கொண்டுவர அதுவே போதுமானது. யாராவது நம்மைக் குறித்து ஏதாவது தவறாகச் சொல்லிவிட்டால் போதும்; நமது சுயரூபம் வெளிவந்துவிடும். மாறாக, என் அப்படிச் சொல்லுகிறார் என்று ஒரு கணம் சிந்தித்தால், நமது அபாத்திரமான நிலைமையை உணரமுடியும்; ஆண்டவர் நம்மேல் வைத்திருக்கும் கிருபையைக் கூட நம்மால் அதிகமதிகமாக அனுபவிக்கமுடியும்.

விசுவாசத்திலும் பரிசுத்த வாழ்விலும் ஒரு கதாநாயகன்போல நம்மால் கணிக்கப்படுகின்றவர் பவுலடியார். ஆனால், அவரோ தம்மை ஒருபோதும் அப்படி கணித்ததில்லை. மாறாக, தம்மைப்பற்றித் தாமே ஒரு காரியத்தை வெட்கமின்றி, வெளிப்படையாகவே எழுதிவைத்திருக்கிறார். ‘பாவிகளை இரட்சிக்க இயேசு கிறிஸ்து உலகத்தில் வந்தார்.அவர்களில், (அதாவது அந்தப் பாவிகளில்) பிரதான பாவி நான்’. எல்லாப் பாவிகளிலும் தானே மிகவும் கீழ்த்தரமானவன் என்கிறார் பவுல். இப்படியாக அவரை நினைக்கவைத்தது எது? இயேசுவைக் காண்பதற்கு முன்னிருந்த தனது வாழ்வை அவர் ஒருபோதும் மறந்ததில்லை. அவர் தன் வாழ்வில் எவ்வளவு அதிகமதிகமாக தேவகிருபையை விளங்கிக் கொண்டாரோ, அந்தளவுக்கு அதிகமதிகமாக தமது பாவநிலைமையைக் குறித்தும் பவுல் விழிப்பாயிருந்தார் என்பதுதான் உண்மை.

பவுலடியாருக்கும் நமக்கும் ஒரு சிறிய வித்தியாசம் உண்டு. அவர் பிறந்த இயேசுவையல்ல, உயிர்த்த இயேசுவைத் தரிசித்தார். ஆகையினால், தமக்குப் பின்வரும் விசுவாசிகளுக்குத் தாமே ஒரு திருஷ்டாந்தமாயிருக்கும்படி பாவிகளில் பிரதான பாவியாகிய தன்னிலே தேவன் நீஷிய பொறுமையும் இரக்க மும் காட்டினார் என்று சொல்லி, வழக்கம்போல தேவனைத் துதித்தார் பவுல். ஆனால், இன்று நாமும் தேவனைப் புகழுகிறோம், போற்றுகிறோம். இயேசு பிறந்தார் என்று கொண்டாடுகிறோம், எதற்காக? அல்லது எந்த மனநிலையில் இதனைச் செய்கிறோம்? கிறிஸ்தவராக கிறிஸ்மஸ் கொண்டாடுவேண்டும் என்றா? வெறும் களியாட்டமாகவா? நமது பகட்டுக்களைக் காட்டவா? அல்லது, உண்மையாகவே, நமது முன்னிலைமைகளை உணர்ந்து, எனக்காகவா இயேசு பிறந்தார் என்று அவரது அன்பை உணர்ந்து, நம்மைத் தாழ்த்தி உள்ளம் உடைந்தவர் களாக நன்றியறிதலோடு அவரது பிறப்பைக் கொண்டாடுகிறோமா? தாழ்மையும் நன்றியறிதலும்தான் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனினதும் அடையாளம். இது பவுலிடம் இருந்தது. நமது பழைய வாழ்வை நாம் மறப்போமானால் இந்த அடையாளம் நம்மில் வெளிப்படுவதும் கடினமாகிவிடும்.

“தந்தையே, என் பாவநிலையை நினைத்து வெட்கமடைகின்றேன். நன்றியறித லோடும் தாழ்மையோடும் உம்மைப் பின்பற்ற கிருபை தாரும். ஆமென்.”

இசும்

6

செவ்வாய்

ஒரு கணக்கு

...கிறிஸ்துவினுடைய அன்பின் அகலமும், நீளமும், ஆழமும், உயரமும் இன்னதென்று உணர்ந்து, அறிவுக்கெட்டாத அந்த அன்பை அறிந்துகொள்ள வல்லவர்களாக... (எபே.3:18.19)

கணக்குப் பார்ப்பதில் இன்று யாரும் குறைவுள்ளவர்கள் என்று சொல்ல தற்கில்லை. ஏனெனில் சொந்த மூளையைப் பாவிக்காமலேயே இலகுவாகக் கணக்குப் பார்க்கும் சகல வசதிகளும் நாளூக்குநாள் பெருகிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால், எந்தவொரு நவீன தொழில்நுட்பங்களாலும் கணக்குப் பார்க்க முடியாத ஒரு கணக்குண்டு. நமது அறிவு, மூளை, மனசாட்சி எவ்றைப் பாவித் தாலும் அது கடினமான கணக்குத்தான். கணக்கு இதுதான். ‘தேவன் நம்மீது வைத்திருக்கும் அன்பின் கணக்கை எப்படிக் கணக்குப்போட்டுப் பார்க்கலாம்?’

இக்கேள்விக்குப் பலர் பல பதில்கள் கூறுவர். நமது ஆசீர்வாதமான வாழ்வு, பதில் கிடைத்த ஜெபங்கள், இரட்சிப்பு, மன்னிப்பு.... இப்படி அநேகம். இன்னும் சிலர் இரண்டு கைகளையும் அகலவிரித்து அவ்வளவு அன்பு என்றனர். இவை எதுவும் தவறல்ல. ஆனால் கணக்கு என்ன? நமது என் கணக்கினால் இதனைக் கணக்கிடமுடியுமா? பதில் இதுதான். நமது பாவங்களை நம்மால் கணக்கிடமுடியுமானால் தேவ அன்பையும் கணக்கிடமுடியும். நமது சிறுபிராயத்தி லிருந்து இன்று இந்த விநாடி வரை, நாம் செய்த பாவங்களை நம்மால் ஒன்றாக இலக்கமிட்டு எழுதமுடியுமா? முடியுமானால் எழுதி எழுதி, ஆண்டவர் இதை மன்னித்தார், இதையும் மன்னித்தார் என்று கணக்கிட்டுப் பாருங்கள். இந்தக் கணக்கைச் சரியாகப் போடுவோமானால் தேவஅன்பையும் நம்மால் கணக்கிடமுடியும். ‘உலகிலுள்ள அனைத்துத் தாள்களையும் சேர்த்து, முழுமையையும் சேர்த்து எழுதினாலும் தேவஅன்பின் அளவைக் கணக்கிட முடியாது’ என்று ஒரு பக்தன் பாடியதன் அர்த்தம் இதுதான். ஆனால், நமது பாவங்கள் கணக்கிடமுடியாவை என ஒத்துக்கொள்வதற்கு நமது இருதயம் இடமளிக்குமா என்பதுதான் கேள்வி? அதற்கு இடமளிக்காவிட்டால் கணக்கிட முடியாத தேவஅன்புக்கும் நாம் கணக்குப்போடத் தொடங்குவோம்.

கிறிஸ்துவின் அன்பின் ஆழம் உயரம் நீள அகலத்தை உணரவும், புத்திக்கெட்டாத அந்த அன்பை அறிந்துகொள்ளவும் தேவஅனுக்கிரகம் தேவை என்பதை உணர்ந்து பவுல் ஜெபித்ததை வாசித்தோம். நமது பாவம் எவ்வளவு கொடியது, கணக்கற்றது என்பதை முதலில் நாம் உணரவேண்டும். அதற்கு அமர்ந்திருந்து நாம் சிந்திக்கவேண்டும். அவ்வளவையும் மன்னித்துப் புதிய வாழ்வு தந்த ஆண்டவரை நாம் எப்படிக் கொண்டாடுகிறோம்? இயேசு நேசிக்கிறார் என்றும், நான் உம்மை நேசிக்கிறேன் என்றும் பாடுகின்ற நாம், அவருடைய அன்பின் செயலை உண்மையாகவே உணருகிறோமா?

“ஆண்டவரே, உமது அன்பின் ஆழத்தை உணர்த்தினீர் நன்றி. என்னையா நீர் நேசித்தீர் என்பதை உணர்ந்து உம்மைத் தொழுகிறேன் பிதாவே. ஆமென்.”

இசுப்

7

துறன்

இன்னுமொரு கணக்கு

...என் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவை அறிகிற அறிவின் மேன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் நஷ்டமென்று என்னிக்கொண்டிருக்கிறேன். (பிலிப்பியர் 3:8)

இன்று இன்னுமொரு கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கலாம். பலவேளைகளில் நமது பிறப்பு, ஜாதி, சமயம், குடும்பப் பின்னனி, படிப்பு, அந்தஸ்து என்று பல காரியங்களையும் பெருமையான மனநோக்குடன் நாம் கணக்கிடுவதுண்டு. ஆனால், அவற்றையே தலைகீழாகத் திருப்பிப்போட்டால், இன்னுமொரு கணக்கு புலப்படும். அதன் விடை பூஜ்ஞியம்தான். இந்த கிறிஸ்மஸ் மாதத்தில் அந்தக் கணக்கையும் நாம் சரியாகப் போடுவோமா! அப்போது, கிறிஸ்மஸ் குறித்த நமது மனநோக்கு, செயற்பாடுகள் யாவும் வித்தியாசமாகவே இருக்கும். நம்மால் பலர் சந்தோஷப்படவும் முடியும்.

அப்படிப்பட்டதொரு கணக்கை பவுலடியார் போட்டுப்பார்த்ததைத்தான் இன்று வாசித்தோம். இதை மேலோட்டாக வாசித்தால், அவர் தன்னைக் குறித்துப் பெருமை பேசுவதுபோலவே தோன்றும். ஆனால் இது பெருமையைக் கணக்கிட்ட கணக்கு அல்ல; மாறாக, அவர் தனது ஒன்றுமில்லைமையைக் கணக்குப் பார்த்த கணக்கு. 2கொரிந்தியர் 11:22 வசனத்திலிருந்தும் இப்படிப்பட்ட விடயங்களை நாம் வாசிக்கலாம். இவற்றிலெல்லாம் பவுலடியார் விளக்குவது ஒன்றைத்தான். மனிதப் பிறப்பும் சாதனைகளும் தேவனாலே அருளப்படுவது. அவர் கொடுக்காவிட்டால் நம்மால் பெற்றுக்கொள்ளவும் முடியாது. அதேசமயம், அவற்றினால் தேவனுடைப்பை, உறவை, மீட்டை எவருமே சம்பாதித்துக்கொள்ள வும் முடியாது. பென்யமீன் கோத்திரத்தான் என்று சொல்லுவதில் பவுலுக்குப் பெருமைதான். ஏனெனில் அந்தக் கோத்திரத்திலிருந்துதான் இஸ்ரவேலின் முதல் ராஜா தெரிந்தெடுக்கப்பட்டான். பவுல், தனக்குக் கிடைத்த எல்லாப் பெருமை களையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தபோதும், தேவனுடைய அன்புக்கும் பரிசுத்தத்திற்கும் முன்னே அவை யாவும் குப்பை என்றே கணக்கிட்டார். எல்லாமே பூஜ்ஞியம் என்றும், தான் ஒன்றுமில்லை என்றும் நன்கு உணர்ந்து, தன்னை முழுமையாக தேவனுக்கு அர்ப்பணித்தார் பவுல். அதனால், அவருடைய வாழ்வு இன்றும் தேவனைப் புகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது.

தேவபிள்ளையே, நற்பெயர்கள், பெரிய சாதனைகள், புகழ், கீர்த்தி எதுவுமே தேவனுடனான உறவை, அவர் அருளும் மீட்டை நமக்கு சம்பாதித்துக் கொடுக்காது. நமது ஜாதி, குடும்பப் பின்னனி, நமது திருச்சபை எதுவும் நமக்கு தேவ அன்பைச் சேகரித்துக் கொடுக்காது. கிறிஸ்து ஒருவரே நமக்கு இரட்சிப்பு. அவரே நமது முச்சுக்காற்று. அதை உணருவோமானால் நமது கிறிஸ்மஸ் மனோநிலைகள் மாற்றமடையும். நமது பெருமைகளைவிட்டு, சிறுமைப்பட்டவர் களிடம் நம்மை அழைத்துச் செல்லும்.

“கிறிஸ்துவே, நான் ஒன்றுமில்லை. நீரே என் இரட்சிப்பு என்றுணர்ந்து, என்னை உம் சேவைக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

இசு**8****வியாழன்****வெராக்கியம்**

பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய நம்முடைய வீடு அழிந்துபோனாலும்,
...நித்திய வீடு பரலோகத்திலே நமக்கு உண்டென்று
அறிந்திருக்கிறோம். (2கொரிந்தியர் 5:1)

ஒரு வாலிபப்பெண், விருப்பத்திற்கு மாறாக யுத்த பயிற்சிக்காக இழுத்து செல்லப்பட்டாள். அவளது கையிலே ஆயுதம் கொடுக்கப்பட்டது. அவள் அதைத் தொடவேமாட்டேன் என்று வெராக்கியமாய் மறுத்தாள். இதனால் ஏற்தாழ ஒரு வருடகாலமாக அவள் அடைந்த உபத்திரவங்களை அவளது வாயினாலேயே சொல்லக் கேட்டவர்கள் உறைந்துபோனார்கள். அவள் தானாகவே செத்து மடியட்டும் என்று பல குழ்ச்சிகள் செய்யப்பட்டன. ஆனால், அற்புத அதிசயமாய் இன்றும் அவள் உயிரோடே வாழுகிறாள். உயிராபத்திலும் உபத்திரவத்திலும் இவள் வெராக்கியமாய் நின்றது எப்படி? அவள் கூறியது இதுதான், ‘நான் இயேசுவின் பிள்ளை. அவர் எனக்குள் இருக்கிறார். நான் செத்தாலும் சாவேனே தவிர, அவருக்குப் பிரியமற்ற எதையும் ஒருபோதும் தொடக்கூட மாட்டேன். ஏனெனில் எனக்கு ஒரு வீடு பரலோகத்தில் உண்டு. அதனை இழக்க நான் தயாரில்லை.’ இத்தனைக்கும் அவளுக்கு வயது இருபது மாத்திரமே.

இந்த வாலிப வயதிலே இவளுக்கு இத்தனை வெராக்கியம் எங்கிருந்து வந்தது. பவுலின் மனநிலை இவளுக்கும் இருந்ததா என்று என்னத்தோன்று கிறது. பவுல் ஒருபோதும் சாவுக்குப் பயப்படவில்லை. ஏனெனில் நித்தியத்தில் இயேசுவோடு வாழும் வாழ்விற்காக அவர் எப்போதும் வாஞ்சையாயிருந்தார். அதனால், தனக்கு ஏற்பட்ட எந்த உபத்திரவத்திலும் அவர் விகவாசத்தை விட்டுப் பின்வாங்கியதேயில்லை. நமக்குக் கிடைத்த வாழ்வைச் சுகமாக வாழாமல் இப்படியாக பாடுகளைச் சுகிக்கவேண்டுமா என்ற கேள்வி எழும்பலாம். ஆனால் பவுலோ, இவ்வுலகில் எதனை இழக்கநேர்ந்தாலும், கிறிஸ்து அருளிய நித்திய வாழ்வை இழந்துவிடத் தயாராயிருக்கவில்லை. இந்த உறுதி எங்கிருந்துவந்தது? கிறிஸ்து அவருக்குள் வாழ்ந்ததால்தானே!

கிறிஸ்துவானவர், தமது மேன்மைகளைவிட்டு, இப் பாவஉலகில் வந்து பிறந்து, தம்மையே பலியாக்கி, உயிர்த்தெழுந்து, நித்திய நிச்சயத்தைக் கொடுத் திருக்கிறார். அந்த விகவாசத்தில் வளருகின்ற நாம், எந்த சூழ்நிலையிலும் அவருக்காய் வெராக்கியமாய் நிற்கவும், இவ்வுலக வாழ்வில் அவர் நாமத்தினி மித்தம் எந்த உபத்திரவத்தையும் சுகிக்கவும், எதனையும் இழக்கவும் ஆயுத மில்லையானால் நமக்கு ஏது கிறிஸ்மஸ்? கொண்டாட்டம் ஒன்று மக்களுக்குத் தேவை என்பதற்காக கிறிஸ்து வந்து பிறக்கவில்லை. மனுமக்கள் நித்தியத்தில் தம்முடன் வாழவேண்டும் என்றே அவர் வந்தார். அந்த வாலிபப் பெண்ணுக்கு இருந்த வெராக்கியத்தில் ஒரு கொஞ்சமாவது நமக்குண்டா? அவளுக்குக் கிறிஸ்மஸ் அர்த்தமுள்ளதாகவே இருக்கும். ஆனால் நமக்கு?

“கர்த்தாவே கர்த்தாவே என்று சொல்லும் நான் எவ்வளவுதாரம் உமக்காக வெராக்கியமாய் இருக்கிறேன்? இயேசுவே, என்னை இரட்சியும் ஆமென்.”

இசு

9

வெள்ளி

தேவனுக்கே புகழ்!

நித்தியமும் அழிவில்லாமையும் அதிசனமுமுள்ள ராஜனுமாய். தாம் ஒருவரே ஞானமுள்ள தேவனுமாயிருக்கிறவருக்கு. கனமும் மகிழ்ச்சியும் சதாகாலங்களிலும் உண்டாயிருப்பதாக. (1தீமோ.1:17)

இந்நாட்களில் துதி ஆராதனைகள் நம் மத்தியிலே பெருகிவருவது ஒரு மகிழ்ச்சியான காரியம். ஆனால், அவையும் நாள்டைவில் அர்த்தமற்றவையாகி விடுமோ என்ற அச்சமும் எழுந்துள்ளது. தேவனைத் துதிப்பதும் புகழுவதும் ஒவ்வொரு விநாடியும் நிகழுவேண்டிய நிகழ்வு. ஏனெனில், தேவனுடைய இரக்கம் நமக்குக் கிடைத்திராவிட்டால் இன்று நாம் எங்கே? அந்த இரக்கமே கிறிஸ்துவை நமக்கு இரட்சகராகக் கொடுத்தது.

பவுலின் வாழ்வில் இந்த நன்றி அவருக்குள் நிறையவே இருந்ததை அவருடைய நிருபங்களிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். தேவ இரக்கத்தைக் குறித்து எழுதுகின்ற ஒவ்வொரு வேளையும் உடனுக்குடன் தேவனைப் புகழ்ந்து போற்றுவதையும் நாம் வாசிக்கலாம். தான் பாவிகளில் பிரதான பாவி என்று அறிக்கையிட்டவர், பிறருக்குத் திருஷ்டாந்தமாக இருக்கும்படி தன்மேல் கர்த்தர் நீடியபொறுமையுடன் இரக்கம் பாராட்டனார் என்றும் எழுதிய பவுல், அந்த இரக்கத்தை நினைத்து உடனடியாகவே தேவனுக்குப் புகழாரம் குட்டுவதைக் காண்கிறோம். ரோமருக்கு எழுதியபோதும், தேவ இரக்கத்தை நினைந்து எழுதிய மறுகண்மே, ‘ஆ! தேவனுடைய ஜகவரியம், ஞானம், அறிவு என்பவை களின் ஆழம் எவ்வளவாயிருக்கிறது...’ என்று தேவனைப் புகழுத் தொடங்கு கிறார். பவுலடியாரின் இருதயம் முழுவதும் நன்றியால் நிறைந்திருந்தது. தேவ இரக்கமும் அன்பும், ஒவ்வொரு வேளையும் தேவனைப் புகழ் அவரை உந்தித் தள்ளிக்கொண்டே இருந்தது.

ஏசாயா கண்ட தரிசனத்தில், ‘சேனைகளின் கர்த்தர் பரிசுத்தர்’ என்று சேராபீன்கள் பாடிப் புகழ்ந்தன. கிறிஸ்து உலகில் பிறந்தபோது, ‘உன்னதத்திலே மகிழ்ச்சி, பூமியிலே சமாதானம், மனுஷர்மேல் பிரியம்’ என்று தேவதார்கள் தேவனை மகிழ்ச்சிப்படுத்தினார்கள். இந்தத் துதியும் புகழும் என்றும் நித்தியமாய் தொடருகிறது(வெளி.11-14). இப்படியிருக்க, நாம் தேவனை எப்படி புகழுகிறோம்? தேவன் நம்மீது வைத்திருக்கும் அன்பை நினைத்தால் அவரைப் புகழாமல் இருக்கமுடியாது. வெறுமனே இயேசு பிறந்தார் என்று நினைத்தால் அந்தப் புகழ்ச்சி நமக்குள் எழாது. பாவிகளாகிய எம்மேல் தேவன் இரக்கம் பாராட்டி தமது ஒரேபேறான குமாரனைத் தந்தாரே என்று நினைத்துப்பாருங்கள். கிறிஸ்து பிறந்து, மரித்து, உயிர்த்தத்தான் நமக்கு நித்தியத்தின் நிச்சயம் கிடைத்தது. இது தேவனுடைய இரக்கத்தின் உச்சம் அல்லவா! அந்த நித்தியத்தில் நித்திய நித்தியமாய் தேவனைப் புகழுவேண்டிய நாம், இன்று தேவன் நம்மில் காட்டிய இரக்கத்தை நினைந்து அவரைப் புகழாதிருப்பது எப்படி?

“பிதாவே, என்னை மீட்கும்படி உமது குமாரனைத் தந்த உமது கிருபையை நினைத்து வாழ்நாட்கள் முழுவதும் நான் உம்மைப் புகழுவேன். ஆமென்.”

**திசம்
10
சனி**

சுதந்திரம்

‘...கர்த்தருடைய அநுக்கிரக வருஷத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தவும் என்னை அனுப்பினார்.’ (லூக்கா 4:19)

சிறையில் அடைப்படிருக்கிற ஒருவனுக்கு, விடுதலை என்பது ஒரு நல்ல செய்திதான். ஆனால், வெளிப்படையாக அதிலிருந்து அவன் வெளியேறினாலும், அவன் இருதயம் விடுவிக்கப்படுமாவும் அவனுக்கு மெய்யான விடுதலையில்லை.

இந்த மனநிலையில்தான் அன்று யூதர்கள் இருந்தனர். தாம் வளர்ந்த ஊருக்கு வந்த இயேகவானவர், வழக்கத்தின்படியே ஜெபஆலயத்திற்குப் போய், ஏசாயா புஸ்தகத்தைத் திறந்து 61ம் அதிகாரத்தின் முதற்பகுதியை வாசித்தார். ஆனால் 2ம் வசனத்தின் பாதியில் நிறுத்தி, ‘இந்த வேதவாக்கியம் இன்றைய தினம் நிறைவேறிற்று’ என்றார். அன்று, பாபிலோனில் சிறையிருப்பில் இருந்த யூதருக்கு ஏசாயா கொடுத்த செய்திதான் இது. சொன்னபடியே அவர்களுக்கு விடுதலை கிடைத்து, தமது தேசத்திற்கும் திரும்பினார்கள். ஆனால், அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த விடுதலை கிடைக்கவில்லை. இன்னமும் வேறொரு அரசாட்சிக் குக் கீழே, ஒடுக்கப்படுகிற நிலையில்தான் வாழ்ந்தார்கள். இதனால், அவர்கள் இன்னமும் விடுதலைக்காகவே காத்திருந்தனர். இயேகவானவரோ, விடுதலைக் காலம் வந்தது என்று சொன்னது மாத்திரமல்ல, தாமே இரட்சகர் என்பதைப் பிரசித்தப்படுத்தும்படி இந்த வாக்கியங்களை வாசித்தார். ஆனால், அவர்களால் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை. ஏனெனில் தங்களை விடுவிக்கிறவர் இப்படித்தான் வருவார் என்று தாங்களே ஒரு கணக்குப் போட்டிருந்தனர்.

இன்றும் மனிதன் ஏதோவொரு விடுதலைக்காகப் போராடிக்கொண்டு தான் இருக்கிறான். நாடுகள் மாத்திரமல்ல, தனிப்பட்டவர்கள், வாலிபர்கள், திருமணமானவர்கள்கூட தனிச்சுதந்திரம் என்று ஏதோவிதத்தில் போராட்தான் செய்கிறார்கள். சுதந்திரமாய் தேசத்தைப் பார்க்கப்போன தீணாளின் சம்பவத்தை நாம் மறக்கலாகாது. மெய்யான சுதந்திரம் என்பது மனளின்னப்படி வாழ்வதல்ல. முழு விருப்போடும் அர்ப்பணிப்போடும் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்பாடிந்திருப்பது தான் மெய்யான சுதந்திரம். ஆகவே, அது நம் இருதயத்தில்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். வெளிவாழ்வில் கிடைக்கும் சுதந்திரம் இன்னொரு பிரச்சனைக்கு வழி வகுக்கும். இருதயத்தில் ஆரம்பிக்கும் சுதந்திரம் நம்மை வாழவைக்கும். முதலில் இருதயத்தில் விடுதலைவேண்டும். அதைக் கொடுக்க எந்த ராஜாக் களாலும் முடியாது. ஆகவேதான் ராஜாதி ராஜாவானவர் மனுஷனாக வந்து பிறந்தார். அதைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தார். அதை நாம் இன்னமும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் கிறிஸ்து பிற்பு நமக்கு அர்த்தமற்றதாகும். விடுதலை என்பது நாம் நினைத்தபடி அல்ல; அது தேவனிடமிருந்து வருவேண்டும். அதுவே நமது வாழ்வுக்கு அர்த்தம் தரும். அதை வாஞ்சிப்போமாக!

“பிதாவே, நீர் பிரகடனப்படுத்திய அந்த விடுதலையை நான் வாஞ்சிக்கிறேன். என்னை என்றும் உமதடிமையாக ஓப்புவிக்கிறேன். ஆழமென்.”

**இசம்
11
நூற்று**

கிருண்ட வாழ்விலும் ஒரு நம்பிக்கை

....இடுக்கமாய் ஈனப்படுத்தின முந்தின காலத்திலிருந்ததுபோல அது இருண்டிருப்பதில்லை.' (ஏசாயா 9:1)

'முதிர்வயதின் பாடுகள் வருமுன் வாழ்நாட்கள் முடிந்துவிடவேண்டும். மரணம் கடவுளின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதால் அவரே அதைச் சிந்தித்துச் செய்ய வேண்டும்' என்றார் 77வயது நிரம்பிய ஒரு தாயார். இடுக்கங்கள் வரும்போது நாம் எவ்வளவாய் சோர்ந்துபோகிறோம். ஆனால், கிறிஸ்துவின் பிறப்பு நமக்கு எல்லாவிதங்களிலும் நம்பிக்கை தந்திருக்கிறது. ஆனால், அந்த நம்பிக்கையில் நாம் வளருகிறோமா வாழுகிறோமா என்பதே கேள்வி.

செபுலோன் நப்தலி எல்லைகள் என்று சொல்லும்போது, அது வட ராஜ்யமான இஸ்ரவேலையே குறிக்கிறது. இஸ்ரவேலின் ராஜாக்களின் அக்கிர மங்களால் இந்த செபுலோன் நப்தலி நாடுகள் மாத்திரமல்ல(2ராஜா.15:29), முழு வடராஜ்யமும் குலைந்துபோயிற்று. இந்த செபுலோன் நப்தலி நிலப்பரப்பானது, இயேசு தமது ஊழியத்திற்கு மையமாகக்கொண்டிருந்த கப்பர்நாகம் இருந்த கலிலேயாப் பகுதியைச் சேர்ந்ததாகும். அங்கேதான் ஆண்டவர் தம் ஊழியத்தை ஆரம்பித்தார். அப்போது ஏசாயா கூறிய தீர்க்கதரிசனமும் நிறைவேற்றிற்று. இயேசுவின் காலத்தில் இந்தப் பட்டணங்கள் ஜனம் நிறைந்ததும் சந்தடி நிறைந்த துமாய் இருந்தாலும், அது இருஞ்குள் மூழ்கியிருந்தது. தமது ஊழியத்தை அப்படிப்பட்டதொரு இடத்தில்தான் ஆண்டவர் ஆரம்பித்து, தமது ஓளியை அங்கே பிரகாசிப்பிக்கச் செய்து, வார்த்தையை நிறைவேற்றினார் என்றால், தமது பிள்ளைகளாகிய நமது விடயத்தில் தமது வார்த்தையை மறப்பாரா?

வாழ்வின் இருஞ்குள் இருப்பதாக நினைக்கின்ற தேவபிள்ளையே, உன்னிலே கிரியை செய்யவே இயேசு வந்து பிறந்தார். துக்கங்களும் நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலைகளும் நெருக்கும்போது, இவை ஒருபோதும் ஒழிந்துபோகாதா என்று நாம் யப்படுகிறோம். ஆனால், கிறிஸ்து பிறப்பினால் நிறைவேறிய இந்தத் தீர்க்கதரிசன நிறைவேறுதலை நாம் விகவாசிப்போமானால், தேவன் நமது துயரங்களைத் துடைக்காவிட்டாலும், துன்பத்திற்கூடாகவே நடத்தினாலும்கூட நாம் தடுமாறமாட்டோம். முன்னர் இடுக்கமாய் ஈனப்படுத்தப்பட்ட செபுலோன் நப்தலி நாடுகளையே தமது ஊழிய ஆரம்ப இடமாக தெரிந்தெடுத்த ஆண்டவர் அந்த இடங்களில் நடந்து திரிந்தபோது, அந்த நாடுகள் ஓளிபெற்று மகிமை அடைந்தன. அவ்விடத்து ஜனங்கள் ஓளியைக் கண்டனர். அவர்களது தோளின் நுகத்தடியும் முறிக்கப்பட்டது. தேவபிள்ளையே, இயேசுவின் பிள்ளையாகிய உனக்கு இன்று ஏன் வீண்கலக்கம்? கிறிஸ்து, தமக்கு மகிமையாக உன்னைத் தான் தெரிந்தெடுத்திருக்கிறார். துன்பப் பாதையாயினும் அவரது ஓளி உன்னில் பிரகாசிக்கட்டும். கிறிஸ்து பிறப்பு நமக்குத் தருகின்ற நிச்சயம் இதுவே.

"ஆண்டவரே, நம்பிக்கையற்று வாழுகின்ற என்னையா நீர் உமது மகிமைக் காகத் தெரிந்தெடுத்தீர்? இதோ என்னை உமது கரத்தில் தருகிறேன். ஆமென்."

இசு
12
திங்கள்

நமது ராஜா யார்?

கர்த்தத்துவம் அவர் தோனின்மேலிருக்கும்.
(ஏசாயா 9:6)

நாம் ஒவ்வொருவரும் ஏதோவொருவிதத்திலே ஒவ்வொரு ஆளுகைக்கு உட்பட்டுதான் இருக்கிறோம். அடக்குமுறையால் அல்ல; அன்பால் ஆளுகை செய்யவேண்டும். எனினும் உலக ஆளுகையில் அடக்குமுறை கலந்திருப்பதால் தான் நாம் கடினமாக ஆளப்படுகிறோம் என்கிற ஆதங்க உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது. பல குழப்பங்களுக்கு காரணமே இதுதான் என்றால் மிகையாகாது.

சாமுவேலின் பிள்ளைகளின் அயோக்கியத்தனத்தால் ‘நியாயாதிபதி ஆளுகை’ முறையை வெறுத்த இஸ்ரவேலர், தங்களுக்கு ஒரு ராஜா வேண்டும் என்று புரட்சி பண்ணினார்கள். இந்த எண்ணத்தை அவர்கள் எங்கிருந்து பெற்றுக் கொண்டார்கள் என்பது சிந்திக்கவேண்டிய விடயம். ‘சகல ஜாதிகளுக்குள்ளும் இருக்கிறபடி...’(1சாமு.8:5) என்பதுதான் அவர்களது வேண்டுகோள். அதாவது, தேவனுடைய ஆளுகையை மறந்து, தாங்கள் தேவனுடைய ஜனம் என்பதையும் மறந்து, ‘மற்றவர்களைப்போல்’ வாழ விரும்பியதே இஸ்ரவேலர் செய்த மிகப் பெரிய தவறு. அரச ஆளுகையின் கடினத்தைக் குறித்து அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லியும், ‘சகல ஜாதிகளையும்போல நாங்களும் இருப்போம்’ என்றனர் இஸ்ரவேலர். அதன் பாதகமான விளைவுகளை நாம் அறிவோம்.

இன்றும் இவ்வுலக வழக்கப்படி எத்தனைவிதமான ஆளுகை முறைகள் இருந்தாலும், தேவபிள்ளையே, நமது ராஜா தேவாதி தேவன் ஒருவரே. அவரது சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்படாத எந்தவொரு ராஜ்யபாரமும் தேவனால் அங்கீகிக்கப்படுவதில்லை. அப்படியிருக்க, நாம் உலகத்தார் மாதிரித்தான் வாழுவோம் என்று அடம்பிடிப்போமானால், அன்று இஸ்ரவேலர் முகங்கொடுத்த தீவினை களுக்கு நாமும் முகங்கொடுக்கவேண்டியது நிச்சயம். அன்று, ராஜாக்கள் மக்களைத் தேவனைவிட்டு விலகச்செய்வித்த நிலைமையில்தான், தாவீதின் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்க ஒரு ராஜா பிறப்பார் என்ற செய்தியைக் கர்த்தர் ஏசாயா மூலம் கொடுத்தார். உலகின் சகல ஆளுகைகளுக்கும் அவர்தான் ராஜா. கர்த்தத்துவம் அவர் தோனின்மீதுதான் இருக்கிறது. ஆகையால், இவ் உலகில் வேறு பிரிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளாக வாழ அழைக்கப்பட்ட நாம், உலக ஆளுகைகள் எவ்வளவுதான் கவர்ச்சியாக இருந்தாலும், அல்லது கடினமாக இருந்தாலும், நமது ராஜா யார் என்பதை உணர்ந்து வாழுவோமானால், நமது தனித்துவத்தை இழந்துவிட மாட்டோம். உலகம் பல சட்டங்களைக் கொண்டு வரும். ஆனால், நமது சட்டப்புத்தகம் நமது கைகளில் இருக்கிறது. அது ஒரு போதும் மாறாதது. இன்று எந்த ஆளுகையை விரும்புகிறோம்? தேவ ராஜ்ய பாரத்தையா? அல்லது இலகுவாகத் தெரிகின்ற உலக ஆளுகையையா?

“ராஜாதி ராஜாவே, இவ்வுலகில் வாழுந்தாலும், நான் உமது ஆளுகைக்கு உட்பட்டவன் என்பதை உணர்ந்து வாழ கிருபை தாரும். ஆமென்.”

இசம்

13
செவ்வாய்

துளிர் எழும்பும்!

சாயென்னும் அடிமரத்திலிருந்து ஒரு துளிர் தோன்றி, ...அவன் வேர்களிலிருந்து ஒரு கிளை எழும்பிச் செழிக்கும். (ஏசாயா 11:1)

முதலாம் மாடியிலுள்ள என் வீட்டு ஜன்னலுக்கருகில் கிளைகளற்ற ஒரு காட்டு மரம் நேராக முளைத்தெழும்பியது. அதை எப்படி வெட்டி ஏறிவது என்று சிந்திக்கையில், ஒருநாள் திடீரென வீசிய பலத்த காற்றில் அது முறிந்து விழுந் தது. பெரிய சந்தோஷம். ஆனால், சொற்ப நாட்கள்தான், இப்போது அது பல கிளைகளுடன் ஆரவாரமாக செழித்து வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அடியோடே முறிந்து விழுந்துபோன மரமே செழித்து வளருமானால், முறிந்துபோகிற தமது பிள்ளைகளின் வாழ்வைக் குறித்து தேவன் பாராமுகமாக இருப்பாரா?

தமது ஜனத்தைத் திருத்துவதற்காக கர்த்தர் தாமே அசீரியனை எழுப்பி விட்டார். அவனே மேட்டிமைகொண்டு யூதாவை அடிமட்டம் மட்டும் அழித்துப் போட்டான். நம்பிக்கையெல்லாம் அற்றுப்போன நிலையிலே யூதா விழுந்தது. அந்தசமயத்திலே கர்த்தர் யூதாவுக்கு நம்பிக்கை கொடுக்கிறார். அசீரியனுடைய பெருமை, வல்லமை யாவையும் தாம் அழிப்பேன் என்கிறார்(ஏசா.10:33,34) ‘உன் தோளினின்று அவன் சுமையை நீக்குவேன்’ என்கிறார். அத்துடன் விட்டுவிட வில்லை. இனி எழும்பழுதியாது என்று உன்னைக்குறித்து அசீரியன் நினைக்கலாம். ஆனால் அடிமட்டும் வெட்டப்பட்ட சாய்(தாவீதின் தகப்பன்) என்னும் அடிமரத்திலிருந்து, ஒரு துளிர் தோன்றும், அவன் வேர்களிலிருந்து ஒரு கிளை எழும்பிச் செழிக்கும் என்று வாக்குப்பண்ணினார் தேவன். அந்த வாக்குப்படியே மேசியாவான இயேசு கிறிஸ்து உலகில் வந்து பிறந்தார். அவரை யூதர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதனால் அவர் கொடுத்த கனியின் ருசியும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் நாம் அப்படி இல்லையே!

தமது பிள்ளைகள் என்பதால் நமது பாவங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு தேவன் அமைதியாயிருப்பார் என்று எண்ணவேண்டாம். அவர் நம்மைச் சிட்சிக் கிறவர். ஆனால், அந்தவேளையிலும் அவர் நம்மோடு இருக்கிறவர்; நம்பிக்கையாவும் அற்றுப்போனாலும், எதிர்பாராதவிதத்தில் நமது வாழ்வில் துளிர்தோன்றுப் பண்ணுகிறவர். யூதாவை அழித்துவிடுவதாக குஞரைத்து, கர்த்தர் கொடுத்த அனுமதியை பெருமையினாலே துர்ப்பிரயோகம் செய்த அசீரியா, பின்னர் பாபிலோனின் அதிகாரத்தினால் விழுத்தப்பட்டது. அதன்பின்னர் அது எழும்பவே யில்லை. ஆனால், யூதா இன்றும் நிலைத்திருக்கிறது. தேவபிள்ளையே, நீ தேவனுக்குப் பின்னையானால் உனக்கு ஏன் வீண்கலக்கம்? உன் அடிமரம் ஒருபோதும் அழிந்துபோக தேவன் அனுமதிக்கமாட்டார். வேதாகம வாக்குப்படி மேசியா வந்ததால் இன்றும் நமக்கு அந்த நம்பிக்கை உண்டு. நாம் தைரியத் தோடு வாழ்வின் எந்த குழநிலைக்கும் முகங்கொடுக்கலாம்.

“பிதாவே, நீர் வாக்குமாறாதவர். வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டதுபோன்ற என்னுடைய வாழ்விலும் துளிர் எழும்பும் என்ற நம்பிக்கை தந்தீரே, ஸ்தோத்திரம். ஆமென்.”

**இசுப்
14
துறவு**

இழந்ததை மீண்டும் பெற...

‘ஆகிலும் அவர் வெளிப்படும்போது ...அவருக்கு ஒப்பாயிருப்போமென்று அறிந்திருக்கிறோம்.’ (1யோவான் 3:2)

பயங்கரமான விபத்து ஒன்றிலே சிதைந்துபோன தனது முகஅழகை மறுபடியும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தில் ஒருவர் அமெரிக்கா தேசம் சென்றார். காயங்களின் வடுக்கள் மறைந்து முகம் அழகுபெற்றது. ஆனால், அவருடைய அதே முந்திய அழகு கிடைக்கவேயில்லை.

தேவன் தமது சாயலிலும் ரூபத்திலுமே மனிதனைப் படைத்தார். தேவனுடைய குணங்களின் அழகு முழுவதும் மனிதனில் பிரகாசித்தது. ஆனால், எப்போது மனிதன் தேவனைவிட்டு பாவத்தைத் தழுவிக்கொண்டானோ, அந்த மகிமையை அப்போதே அவன் இழந்துவிட்டான். அதன் பிரதிபலிப்புத்தான் இன்றும் நமது வாழ்வில் தெரிகிறது. ஆனால், மனிதனை அப்படியே அழிந்து போகவிட்டுவிடாமல், அந்த சாயலின் மகிமையைத் திரும்பவும் பெற்று, நித்திய நித்தியமாய் தம்மோடு மனிதன் வாழுவேண்டும் என்ற தேவசித்தம்தான் இயேசு கிறிஸ்துவை உலகிற்குத் தந்தது. இவற்றை நாம் அறிந்தும் கற்றும் இருக்கி றோம். ஆனால், எவ்வளவுதாரம் அதனை உணர்ந்து ஜீவிக்கிறோம் என்பதே கேள்வி.

நமது வாழ்க்கையில் ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது என்றால், கிறிஸ்து வைப்போல மாறவேண்டும் என்றே இருக்கவேண்டும். இந்த ஒரே நோக்கத்திற் குள்தான் நமது வாழ்வின் சகல காரியங்களும் அடங்குகின்றன. ஆனால், கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொண்டு, இழந்துபோன அந்த மகிமையைத் திரும்பவும் பெற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஒரு விநாடியில் நடந்துமுடிந்துவிடுகின்ற காரியம் அல்ல. அது ஒரு வளர்ச்சி. உலகில் வந்து பிறந்தவரை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது ஆரம்பிக்கின்ற இந்த வளர்ச்சியானது, அவரை முகமுகமாய் சந்திக்கும்வரை நிறைவுபெறாது. ஆனால், இதுதான் நமது வாழ்வின் இலக்கு என்று அறியும் போது, நமது வாழ்வு சுத்திகரிக்கப்படவேண்டியதன் கட்டாயத்தையும் நாம் உணருகிறோம். தேவன் நமது வாழ்வில் வைத்திருக்கும் ஒரே நோக்கம், இழந்து போன தம்முடைய மகிமையின் சாயலை நாம் திரும்பவும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுவே. அதற்காகவே தமது குமாரனை இவ்வுலகிற்குத் தந்தார். ஆகவே, கிறிஸ்து பிறந்ததன் நோக்கம் நம்மில் காணப்படவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து நாம் ஜீவிக்கவேண்டும். நாம் கிறிஸ்துவைப்போல மாற நமது உண்மை நிலையை அறிகிறோம். நாம் எதற்காகப் படைக்கப்பட டோம் என்பதை அறிகிறோம். அப்போது, நமது வாழ்க்கை மாற ஆரம்பிக்கும். பாவத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கின்ற வைராக்கியம் வரும். தேவபிள்ளையே, கிறிஸ்து பிறந்த அந்நோக்கத்தின் சாயல் நம்மிடம் வெளிப்பட நம்மை அர்ப்பணிப்போமா!

“தகப்பனே, நீர் வந்து பிறந்த நோக்கம், என் வாழ்வில் நீர் கொண்டிருக்கின்ற நோக்கம், இன்று என் வாழ்வில் வெளிப்பட என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

திசம்
15
வியாழன்

புறப்படு!

‘இழந்துபோனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவுமே மனுஷுகுமாரன் வந்திருக்கிறார் என்றார்.’ (லூக்கா 19:10)

இழந்துபோன உறவுகளை நினைத்துத் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த சில பெண்கள் மத்தியில், ஒரு தாயார் மகிழ்ச்சியோடு காணப்பட்டார். அவர் இழப்பின் வேதனையை அறியாதவரோ என்று நாம் தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிட்டோம். ஆனால், அவரோ, ‘எனது இரண்டு மகன்மார் எங்கே என்று இன்றும் தெரியாது. ஆனால், பாவத்தில் தொலைந்துபோயிருந்த என்னைத் தேடவும் இரட்சிக்கவும் இயேசு கிறிஸ்து வந்து பிறந்தது மெய்யென்றால், காணாமற்போன என் பிள்ளை களையும் அவர் தேடிப்பிடித்து எங்கேயோ பத்திரமாக வைத்திருப்பார்’ என்றார்.

அன்று, ரோம அரசாட்சி, தனக்குக் கீழிருந்த அனைத்து மக்களிலும் பாரமான வரிகளைச் சுமத்தியிருந்தது. இதனை யூதர் வெறுத்தனர். இதனால், வரி வகுலிக்கிறவர்களையும் இவர்கள் விரும்புவதில்லை. பிறப்பிலே யூதராக இருந்த பலரும் ரோமருக்குப் பணிபுரிந்து, யூதரைக் காட்டிக்கொடுக்கிறவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்கள் யூதர்களைச் சுரண்டியே பணக்காரராயிருந்தனர். இந்தவகையில், இயேசுவானவர் சகேயு வீட்டிற்குப் போகத் திரும்பியபோது, ஐனங்கள் முறுமுறுத்ததில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால், இப்படியாக இழக்கப்பட்டிருந்த ஒருவனைத்தான் ஆண்டவர் தேடி நேசித்தார். எரிகோ வழியால் நடந்து போன இயேசு, சகேயு ஏறி உட்கார்ந்திருந்த காட்டத்தி மரத்தடியில் வந்தபோது, அந்த இடத்தில் ஏன் நின்றார் என்று நாம் அறியோம். ஆனால், அவர் நின்றார். தேவன் சகேயுவைக் குறித்திருந்தவேளை வந்திருந்தது மாத்திரம் தெளிவாகப் புரிகிறது. இயேசு அண்ணாந்து பார்த்தார். இலைகள் அடர்த்தியாக இருக்கின்ற அந்தக் காட்டத்திமரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த குள்ளனான சகேயுவை இயேசுகண்டார். ‘சகேயுவே, சீக்கிரமாய் இறங்கிவா’ என்று அழைத்தார். ஆண்டவர் அவனைத் தொடவில்லை. அவன் பாவஅறிக்கை செய்யவுமில்லை. அவனது குள்ளம் மாறி நெட்டையாகவில்லை. ஆண்டவரின் அந்த அண்பின் அழைப்பின் தொனி அவனை ஒரு புதிய மனிதனாக மாற்றியது. அவன் ஆபிரகாமின் மகனாக இருந்தும் தொலைந்துபோன ஒருவனாகவே இருந்தான். இயேசு அவனைத் தாமே தேடிக் கண்டுபிடித்து மந்தையில் சேர்த்துக்கொண்டார்.

இன்றும் எத்தனையோ சகேயுக்கள் நமது சமுதாயத்திலும் இருக்கின்றனர். நாம் அவர்களைத் தொடத் தகாதவர்கள்போலத் தள்ளிவைத்திருக்கிறோம். நமது வாழ்வில் இயேசு பிறந்திருக்கிறார் என்றால், நாம் அவர்களை என்ன செய்யப்போகிறோம்? ஏனெனில் அவர்களுக்காகவும் இயேசு பிறந்தார் அல்லவா! இந்த கிறிஸ்மஸ் நாட்களில் இப்படிப்பட்ட ஒருவரையோ அநேகரையோ இயேசுவின் அன்புக்குள் அழைக்கும்படி புறப்பட்டுச் செல்லுவோமா!

“தொலைந்துபோயிருந்த என்னைத் தேடிவந்த என் இயேசுவே, அப்படிப்பட்டவர் களைத் தேடி உமது மந்தையில் சேர்க்க என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

இசும்
16
வள்ளி

ஜீவிக்கின்ற கேவன்

...தேவனால் முன்பு நியமிக்கப்பட்ட சாட்சிகளுமாகிய எங்களுக்கே... (அப்போஸ்தலர் 10:41)

ஒரு சிறிய கிராமத்திலே செல்லம்மா என்ற ஒரு விதவைத்தாய் கிறிஸ்து இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்ட நாள்முதல் இன்றுவரை பலவருடங்களாக மூன்று வளர்க்கி குன்றிய தனது மகளையும் தூக்கிக்கொண்டு, ஞாயிறு ஆராதனைக் காக பத்து மைல்கள் நடந்துவருவார், இப்போது தனது சிறிய இடத்தை ஊழியத்திற்கென்று கொடுத்துமுள்ளார். அந்த ஆலய விழாவில் போதகர் இந்தக் காரியத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டபோது, ‘இன்று அந்த அம்மாவை இங்கே காண வில்லை. ஒருவேளை நாளை வரக்கூடும்’ என்று சொல்லி செய்தியை முடித்தார். அந்தவேளையிலே, அத்தாயார், இளைத்துக் களைத்து, மகளோடு ஆலயத்தினுள் வந்துசேர்ந்தார். அதுவரை அந்தக் கோதுமைமணியை யாரும் கணக்கெடுத்தில்லை. இந்தப் போதகர் அந்த அம்மாவை முன்னே அழைத்து, இந்தப் பிரதேசத்திற்கு கார்த்தர் தமக்குச் சாட்சியாகத் தந்த கோதுமை மனி இவர்தான் என்று சொல்லி தேவனை மகிமைப்படுத்தினார். இந்த ஏழைத்தாய், கிறிஸ்து விற்கு, அவருடைய கவிசேஷத்திற்கு, அவருடைய மீட்பிற்கு இன்றும் ஒரு உறுதியான சாட்சியாக விளங்குகிறார்கள். இந்த அம்மா ஊழியம், பிரசங்கம், சபைக் கமிட்டி அங்கத்துவம் என்று எதுவுமே செய்யவில்லை. ஆனால், இயேசு தெய்வம் ஜீவிக்கிறார் என்பதற்கு இன்றும் அவர் சாட்சியாய் விளங்குகிறார் என்றால் இது எத்தனை மகத்தான காரியம்.

கொர்நேவியிவின் வீட்டிலே தேவசமுகத்தில் கூடிவந்திருந்தவர்கள் மத்தியில் பேதுரு கொடுத்த கவிசேஷ செய்தி சுருக்கமாக, ஆனால் வல்லமை பொருந்தியதாக இருந்தது. கிறிஸ்துவின் கவிசேஷத்தை ருசித்தவராகவும், அதற்குச் சாட்சியாகவும் அன்று பேதுரு தலைநிமிர்ந்து நின்றார். கிறிஸ்துவுக்குத் தாங்கள் சாட்சிகளாயிருக்கிறோம் என்று பேதுருவால் தையியமாகச் சொல்லக் கூடியதாக இருந்தது. இதைக் கேட்ட கொர்நேவியும் அன்றுமதல் கிறிஸ்துவுக்குச் சாட்சியானார். பேதுரு ஒரு யூத மீன்பிடிப்பவர். கொர்நேவியு புறவினத்தான், பணக்காரன், பட்டாளக்காரன். செல்லம்மா அம்மா ஒரு ஏழை விதவை. கிறிஸ்து இன்றும் ஜீவிக்கிறவர் என்பதே இவர்கள் சாட்சிகளாக விளங்கக் காரணமாகும்.

தேவபிள்ளையே, நமது காரியம் என்ன? கிருபையாலே, தேவன் தமது சாட்சிகளாக நம்மை நியமித்திராவிட்டால் நாம் இரட்சிப்பைப் பெற்றிருப்போமா? அப்படியிருக்க, கிறிஸ்தவம் பொய் என்பதுபோல நமது வாழ்வும், கொண்டாட்டங்களும் ஜீவனற்றிருப்பது ஏன்? பல கொர்நேவியுக்களும் செல்லம்மாக்களும் அந்த ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவை ருசிக்க ஆயத்தமாய் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சாட்சியாக விளங்க, சாட்சி கூற, புறப்பட்டுப் போக நாம் ஆயத்தமா?

“நேச இயேசுவே, நான் உண்மையாகவே உம்மை நேசிக்கிறேன். நீர் ஜீவிக்கிற தேவன் என்பதற்கு சாட்சியாக என்னையும் நிலைநிறுத்தும். ஆமென்.”

இசும்

17

சனி

தேடிவந்த தேவன்

‘இவர் பாவிகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களோடே சாப்பிடுகிறார்....’ (லூக்கா 15:2)

பரிசேயரும் வேதபாரகரும் நமது ஆண்டவரைக் குறித்து குற்றஞ்சாட்டி கூறிய சாட்சிதான் இது. ஆனால், இதற்காகவே இயேசு வந்து பிறந்தார் என்பதை அவர்கள் அன்று உணர்ந்திருக்கவில்லை. இன்று, அதை உணர்ந்து, இயேசுவை அனுபவிக்கின்ற நம்மைக் குறித்து, பிறர் குற்றமாய் தானும் இப்படியொரு சாட்சியைக் கூறமுடியுமா?

தம்மிடத்தில் வருகின்ற பாவியை மன்னித்து புதிய வாழ்வு கொடுக்கின்ற ஒரு தேவனை, அவருடைய இரக்கத்தை நம்மால் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். ஆனால், பாவிகளைத் தேடிப்போய் கண்டுபிடித்து, முழுமனதோடு அவர்களை மன்னித்து வாழ்வளிக்கும் தேவனை நாம் எப்படிப் புரிந்துகொள்வோம்? அவரிடம் சாதாரண அன்பு அல்ல; ஒரு வித்தியாசமான மிதமிஞ்சிய அன்பு இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட அன்புதான் கிறிஸ்து உலகிற்கு வந்துபிறக்கக் காரணமாயிற்று. அவர் நம்மைத் தேடி வந்தார். இயேசு சொன்ன உவமையில், அந்த மனுதன் தன்னுடைய 99 ஆடுகளையும் விட்டு, தொலைந்துபோன ஒரு ஆட்டைத் தேடிச் சென்றது மட்டமைத்தனமாகத் தெரியலாம். ஆனால், அந்த 99ம் பத்திரமாக இருக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால், ஆபத்திலே இருக்கின்ற அந்த ஒன்றுக்கு அவன் தேவை. அவனுக்கு ஒவ்வொரு ஆடும் மிகவும் பெறுமதி மிக்கவையே. அவனால் ஒரு ஆட்டையும் இழக்கமுடியாது.

ஆண்டவர் நம்மீது வைத்திருக்கும் அன்பு சாதாரணமானது அல்ல. அப்படி இல்லையானால் அவரே மனிதனாகி நம்மைத் தேடி வந்திருப்பாரா? உலகிற்கு வந்தவர், தம்மைப் பரிசேயரோடு இணைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் தீட்டு என்று தள்ளிவைத்த பாவிகளைத் தள்ளிவைத்து, அவர்கள் தம்மிடம் வர்ட்டும் பார்க்கலாம் என்று இருந்திருந்தால் இன்று நாம் எங்கே? நாம் பாவிகளாக இருந்தபோதுதானே அவர் நம்மைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தார். அவர் நம்மிடம் வைத்த அன்பு அளவுக்கு மிஞ்சியது என்பதை உணருவோமானால், அந்த அன்பு நம்மிடம் இன்று ஊற்றெடுத்தேயாகவேண்டும். என்னைத் தேடி வந்த அவருடைய அன்பை சமந்துகொண்டு, வெளிவாழ்விலே உள்ளத்திலே இன்னும் பலவிதங்களிலே தொலைந்துபோயிருக்கிற மக்களைத் தேடி நாம் புறப்பட்டுச் செல்லவேண்டும். வருடங்கள் வருடங்களாக நம்மை நாமே சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த ஆண்டிலே ஏன் நாம் புறப்பட்டுப்போய் தொலைந்து போனவர்களைக் கண்டுபிடிக்கக்கூடாது? மனந்திரும்புகிற ஒரே பாவியினிமித்தம் பரலோகில் சந்தோஷம் உண்டாயிருக்குமானால், அந்த ஆட்டைத் தேடிப்பிடித்து ஆண்டவரிடம் கொண்டுவருகிற எம்மிலே தேவன் மகிழ்ச்சியடைவாரல்லவா!

“என்னைத் தேடிப்பிடிக்குமளவுக்கு என்னை நேசித்தவரே, உமது நேசத்தைச் சமந்துகொண்டு பிறரிடம் செல்ல என்னை நடத்தும். ஆழென்.”

திசம்
18
ஞாயிறு

வீட்டினுள் தேடுவோம்!

...விளக்கைக் கொளுத்தி, வீட்டைப் பெருக்கி, அதைக் கண்டுபிடிக்கிறவரைக்கும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடாமலிருப்பானோ? (லூக்கா 15:8)

‘வீட்டிலே அடிக்கடி தொலைந்துபோவது எனது சிப்புத்தான். அதைக் கண்டுபிடிக்குமளவும் நான் தலைசீவுவே மாட்டேன்’ என்றார் ஒரு சகோதரி. ‘என் திருமண மோதிரத்தைக் தொலைத்துவிட்டு, அதைக் கண்டுபிடிக்குமளவும் முழு வீட்டையுமே புரட்டி எடுத்துவிட்டேன்’ என்றார் இன்னொருவர்.

வெளியிலே காணாமற்போன ஒரு ஆட்டைத் தேடிச்சென்ற மேய்ப்பன் அதைக் கண்டுபிடித்தபின்பு, அதைத் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குத்தான் வந்தான். இயேசு சொன்ன அடுத்த உவமையிலே அந்த ஸ்தீர் தன் வெள்ளிக்காசைத் தொலைத்தது வெளியிலே அல்ல; தன் வீட்டுக்குள்ளே. பத்து வெள்ளிக்காசு என்று ஆண்டவர் குறிப்பிட்டுக் கூறியதில் ஒரு அர்த்தம் உண்டு. பாலஸ்தீன் பெண்களின் திருமணத்திலே அவர்களுக்குப் பத்து வெள்ளிக்காசு பரிசுளிப்பது வழக்கம். அந்த வெள்ளிக்காசு, பணம் என்பதிலும்பார்க்க, ஞாபகார்த்தமான ஒரு பொருள் என்பதால் அந்தப் பெண்களைப் பொருத்தவரை அதன் மதிப்பு மிகவும் அதிகம்; இன்று நமது கலியாண மோதிரம்போல. இந்தப் பத்தில், ஒன்றாயினும் தொலைந்தால் அது அவர்களுக்குப் பேரிழப்பு. ஆகையால்தான் ஆண்டவர் அப்படியொரு உதாரணத்தைக் கூறினார்.

வெளியிலே தொலைந்துபோனவர்கள் மாத்திரமல்ல, வீட்டுக்குள்ளிருந்தும், தொலைந்துபோயிருக்கும் நிலையில் உள்ளவர்கள் உண்டு, அவர்களும் தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதை உணரவேண்டும். ஓவ்வொரு மனிதனும் தேவனுக்கு மிகுந்த பெறுமதிமிக்கவர்களே. அவர்களில் ஒருவர் தொலைந்தாலும் அவர் வேதனையோடு தேடுகிறார். தேடிக் கண்டதும் தேவ தூதர்களுடன் அந்த மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுகிறார். என்னிமித்தம் இத்தனை சந்தோஷமா என்று நம்மை நாமே கேட்டுப் பார்ப்போமா! அதுமாத்திரமல்ல, அந்தக் தேடுகின்ற பணியை, கிறிஸ்துவின் பிரதிநிதிகளாகிய நம்மிடமே இன்று தந்திருக்கிறார் ஆண்டவர். முக்கியமாக நமது வீட்டுக்குள் எத்தனைபேர் இந்த தொலைந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்ற உணர்வு நமக்குண்டா! இவர்களைக் குறித்து நமது பொறுப்பு என்ன? நான் பரலோகம் சென்றால் போதும் என்றிருக்கிறோமா? இந்த கிறிஸ்மஸ் நாட்களில் நமது குடும்பத்தாரைத் தேட நம்மை அர்ப்பணிப்போம். அவர்களை ஒளித்துவைத்திருக்கும் சாத்தானின் வஞ்சக இருளை அகற்ற வார்த்தை என்ற ஒளியை ஏற்றி, விகவாசத்தை ஏந்தி, சாத்தானின் அழுக்குகளை நம்பிக்கையோடு துடைத்து, நம்மவர்களைத் தேடிப் பிடித்து ஆண்டவரிடம் கொண்டுவர எழும்புவோமா! அதுதான் ஆண்டவருக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய விலைமதிக்கமுடியாத கிறிஸ்மஸ் பரிசு.

“என் குடும்பத்தில் தொலைந்திருக்கிறவர்களைக் குறித்த உணர்வைத் தந்த ஆண்டவரே, அவர்களை உம்மண்ணை நடத்த உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

தின்கள்
19

காணாமற்போனால்...

....அதில் ஒரு வெள்ளிக்காச காணாமற்போனால்....
(ஹூக்கா 15:8)

சிலசமயம் நாமே எதையாவது எங்கேயோ வைத்துவிட்டு, தேடி, காணாததால் ஆத்திரமடைகிறோம். நமக்குச் சொந்தமானவை தொலையக் கூடாது என்பதில் நாம் எவ்வளவு கரிசனையாயிருக்கிறோமோ அத்தனை கரிசனை நமது பொறுப்பிலுள்ள உறவுகளிலும் இருப்பது அவசியம்.

இயேசு சொன்ன உவமையில் பத்து வெள்ளிக்காச என்பது அன்றைய பெண்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியம் வாய்ந்தது என்பதை நேற்றுக் கவனித்தோம். அதில் ஒரு காச காணாமற்போனது என்று ஆண்டவர் சொல்லாமல், காணாமற்போனால் என்று சொன்னதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அவனுக்கு அந்தப் பத்து காசும் ஒரு பெரிய பொக்கிஷம். அப்படிப்பட்டதில் ஒன்றுதன்னும் தொலைந்து போவதை அவளால் ஜீரனிக்கழியாது. தொலைந்தது என்றாலும், அது எப்படி காணாமற்போகும்? அது தானாக ஓடி ஒளியழியாது. அது காணாமற்போனால், அதற்கு காச பொறுப்பு அல்ல. அது தானாக ஓடி ஒளியழியாது. அது தொலைந்தால் அதற்கு அவள்தான் பொறுப்பு. அதனால்தான் ஆண்டவர், அதில் ஒன்று காணாமற்போனால் என்று சொல்லி, அவளே, விளக்கைக்கொளுத்தி, வீட்டைப் பெருக்கி, அதைக் கண்டுபிடிக்கும்வரைக்கும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடாமலிருப்பாளோ என்றும் சொல்லிமுடித்தார்.

அந்த வெள்ளிக் காசிலும்பார்க்க பெருமதிப்புள்ள பொக்கிஷங்களாக இன்று எத்தனை குடும்ப உறவுகளை நமக்குச் சொந்தமாகவும், நமது பொறுப்பிலும் தேவன் தந்துள்ளார். அவற்றைக் கட்டிக் காக்கவேண்டியது நமது பொறுப்பு. நமது கவலையீனத்தினால்கூட அவற்றில் ஒன்றும் தொலையக்கூடாது என்ற ஆதங்கம் நமக்கு வேண்டும். பின்னைகளில் யார் எப்போ வருகிறார் எப்போ வெளியே போகிறார் என்பதுகூட இன்று சில பெற்றோருக்குத் தெரிவதில்லை. குடும்ப ஜெபம் இருந்தாலாவது உறவுகளின் நிலைமைகளை சற்றேநும் புரிந்து கொள்ளலாம்; அதுவும் இல்லை. பின்னைகளின் படிப்பிலும் வளர்ச்சியிலும் உணவிலும் உடையிலும் அதிக சிரத்தை எடுக்கின்ற பெற்றோர் பலருக்கு, தங்கள் பின்னைகளுக்கும் தேவனுக்குமுள்ள உறவைக்குறித்துக் கவலையே இல்லை. பின்னர், அவர்கள் தொலைந்தே போய்விட்டால் நாம் யாரைக் குற்றம் சொல்லலாம்? நமது வீட்டுக்குள் நாமே மனக்கசப்புகளால், அன்புத் தாழ்ச்சியால் பலரை நாம் தொலைத்துவிட்டிருக்கிறோம். அவர்களை அன்பின் அரவணைப்புக் குள் கொண்டுவரும்வரைக்கும் நாம் ஓயக்கூடாது. இந்த கிறிஸ்மஸ் நமக்கு அர்த்தம் பொதிந்ததாக இருக்கட்டும். நமது வீடுகளில் குடும்ப உறவுகளுக்குள் உண்மையான மகிழ்ச்சி பொங்கட்டும்.

“பிதாவே, நீர் எனக்குத் தந்த அன்பின் பொக்கிஷங்களாகிய உறவுகளைத் தொலைத்திடாதபடி என்னை நீரே உம்பழி நடத்தும். ஆமென்.”

**இசும்
20
செவ்வாய்**

காத்திருக்கும் தகப்பன்

‘அவன் தூரத்தில் வரும்போதே, அவனுடைய தகப்பன் அவனைக் கண்டு, மனதுருகி, ஓடி, அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, அவனை முத்தஞ்செய்தான்.’ (லூக்கா 15:20)

இயேசு சொன்ன முந்திய உவமைகளிலே ஆட்டுக்கும், காகக்கும் தாமாகத் திரும்பிவரத் தெரியாது. ஆகவே, சொந்தக்காரர் அவற்றைத் தேட வேண்டியதாயிற்று. ஆனால், இந்த உவமையிலே தொலைந்துபோனது ஒரு மனிதன். அவனுக்குச் சுயசித்தம் உண்டு. தெரிவு செய்யும் உரிமையும் உண்டு. ஆகவே, இந்த மகனை இழந்த தகப்பன், பொறுமையோடு, ஆனால், தன் மகன் தன்னிடம் வரமாட்டானா என்ற ஆதங்கத்தோடு மகனுக்காக எதிர்ப்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார். இம் மகனைக்குறித்து சற்று சிந்திப்போம். இவன் இரண்டாவது மகன் என்பதால், தகப்பன் சொத்தில் இவனது பங்கு மூன்றிலொன்றுதான். (உபா.21:17) அத்துடன், தகப்பன் தான் விரும்பி தன் வயோதிபத்தில் அதைப் பிரித்துக் கொடுத்தாலன்றி, தகப்பனின் மரணத்தின்பின்புதான் பிள்ளைகள் சொத்தைப் பிரித்துப் பெற்றுக்கொள்வது வழக்கம். இந்த மகன் இதை மீறினான். அடுத்தது, பன்றி என்பது யூதருக்கு அருவருப்பானதொன்று (உபா.14:8). அதைத் தொட்டாலே தீட்டு. அப்படியிருக்க, பன்றிகளுக்குத் தீனிபோட தலைகுனிவது என்பது பெருத்ததொரு அவமானம். அகிலும் மேலாக, பன்றி தொட்ட உணவை சாபிப்புவது என்பது, அவன் ஆழத்துக்குள் அழிமுந்துபோன மாதிரித்தான். அவன் செத்துப்போனதற்குச் சமம் என்று சொன்னாலும் மிகையாகாது. அப்படிப்பட்ட ஒருவன் திரும்பிவருவதும், அவனைத் திரும்பவும் ஒரு யூதக் குடும்பத்திற்குள் சேர்த்துக்கொள்வது என்பதுவும் இலேசான விடயம் அல்ல. அதனால்தான் முத்த மகனும் அந்தளவுக்கு எரிச்சலடைந்தான். ஆனால், அந்தத் தகப்பன் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு, மோதிரமிட்டு தன் மகனைச் சேர்த்துக்கொண்டான்.

தேவானுப் எத்தனை மகத்தானது, பொறுமையிக்கது, ஆழமானது. நம்மை வரவேற்று அணைக்க ஆயத்தமானது. ஆனால், நாம், நாமாகவே உணர்ந்து அவரிடம் திரும்ப ஆயத்தமா? இது ஒரு கேள்வி. அடுத்தது, இந்த விதமாகத் தொலைந்துபோனவர்கள் இன்றும் நம் மத்தியிலே ஏராளமானபேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனந்திரும்பி வருவது அவர்களது பிரச்சனை. ஆனால், அப்படி ஒருவன் இருப்பானானால், கிறிஸ்தவர்கள் என்று நம்மைக் குறித்துப் பெருமைபாராட்டும் நாம், அவனுக்காகப் பொறுமையோடும் வாஞ்சையோடும் காத்திருக்கத் தயாரா? அவன் வருவானானால் அவனை அன்போடு ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரா? வெறுப்புகளையும் கோபங்களையும் மனதிலே குமந்து கொண்டு கிறிஸ்துவின் பிறப்பைக் கொண்டாடுவதில் அர்த்தமில்லை. திரும்பி வரத் தெரியாத மக்களை நாடிச் சென்றால் மாத்திரம் போதாது, மனந்திரும்பி வருகிற யாராயினும், முழுமனதோடு அவர்களை ஏற்று, ஆண்டவரின் அன்பைப் பகிர்ந்துகொள்ள நம்மை அர்ப்பனம் செய்வோமாக.

“ஓப்பற அன்பினால் என்னை ஏற்றுக்கொண்ட இயேசு கவாமி, உம் அன்பினால் நிறைந்து நடக்க என்னை நீர் நடத்தும். ஆமென்.”

இசு
21
திதி

சந்தோஷத்தை இழக்கலாமா?

...காணாமற்போனான், திரும்பவும் காணப்பட்டான்.
ஆபடியினாலே, நாம் சந்தோஷப்பட்டு மகிழ்ச்சியாயிருக்க
வேண்டுமே என்று சொன்னான்... (லூக்கா 15:32)

‘என் தவறுகளைக்குறித்து வேதனைப்பட்டு, மனந்திரும்பி புதுவாழ்வு வாழ விரும்பியும், என்னை யாரும் புரிந்துகொள்ளவுமில்லை; சேர்த்துக்கொண்டு மற்றவர்கள்போல என்னை நடத்தவுமில்லை. அப்போ, நான் பெற்ற மன்னிப்பு பொய்யா?’ இது ஒருவர் எழுப்பிய கேள்வி. நம்மில் எத்தனைபேர் இப்படிப்பட்ட உடைந்த மனநிலையில் வாழுகிறோம்? மகனே, மகளே, உன்னை ஏற்றுக் கொண்ட உன் பரமதகப்பன் உன்னில் மகிழ்ந்திருக்கிறார், ஆகவே, நீயும் மன மகிழ்ச்சியாயிரு. பிறர் உன்னை ஏற்றுக்கொள்ளும் நாள் ஒன்று வரும்.

தன் குற்றங்களை உணர்ந்து தானாகவே வீட்டிற்குத் திரும்பிய தன் மகனுக்கு தகப்பன் விருந்துவைத்து களிக்கார்ந்தார். ஆனால், தகப்பனோடிருந்த முத்தவனுக்கு இது பொறுக்கவில்லை. தகப்பன் மன்னித்து ஏற்றுக்கொண்டாலும் இவன் தன் தமிழை மன்னிக்கத் தயாரில்லை. அதனால், அவன் தன் சந்தோஷத்தை இழந்தான், குடும்ப ஜக்கியத்தை இழந்தான். தம்பிமீது மாத்திரமல்ல, அப்பாவிலும் கோபம் ஏற்பட்டதால் இருவரையும் குற்றப்படுத்தினான். மொத்தத் தில், இவனுடைய ஆத்திரம், அவன் தகப்பனுடன் இருந்தும், அவரது அன்பை அனுபவிக்கமுடியாதபடி அவனை வெளியே தள்ளிவிட்டது.

இன்றும் சில குடும்பங்களில் இளையவர்களை முத்தவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வது கடின காரியமாகத்தான் இருக்கிறது. வெளியே தெரியத்தக்கதாக பாவத்தில் விழுந்த ஒருவன் திருந்தி வந்தாலும்கூட, நமது சமுதாயம் அவனைக் குற்றவாளியாகவே பார்க்கிறது. சபைகளில், அவர்களை ஒரு அங்கத்தவராக ஏற்றுக்கொள்ளவும் தயங்குவர். அடுத்தவனுக்கு மன்னிப்பு கொடுக்கமுடியாமல் ஏன் வீணுக்கு நம் சந்தோஷத்தை இழக்கவேண்டும்? ஒரு பாவி மனந்திரும்பும் போது, அவனை ஏற்றுக்கொண்டு மகிழும்போது, நாம் தேவதூதர்களின் சந்தோஷத்தோடு இணைகிறோம் என்பதை சிந்திக்கவேண்டும். நாம் பிறரை மன்னிக்கத் தவறும்போது, மாபெரும் மகிழ்ச்சியை இழந்துபோகிறோம்.

ஆடு, தனது மடைமைத்தனத்தினால் அலைந்து தொலைந்துபோனது. வெள்ளிக்காக தொலைந்தது அதன் குற்றமல்ல. இளைய மகனோ, தன் சுய நேசத்தால் வீட்டைவிட்டுத் தானேதான் வெளியேறினான். ஆனால், என் எப்படித் தொலைந்தனர் என்ற விசாரணை எதுவுமின்றி தேவனுன்பு சகலரையும் தேடிச் சேர்த்துக்கொண்டது. இப்படியிருக்க, நாம் கடின இதயத்துடன் நடக்கலாமா? நாம் ஒரு குற்றமும் அற்றவர்கள்போல, பிறரை மன்னிக்கப் பின்வாங்கலாமா? இந்த கிறிஸ்மஸ் நாட்களில் மன்னிப்பு என்ற அழகான குணத்தினால் நம்மை அலங்கரித்து நாமும் மகிழ்ந்து பிறரையும் மகிழ்விப்போமாக.

“என்னையும் நேசித்த இயேசுவே, உம்மிடம் வருகிற எவராயினும் அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு மன்னித்து நேசிக்க என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

திசம்
22
வியாழன்

வாசிப்பு: யோடு 1:6-12

நே கேவனுக்குப் பெருமைக்குரியவனா?

...உத்தமனும் சன்மார்க்கனும். தேவனுக்குப் பயந்து, பொல்லாப்புக்கு விலகுகிறவனுமாகிய அவனைப்போல பூமியில் ஒருவனும் இல்லை.' (யோடு 1:8)

‘ஜூயா, நான் சமுதாயத்திலே மதிப்புண் வாழுகிறேன். ஆனால், என் உள்ளத்திலோ கட்டுப்படுத்தமுடியாத பலவினங்களுடன் வெளியேசொல்லமுடியாத எண்ணங்களுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவை பிறருக்குத் தெரிந்தால் வெட்கம். வழி சொல்லுங்கள்’ என ஒரு அதிகாரி சமீபத்தில் கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

அன்று, கர்த்தருடைய சந்தியில் தேவபுத்திரர் கூடிய கூட்டத்தில் வந்து நின்ற சாத்தானிடம், ‘எங்கிருந்து வருகிறாய்’ என்று கர்த்தர் கேட்டதற்கு, அவன், ‘பூமியெங்கும் உலாவி வருகிறேன்’ என்றான். அப்போது கர்த்தரே யோபுவைச் சுட்டிக்காட்டி, பெருமையாக சவாலிட்டுப் பேசினார். அப்போதும் பூமியில் ஏராளம் ஜூனங்கள் வாழ்ந்திருப்பார்கள். ஆனால், கர்த்தரால் பெருமையாக சுட்டிக்காட்டக் கூடியதாக ஒரேயொரு மனிதன்தானா காணப்பட்டான்? அதேசமயம், தேவசந்நிதி யில் அன்று நடந்த கூடுகை இன்று நடக்குமானால், கர்த்தர் உங்களையும் என்னையும் சுட்டிக்காட்டி சாத்தானுக்குச் சவால்விடக்கூடுமோ என்றதொரு கேள்வியையும் நம்மை நாமே கேட்டுப்பார்ப்போ!

அன்று யோபுவுக்கு இல்லாத பெரியதொரு கிருபை இன்று நமக்குண்டு. அதுதான் கிறிஸ்துவினாலுண்டான மீட்பு. இன்று தேவசந்நிதியில் கூடுகை நடக்குமானால், சாத்தான், ‘பூமியெங்கும் சுற்றிவருகிறேன் என சாதாரணமாகச் சொல்லமாட்டான். ‘நீர் உம்முடைய குமாரனை இந்த மனுஷருக்காவா கொடுத்தீர். அவர் பிறப்பைக் கொண்டாடுகிற மக்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் யாவரும் நான் வகுத்த வழியில் நின்றுதான் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆராதனை களிலே பிறந்த கிறிஸ்துவுக்கல்ல, தங்கள் திறமைகளுக்குத்தான் முதலிடம் கொடுக்கிறார்கள், அதுவும் என் திட்டம்தான். அவர்கள் கிறிஸ்து பிறப்பைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; ஆனால் அவர்களது உள்ளமோ கிறிஸ்துவினிடத்தில் இல்லை என்பதைப் பார்த்தீரா?’ இப்படியாக எத்தனை கதை சொல்லுவான். இது ஒரு கற்பனைதான். ஆனால், ஒரு உண்மையை நாம் மறுக்கமுடியாது. நமது ஒவ்வொரு காரியத்தையும் சாத்தானும் கண்காணித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். நமது வெளிவாழ்வில் நாம் பக்தியுள்ளவர்களாய் நல்ல கிறிஸ்தவர்களாய் பிறருக்குத் தென்படலாம். ஆனால், நமது சீர்கேடான் உள்வாழ்வை, மறைவான மனப்போராட்டங்களை தேவனுக்கு மறைக்கமுடியாது. அந்தவகையில், இந்நாட்களில் அதிலும் இந்த விடுதலை நாட்களில், கர்த்தரால், நம்மைச் சுட்டிக் காட்டி சாத்தானுக்கு சவாலிடமுடியுமா? கர்த்தர் நம்மைக் குறித்துப் பெருமைப் படமுடியுமா? நம்மை நாமே ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

“பிதாவே, நான் உமக்குப் பெருமைக்குரிய பிள்ளையாகவா, அல்லது, உமது நாமத்தைப் பரிசுத்த குலைச்சலாக்கும் பிள்ளையாகவா வாழுகிறேன் என்பதைக் காண என் கண்களைத் திறந்தருளும். ஆமென்.”

இசு
23

வெள்ளி

முரட்டாட்டம் வேண்டாம்!

...கர்த்தருடைய சத்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிகிறதைப் பார்க்கிலும்,
சர்வாங்க தகனங்களும் பலிகளும் கர்த்தருக்குப்
பிரியமாயிருக்குமோ? (1சாமுவேல் 15:22)

கிறிஸ்மஸ் மன்னிலையில் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும்போது இப்படியொரு வார்த்தையைத் தியானிப்பது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், அதுதான் உண்மை. நமது கொண்டாட்டங்களும், பரிசு பரிமாற்றங்களும், ஆராதனைகளும், விருந்துகளும் நல்லதுதான். ஆனால், தேவவார்த்தையைக் கனப்படுத்தி, கீழ்ப்படிந்து வாழாமல் நாம் செய்யும் எதுவும் கர்த்தருக்குப் பிரியமாயிராது.

“இஸ்ரவேவில் முதல் ராஜா” என்ற கனத்தைப் பெற்ற சவுல் அதை இழந்துபோகக் காரணமே கீழ்ப்படியாமைதான். ஒரு வருஷமாக அமைதலாக இருந்தவன், தனக்கென்று ஒரு படையைத் திரட்டியின், யோனத்தானின் வெற்றி யைத் தனதாக்கிக்கொண்டபோது அவனுடைய குணம் வெளிப்பட ஆரம்பித்திருந்தது. யுத்தம் பெருத்தபோதும், விண்ணப்பம்பண்ணவேண்டும் என்று நினைத்தானே, அது நல்ல காரியம். ஆனால், அவசரப்பட்டு, தான் செய்யக்கூடாத ஒரு காரியத்தை, பலிசெலுத்துவதை, துணிந்து செய்தான் சவுல். அப்போது, நீர் என் சொல் மீறிவிட்ட என்று சாமுவேல் சொல்லவில்லை. ‘கர்த்தர் உமக்கு விதித்தகட்டளையைக் கைக்கொள்ளாமற்போனீர்’ என்றுதான் கடிந்தார். உமது ராஜ்யம் நிலைக்காது என்று சொல்லியும், சவுல், தனக்குக் கிடைத்த இரண்டாம் தருணத்தையும் விட்டுவிட்டான். அதைத்தான் இன்று வாசித்தோம். ‘அவன் என்னுடைய வார்த்தையை நிறைவேற்றாமற்போனான்’ இதுதான் கர்த்தர் சவுலைப்பற்றிச் சொன்னது. இத்தனைக்கும் சவுல் யுத்தத்திற்குப் போக மறுக்கவில்லை. ஆனால், தேவ வார்த்தையை மீறினான். இதனால், அவன் தள்ளப்பட்டுப்போனான்.

தேவபிள்ளையே, தேவன் நம்மிடத்தில் கேட்பது நற்கிரியைகளையோ, தரமான ஆராதனைகளையோ, காணிக்கையையோ, நமது திறமைகளையோ அல்ல. ஏனெனில், இவற்றையெல்லாம் கர்த்தருடைய ஒத்தாசை இன்றிச் செய்ய முடியாது. அவர் நம்மிடம் கேட்பதெல்லாம் ஒரேயொரு காரியத்தைத்தான். அது நாமாகச் செய்யவேண்டியது. அதுதான், ‘தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பது’. நாம் கீழ்ப்படிந்துதானே நடக்கிறோம் என்று சவுலைப்போல சாட்டுச் சொல்லாதிருப்போமாக. ‘திருப்தியடைந்தவன் தேன்கூட்டடையும் மிதிப்பான்’ (நீதி.27:7); ‘பசியுள்ளவ ஞுக்கோ கசப்பான பதார்த்தங்களும் தித்திப்பாயிருக்கும்’. நமக்கு வார்த்தையெல்லாம் தெரியும் என்பதைப்போல காலின்கீழ் போட்டு மிதிக்கிறோமா? வேத வார்த்தைமீது தாகம் இருக்குமானால், காரியம் எவ்வளவு கடினமாக இருந்தாலும், அதற்குக் கீழ்ப்படிவதே நமக்குச் சந்தோஷத்தைத் தரும். கிறிஸ்துவும் முழுமையாக பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவராய் நமக்கு முன்மாதிரி வைத்துப் போயிருக்க, நாம் மாத்திரம் முரண்டுபிடிப்பது ஏன்?

“பிதாவே, உம்முடைய பிள்ளையாகிய என் வாழ்வில் எந்தெந்தப் பகுதியில் முரட்டாட்டம் காணப்படுகிறது என்பதை இன்றே எனக்குக் காண்பியும். ஆமென்.”

திசம்
24
சனி

ஆவியிலே கிணைந்திரு!

‘அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய், நமக்குள்ளே வாசம்பண்ணினார்.’ (யோவான் 1:14)

கருத்தொருமித்த தம்பதிகள் என்று பெயர் எடுத்தவர்களிடத்தில்கூட நூற்றுக்கு நூற்றுவீத உண்மைத்துவம் இருக்குமா என்பதுவும், ஒன்றோடொன்று, ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற வார்த்தைகள் நிஜமா என்பதுவும் கேள்விக்குறிதான். அப்போ, தேவன் நமக்குள்ளே வாசம்பண்ணுகிறார் என்றும், நமது சர்ரமானது நம்மில் தங்கியிருக்கிற பரிசுத்தாவியினுடைய ஆலயம் என்றும், நாம் நம்முடைய வர்கள்ல் என்றும் பவுலடியார் சொன்னது நமது வாழ்வில் நிஜமாவது எப்படி?

ஆதியிலே இருந்ததும், தேவனாயுமிருந்ததுமான வார்த்தையானது, மாம்சமாகி, நமக்குள்ளே வாசம்பண்ணினார். இங்கே நமக்குள்ளே என்று கூறும் போது எந்தப் பகுதியிலே என்பது கேள்வி. நமது சர்ரத்திலா, ஆத்துமாவிலா? அன்று வனாந்தரத்திலே இஸ்ரவேருக்குள்ளே வாசம்பண்ணும்படிக்கு, வாசஸ் தலத்தை உண்டாக்கும்படி தேவன் மோசேயிடம் கூறினார். அது முன்று பகுதி களைக் கொண்டிருந்தது. ஐனங்கள் நிற்கக்கூடிய வெளிப்பிரகாரம், அதன்பின் முடிய அமைப்பினுள்ளே பரிசுத்த ஸ்தலமும் மகா பரிசுத்தஸ்தலமும் இருந்தது. இவ் இரண்டையும் பிரித்து ஒரு திரைச்சீலை. பரிசுத்த ஸ்தலத்தினுள் பலிமேடை, தூப்பீடம், சமூகத்தப்பம் எல்லாம் இருந்தும் கடமைகளை நிறைவேற்ற ஆசாரியர் களே போகலாம். ஆனால், மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தினுள் ஒருவரும் நுழைய முடியாது. வருடத்திற்கு ஒருத்தடவை பிரதான ஆசாரியன் மாத்திரம், பலி இரத்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனுள் நுழையமுடியும். இந்த அமைப்பிலே தேவன் வாசம்பண்ணியது எங்கே? யாரும் நுழையமுடியாத அந்த மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தினுள்தான் என்பதை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். இன்று இயேசு அந்த தொங்கு திரையைக் கிழித்துக்கொண்டு தமது பரிசுத்த இரத்தத்துடன் ஒரேதரம் உட்பிரவேசித்து நித்திய மீட்பை உண்டாக்கியிருக்கிறார். இப்படியிருக்க, நமது சர்ரத்தில் கர்த்தர் வாசம்பண்ண வாஞ்சிப்பது எங்கே சர்ரத்திலா? ஆத்துமாவிலா? சர்ரத்தில் கர்த்தர் வாசம்பண்ண வாஞ்சிப்பது எங்கே சர்ரத்திலா? ஆத்துமாவிலா? இல்லை. யாரும் புகமுடியாத நமது ஆவியோடு ஆவியாக இணையவே அவர் வாஞ்சிக்கிறார். ஒரு மனிதனுடைய வாழ்விலே யாரும் உட்புகமுடியாத அவனது ஆவியிலே தேவன் வாசம்பண்ணுவது உண்மையென்றால் அவனது வாழ்வு அதைப் பிரதிபலிக்கவேண்டியது எத்தனை அவசியம்.

தேவபிள்ளையே, தேவனை நாம் சர்ர அளவில் திருப்பி விடுகிறோமா? கிறிஸ்தவ சடங்காசாரங்களோடு ஆத்துமா அளவிலே திருப்பி அனுப்புகிறோமா? அல்லது, பிதாவே, என் ஆவியோடு இணைந்திரும் என்று அழைப்பு விடுக்கப் போகிறோமா? அவர் வாசம்பண்ண நாம் இடமளித்தால், நாம் செத்து அவர் வாழ வேண்டும். அதற்கு நாம் தயாரா? அவர் நமக்குள்ளே இருக்கிறாரா?

“பிதாவே, உம்மை வெளிவாசலிலே வைத்து அனுப்பியிருக்கிறேன் என்றுணர்ந்து வெட்கமடைகிறேன். என் ஆவியோடு இணைய வாரும் ஜயா. ஆமென்.”

**இசும்
25
நூற்று**

நாம் ஜெயம்பெற...

நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலே நமக்கு ஜெயங்கொடுக்கிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்: (1கொரி.15:57)

தொலைந்துபோயிருந்த நம்மைத் தேடிக் கண்பெிடித்து, தம்முடன் சேர்த்துக்கொள்வதற்கென்றே, மனிதனாய் வந்து பிறந்து, இரட்சிப்பளித்த நமது ஆண்டவரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இனிய நாமத்தில், சத்திய வசன ஊழியர்களாக வாசகர்கள் அனைவருக்கும் அன்பின் நத்தார் நல் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். கர்த்தர்தாமே பரலோகத்தின் ஆசீர்வாதங்களால் உங்களை இந்நாளில் நிறைவாய் நிரப்புவாராக.

கிறிஸ்து ஏன் பிறந்தார் என்று கேட்டால், பாவமன்னிப்பு, விடுதலை, மறுபிறப்பு, நித்திய வாழ்வு என்று நமது அறிவிலுள்ள அத்தனையையும் அடுக்கடுக்காக அவிழ்த்துவிடுகிறோம். ஆனால், கிறிஸ்து பிறப்பு, மன்னிப்பிற்கும், ஆசீர்வாதங்களுக்கும் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்படுமானால், கிறிஸ்து பிறப்பின் நோக்கத்தின் முழுமையை நாம் தவறவிட்டு விடுவோம். நாம் கிறிஸ்துவிடம் மன்னிப்பும் விடுதலையும் மாத்திரம்தான் பெற்றுக்கொள்கிறோம் எனில் நமக்கும் அன்றைய இஸ்ரவேலுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? நாமும் அவர்களைப்போல மன்னிப்புப் பெற்றுவிட்டு, திரும்பவும் பாவம் செய்து, திரும்பவும் மன்னிப்பு.... இது தொடர்க்கதைதானா? இல்லை. கிறிஸ்து பிறப்பு வெறும் விடுதலையல்ல; முழுமையான விடுதலை தருவதற்காகவே என்பதை உணருவோமானால் மன்னிப்புடனும் விடுதலையுடனும் மட்டுப்படுத்தாமல், அதற்கும் அப்பாலே, பாவத்தின்மீது அவர் அருளிய மகா பெரிய வெற்றியை நாம் இழந்துவிடமாட்டோம்.

2000 வருடங்களுக்கு முன்னர் பிறந்த கிறிஸ்து இன்றும் நமது உள்ளங்களில் வாழுகிறார். அது உண்மையானால், நமது வாழ்வில் அது வெளிப்பட வேண்டும். உலக களியாட்டங்களில் உழலுவதும், மேற்பூச்சான கிறிஸ்தவ வாழ்வு வாழுவதும், அடிக்கடி விழுந்துபோவதும், அதிலும் திரும்பத் திரும்ப ஒரே பாவத்தில் புரளுவதும், ‘கிறிஸ்து என்ற ஒருவர் பிறந்தார், பாவத்தைப் பரிகரித்து வெற்றி கண்டார்’ என்ற சாட்சியையே கெடுத்துப்போடும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். நாம் தோற்றுப்போகிறவர்கள் அல்ல; ஜெயம்பெற்று பிரகாசிக்க வேண்டியவர்கள். நாம் பாவிகள் என்றும், இன்னமும் பாவம் செய்யும் பலவீனர் என்றும் சாத்தான் வஞ்சகமான நினைவுகளை நமக்குள் விதைத்து நம்மைக் கெடுத்துப்போட இடமளிக்கக்கூடாது. கிறிஸ்து யாவையும் செய்துமுடித்து நமக்கு ஜெயம் கொடுத்துவிட்டார். தோற்கடிக்கப்பட்டவன் தான் தோற்கவில்லை என்பதுபோல மாய்மாலம் செய்வான். நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் ஜெயம்பெற்றவர்கள் என்பதை நாம் ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது. இந்த ஒரு செய்தியே இந்த நல்ல நாளை அர்த்தத்தோடு கொண்டாட நமக்குப் போதுமானது.

“வெற்றி வேந்தனாகிய கிறிஸ்துவே, நான் ஜெயம் பெற நீர் உம்மைத் தந்தீர். அதற்காகவே வந்து பிறந்த உம்மை மனதாரப் போற்றுகின்றேன். ஆமென்.”

அனுதீனமும் தேவனுடன்

**இசு
26
தின்கள்**

ஆசாரியர்களே எழுந்திருங்கள்!

‘நீங்களோ கர்த்தரின் ஆசாரியரென்று சொல்லப்படுவீர்கள்.
உங்களை நமது தேவனுடைய பணிவிடைக்காரரென்பார்கள்.’
(ஏசாயா 61:6)

கலிலேயாவிலே தமது ஊழியத்தை ஆரம்பித்த இயேசுவானவர், தாம் வளர்ந்த ஊராகிய நாசரேத்துக்கு வந்து, வழக்கப்படியே ஜெபழுலயத்திலே பிரவேசித்து வாசிக்க எழுந்தார். அப்படியானால், இயேசுவானவர் அடிக்கடி அந்த ஜெபழுலயத்தில் வேதவாக்கியம் வாசித்திருக்கிறார் என்பது விளங்குகிறது. ஆனால், அன்று ஒரு விசேஷித்த நாள் என்பதை அறியாமலே, அவருடைய கைகளில் ஏசாயா தீர்க்கதறிசியின் புத்தகமே கொடுக்கப்பட்டது. அவரும் அதைத் திறந்து, தாம் எதற்காக அனுப்பப்பட்டு வந்தோம் என்பதை விளக்குகின்ற பகுதி யைக் கண்டு, வாசித்தார். ஆனால், 2ம் வசனத்தின் பாதியில், ‘கர்த்தருடைய அனுக்கிரக வருஷத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தவும் என்னை அனுப்பினார்’ என்பதுடன் நிறுத்திவிட்டார். மாத்திரமல்ல, உங்கள் காதுகள் கேட்க இந்த வேதவாக்கியம் இன்றையத்தினம் நிறைவேறிற்று என்று சொல்லிமுடித்தார். அவர்களோ, ஆச்சரியப்பட்டார்களே தவிர, அவரைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

அன்று பாபிலோனுக்கு நாடு கடத்தப்பட்ட யூதருக்கு ஏசாயா கொடுத்த நம்பிக்கையின் செய்தியைத்தான் இயேசு வாசித்தார். ஆனால் அவர்கள் யூதேயா வுக்குத் திரும்பி வந்தபோதும், மெய்யான விடுதலையை அனுபவிக்கவில்லை. இப்போது அந்த விடுதலையைக் கொடுக்கவேண்டும் கிறிஸ்துவானவர் வந்தும், அன்றும் இன்றும்கூட யூதர்களால் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை. ஏசாயாவின் தீர்க்கதறிசனத்தின் முற்பகுதி கிறிஸ்து பிறப்பினால் எப்படி நிறை வேறிற்றோ, வாசிக்காமல் விடுபட்ட பிற்பகுதியும் நிச்சயமாக கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையில் நிறைவேறியே தீரும் என்பதை இன்று நாம் சிந்திக்கவேண்டும். அன்று இஸ்ரவேலர் மத்தியில், ஆசாரியர்களே தேவனுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே நின்று செய்திகளைப் பறிமாறினார்கள். கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையின் அற்புத செய்தியை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகின்ற பாரிய பொறுப்பு, இன்று, கிறிஸ்துவுக்குள் ஆசாரியர்களாக்கப்பட்ட நமது கைகளில்தான் இருக்கிறது என்பதை நாம் எவ்வளவுதாரம் சிந்திக்கிறோம்?

இது கொண்டாட்டங்களின் காலம் அல்ல. கிறிஸ்துவை அறியாமலே நாளாந்தம் எத்தனைபேர் அழிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நம்மை நம்பித்தானே ஆசாரியத்துவத்தை ஆண்டவர் நமது கைகளில் தந்திருக்கிறார். அப்படியிருக்க, நிறைவேறி முடிந்தமைக்கா, இனி நிறைவேறப் போகின்றதற்கா எதற்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும்? தேவனுடைய கோபாக்கினையின் காலம் சமீபித்திருப்பதால் ஆத்தும் பாரத்துடன் யாராவது ஒருவருக்காவது இந்நாளிலே ஆண்டவரின் அன்பை எடுத்துச் சொல்லுவோமா!

“கர்த்தாவே, இன்று உமது கிருபைக்குள் வாழுகிறோம் என்பதை உணர்ந்து, உமது வருகையைப் பிரசித்தப்படுத்த என்னைப் பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

**இசும்
27
செவ்வாய்**

தேவனைச் சந்திப்பதற்கு...

அவன் உயர்ந்த இடங்களில் வாசம்பண்ணுவான்.
கன்மலைகளின் அரண்கள் அவனுடைய உயர்ந்த
அடைக்கலமாகும். (ஏசாயா 33:16)

‘தினர் வியாதிகள், தினர் மரணங்கள், நமக்கும் நாளை என்னவோ’ என்று அலுத்துக்கொண்டவரைப் பார்த்து, அடுத்தவர்: ‘எப்பொழுதும் நல்லதைச் செய்யும். எல்லாம் நன்றாய் நடக்கும்’ என்றார். அதற்கு முந்தியவர்: ‘அதுதானே முடியுதில்லை’ என்றார். நாட்களும் காலங்களும் காற்றாய் பறந்துகொண்டிருக்கும் இந்நாட்களில், இன்னொரு புதிய வருடத்தைச் சந்திக்க ஆயத்தப்படும் நாம், இந்த வருடமும் ஒருநாள் ஒழிந்துபோம் என்பதையும் சேர்த்து நினைவுபடுத்திக் கொள்வது நல்லது. அதேசமயம், ஒருநாளும் ஒழிந்துபோகாத ஒரு திருப்பம் அல்லது, மாறிப்போகாத ஒரு நித்திய வாழ்வு சீக்கிரமாக ஆரம்பமாகப் போகிறது என்பதையும் நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும். கிறிஸ்துவின் வருகைக் கான அடையாளங்கள் வெகு வேகமாக நிறைவேறிக் கொண்டிருக்கும்போது, காலப்போக்கில் ஓடுகின்ற நாம் உணர்வற்றிருப்பது நல்லதல்ல.

மகா பரிசுத்தமான தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கக்கூடியவன் யார்? அவருடைய அக்கினி தீமையைச் சுட்டெரிக்கும். அன்று தாலீது உணர்ந்து பாடிய சங்கீதத்தை இன்று படித்தோம். இதைக் குறித்து திகைத்து நின்ற மக்கள் கூட்டத்திற்கு, எப்படியாக நீதியிலும் நேர்மையிலும் நடக்கலாம் என்று ஏசாயா கொடுத்த ஆலோசனையையும் இன்று படித்தோம். நீதியாய் நடந்து, சரியான தைப் பேசி, அநியாயமான ஆதாயத்தை வெறுத்து, லஞ்சம் வாங்குவதைத் தள்ளி, தவறான செயற்பாடுகளுக்கும், அடுத்தவனுடைய வாழ்வைக் கெடுக்கும் காரியங்களுக்கும் உடன்படாமலும், அவற்றைக் காதினால் கேளாமலும், பொல்லாப்பானதையும் கேடானதையும் காணாதபடிக்குக் கண்களை மூடிக் கொண்டு... இவற்றில் ஓரிரு காரியங்களுக்கு விலகியிருந்தாலும், மீதியானவை சற்றுக் கடினம்தான். ஆனால், நம்மால் கூடாதவற்றை தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. தேவ வார்த்தையின்படி வாழுவோமானால் தேவனைச் சந்திப்பதற்கு நாம் தயங்கவேண்டியதில்லை.

நடுவானில் கிறிஸ்து ராஜாதி ராஜாவாகத் தோன்றும்போது நாம் என்ன செய்வோம்? இவ்வாழ்விலே அவருடன் வாழுவில்லையானால் நித்தியத்தில் நாம் அவருடன் வாழுவது எப்படி? உண்மைத்துவத்தையும் கீழ்ப்படிவையும்தான் தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறார். பிறருடன் நமக்குள்ளான உறவில் நேர்மை யுடனும் உண்மையுடனும் வாழுவோமானால், தேவனைச் சந்திப்பதற்கு நாம் ஏன் தயங்கவேண்டும்? கர்த்தர் நம்மை உயர்ந்த இடங்களில் வைப்பார். இன்னுமொரு புதிய ஆண்டுக்குள் போவதற்கு முன், நாம் கிறிஸ்துவைச் சந்திக்கவேண்டுமே என்ற மனநிலையுடன் நமது உறவுகளைச் சரிசெய்வோமாக. “பிதாவே, நான் பிறரை நேசிப்பதால், உம்மில் வைத்திருக்கும் நேசம் வெளிப்படு கிறதை உணருகிறேன். உமக்குப் பிரியமானபடி என்றும் வாழுவேன். ஆமென்.”

**இசும்
28**

துறன்

வசனமே வெளிச்சம்!

...விடிவெள்ளி உங்கள் இருதயங்களில் உதிக்குமளவும் இருஞுள்ள ஸ்தலத்தில் பிரகாசிக்கிற விளக்கைப்போன்ற அவ்வசனத்தைக் கவனித்திருப்பது நலமாயிருக்கும். (2பேது.1:19)

வருடத்தின் இறுதிக்கு வந்துவிட்ட நாம், சென்ற வருடத்தின் இறுதியில் எப்படி இருந்தேன்; இவ்வருட இறுதியில் எப்படி இருக்கிறேன் என்று சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லது. நமக்கு வேதபோதனைகள் தெரியாது என்று சொல்வதற் கில்லை. ஆனால், எது சத்தியம், எது சத்தியத்திற்குப் புறம்பானது என்பதைப் பகுத்தறியத்தக்க ஆவியின் வழிநடத்துதல் இல்லையானால் நாம் வழிதவறிப் போவது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகின்றது.

தேவனுடைய வார்த்தையை எவ்வளவுதாரம் நம்புகிறோம் என்பதே, நாம் எவ்வளவுதாரம் தேவனோடு இணைந்திருக்கிறோம் என்பதற்கு ஒரு அளவுகோலாகிறது. பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதறிசிகள் எப்படி தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அறிவித்தார்களோ, அவ்வண்ணமே, பேதுருவும் மற்றவர்களும் தேவன் உரைத்த வார்த்தையைக் கேட்டார்கள். ஆகவேதான், அதிக உறுதியாக பேதுரு தமது நிருப வார்த்தைகளை எழுதிவைத்தார். படைப்பிலே தேவனுடன் இருந்த வார்த்தை, பழைய ஏற்பாட்டிலே பேசப்பட்ட வார்த்தை, மாம்சமாகி உலகிலே வாசம்பண்ணிய வார்த்தை, அது நித்திய வார்த்தை. தாலந்து, அறிவு, பின்னணியம் என்பவற்றைக்கொண்டு தேவன், தமது ஆவியினாலே அருளிய வார்த்தைகளை தேவபிள்ளைகள் எழுதிவைத்துள்ளனர். தேவனுடைய தீர்க்கதறிசனம் என்பது ஒருநாளும் ஒருபோதும் மனுषி சித்தத்தினாலோ மனுषி அறிவினாலோ கொடுக்கப்பட்டதல்ல.

ஆனால், அன்றும் இன்றும் தேவனுடைய நாமத்தைச் சொல்லியே பலர் தவறான தீர்க்கதறிசனங்களை மக்களின் பெலவீணங்களுக்கு ஏற்ப சொல்லி மக்களை ஏமாற்றிவருகிறதை நாம் மறுக்கமுடியாது. தேவன் நமக்குத் தேவையான யாவையும் சொல்லிவிட்டார். அதைவிட வேறொரு தீர்க்கதறிசனம் நமக்கு எதற்கு? வீடு வாங்குவதற்கும், காணி தெரிவுக்கும், விவாகரத்து செய்வதா விடுவொதா என்பதற்கும் தீர்க்கதறிசனத்தை எதிர்பார்ப்பது நம்மை நாமே வஞ்சிப்ப தற்குச்சமம். தேவபிள்ளையே, விடிவெள்ளியாகிய கிறிஸ்து பூரணமகிழ்ச்சோடு வெளிப்படும் நாள் வெகுசமீபம். அதுவரை, அந்தகாரம் குழந்த இவ்வுலகில் நமக்கு வெளிச்சம் வேதவசனம்தான். அதன் சத்தியத்தை நாம் தேடும்போது, தூயஅழுவியானவர் அதன் பிரகாசத்தை நமக்குத் தந்து, தமது வழியிலே நம்மை நடத்துவார். இதைவிட வேறென்ன வேண்டும்? சத்தியத்திற்குப் புறம்பானதைக் கண்டறியத்தக்க கிருபைவரத்தைப் பெற்று, அதனையும் அதைக்கொண்டு வருகிறவர்களையும் புறந்தள்ளிவிடுவோமாக. வசனத்தை மாத்திரம் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு புதிய வருடத்துக்குள் செல்ல தயாராகுவோமாக.

“பிதாவே, வெளிச்சமாகிய உமது வார்த்தையைவிட்டு வேறுபக்கம் சாய்ந்து விடாமல், அதைப் பற்றிக்கொண்டு ஜீவிக்க கிருபை தாரும். ஆமென்.”

இசுமி
29
வியாழன்

யார் உனகு எஜமான்?

எதினால் ஒருவன் ஜெயிக்கப்பட்டிருக்கிறானோ அதற்கு அவன் அடிமைப்பட்டிருக்கிறானே. (2பேதுரு 2:19)

'நாம் சுதந்திர புருஷர்' என்று நினைக்கின்ற நாம் உண்மையாகவே சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறோமா? நாம் விரும்பியதையெல்லாம் செய்வதல்ல சுதந்திரம்; அந்த ரீதியில் மனிதன் முற்றாக விடுதலையாகவில்லை. தேவனுடைய வார்த்தையைப் பின்பற்றுவது அடிமைத்தனம் என்று மறுத்தால், நமது பாவ சுபாவத்தின் விருப்பங்களை நாம் பின்பற்றி, அதன் விளைவாக நமது மாம்ச இச்சைகளுக்கே அடிமைகளாகவிடுவோம். பின்னர் அதனையே சுதந்திரம் என்கிறோம். இல்லை, மறுபடியும் நாம் பாவத்திற்கு அடிமைகள்தான்.

தொழில் கற்றுக்கொள்கின்ற ஒருவன், தனக்கு ஒரு எஜமானனைத் தெரிந்தெடுக்கிறான். எஜமானனும் அவனை நன்கு பயிற்றுவித்து, தான் அறிந்த தொழில் நுட்பங்களையும் கற்றுக்கொடுக்கிறான். நாள்தெவில் கற்றுக்கொள்ள வந்தவன், எல்லாவிதத்திலும் தன் எஜமானனைப்போலவே ஆகிவிடுகிறான். ஆம், நாம் யாரை அல்லது எதனை நமது வாழ்வில் அதிகமாக முன்வைக்கி ரோமோ, நாம் அப்படியாகவே மாறிவிடுகிறோம். இது நடைமுறை உண்மை. சினிமா நட்சத்திரங்களையும், விளையாட்டு வீரர்களையும், சில ஊழியர்களையும்கூட தமக்கு முன்னுதாரணமாக அல்லது எஜமான்களாகக்கூடக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் உண்டு. இறுதியில் இவர்களது வாழ்வும் அவர்களுடையதுபோல எல்லாவிதத்திலும் மாற்றமடைய ஆரம்பித்துவிடுகிறது. அதன் விளைவுகள் பல விபரிதங்களைக் கொண்டுவந்துவிடுகிறது. இந்த நிலைமை நமக்கு வேண்டாம்.

நாம் தனித்து வாழவும் முடியாது; நாம் நமக்கு கடவுளாகவும் முடியாது. முதல் மனிதன் தேவனைச் சார்ந்திருந்தவரைக்கும் எல்லாம் நல்லதுதான். பாவம் ஆண்டுகொள்ள எப்பொழுது இடமளித்தானோ அன்றிலிருந்து தேவனா, பாவமா என்றதொரு தெரிவுக்குள் மனுக்குலமே தள்ளப்பட்டுவிட்டது. அத்தெரிவைச் செய்யும் சுதந்திரம் நம்முடையது. தெரிவில் தேவனைத் தள்ளினால் பாவத்தைப் பிடிக்கவேண்டியிருக்கும். அது நம்மை அழிவுக்குள்ளாக்கிவிடும். தேவனுடைய கிருபைக்குள் நாம் இருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, பாவத்திற்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? கிறிஸ்து நமக்கு எல்லாவிதத்திலும் முன்மாதிரியை வைத்துப்போயுள்ளார். அப்படியிருக்க கிறிஸ்துவைத்தவிர வேறு யார் நமக்கு எஜமானனாக இருக்கமுடியும்? இன்று வஞ்சகமான பலவித எஜமான்கள் நம்மை அடிமைப் படுத்தியிருப்பது நமக்கே தெரிவதில்லை. அவற்றை இனங்கண்டு தள்ளிவிடுவோ மாக. நாம் சுதந்திரர் என்று சொல்லிக்கொண்டு பாவத்திற்கு அடிமைகளாகி விடாமல், தேவனுடைய கிருபைக்கே நம்மை ஒப்புக்கொடுப்போமாக. யார் நமது எஜமான்? கிறிஸ்துவா அல்லது பாவமா?

"எல்லாவிதத்திலும் வெற்றிசிறந்த கிறிஸ்துவே, அடியேனை உமது அடிமையாக அர்ப்பணிக்கிறேன். என்னை உம்மைப்போல மாற்றும். ஆமென்."

திசம்
30
வெள்ளி

எழுந்து போராடு!

இப்பொழுது உங்களுக்கு வெட்கமாகத் தோன்றுகிற காரியங்களினாலே அக்காலத்தில் உங்களுக்கு என்ன பலன் கிடைத்தது? (ரோமர் 6:21)

வேதத்திலே நம்மிடம் கேட்கப்பட்டிருக்கிற ஒவ்வொரு கேள்வியும் நமது வாழ்வின் அடித்தளத்தையே அசைக்கிறது. சற்று அமர்ந்திருந்து, கிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டிராத அக்காலத்திலே நல்லது, சரியானது, தேவையானது என்று நாம் என்னிச் செய்தவைகளை நினைத்துப்பாருங்கள். இன்று, ஆண்டவருக்குள் வாழுகின்ற இந்த நாட்களில் அவற்றை நினைக்கவே வெட்கமாக இருக்கும். சமீபத்திலே பஸ்வண்டியில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த போது பழைய நாட்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்து என்னைத் துக்கப்படுத்திவிட்டது. என் வாழ்நாட்களில் வீணாத்த என் முந்திய 38வருடத்தை நினைத்து பார்த்தேன். அதேசமயம், தேவை இரக்கம் கிருபை இன்று என்னை அவருடைய பிள்ளையாக்கியுள்ளதை நினைத்தபோது கண்ணீருடன் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தினேன்.

நமக்கு ஒரு எஜமானன் மாத்திரமே இருக்கமுடியும். அதைத் தெரிவு செய்யும் சுதந்திரம் நமக்குண்டு. ஆனால், நமது தெரிவின் விளைவைச் செயற் படுத்தும் உரிமை நமக்கில்லை. அந்தந்த எஜமான் தனக்குரிய விதத்தில்தான் பலனளிக்கமுடியும். பாவம் எஜமான் என்றால் அதன் பலன் மரணம்தான். அதில் மாற்றமில்லை. ஆனால், கிறிஸ்துவோ நமக்குத் தருவது நித்தியஜீவன்; தேவ ணோடு வாழுகின்ற அந்த வாழ்வு இந்த உலகிலேயே ஆரம்பித்து, என்றென்றும் நீதித்திருக்கும். இதுவரை நமது விருப்பப்படி, நாமே நமக்குத் தெய்வங்களாய் நின்று நமது இஷ்டப்படி வாழ்ந்து என்னத்தைச் சாதித்தோம்? பாவத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து கிறிஸ்து நம்மை முற்றுமாய் விடுதலையாக்கிவிட்டார் என்பதை என் உறுதியாக நம்புவதில்லை? இப்போது நாம் நீதிக்கு அடிமைகள். ஆகவே, பாவம் நம்மை நெருங்கினாலும், நாம் அதை நெருங்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கிறிஸ்து நமக்குப் பக்கத்திலிருக்கிறார் என்ற நினைவு போதும்.

கிறிஸ்தவன் என்பவன் பாவம் செய்யமாட்டான் என்பதல்ல. பாவமான உலகில் பாவ மாம்சத்தில் வாழும்வரை நமக்குப் போராட்டம் இருக்கும். நாம் அதற்காக சோர்ந்தபோகவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு காரியத்தை மனதில் நிறுத்திக்கொண்டு, கடந்த காரியங்களை இத்துடன் விட்டுவிட்டு, ஒரு புதிய ஆரம்பத்திற்குள் செல்வோமாக. ‘ஒரு மெய் கிறிஸ்தவன் இனியும் பாவத்திற்கு அடிமையல்ல.’ இதுதான் சத்தியம். நாம் இப்போது தேவனுக்குச் சொந்தமான வர்கள். அதற்கு எதிர்மாறான சிந்தனைகளை சாத்தான் கொண்டுவருவான். அதற்கு இடமளித்தால் விழுந்தபோவோம். இந்நாட்களில் எப் பக்கத்திலிருந்து சோதனைகள் வருகிறது என்பது தெரிவதில்லை. ஆனால் நாம் தைரியத்துடன் எழுந்து போராடுவோம். கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு வெற்றி நிச்சயம்!

“பிதாவே, மீட்கப்பட்ட நான் உமக்கே சொந்தம் என்பதை நினைவில் கொண்டு, உமக்குள் வெற்றிவாழ்வு வாழ வழிநடத்தும். ஆமென்.”

**இசும்
31
சனி**

திடநம்பிக்கை உண்டு!

‘தளர்ந்த கைகளைத் திடப்படுத்தி, தள்ளாடுகிற முழங்கால்களைப் பலப்படுத்துங்கள்’ (ஏசாயா 35:3)

பாடுகள், துயரங்கள், ஏமாற்றங்கள் மற்றும் பலவித போராட்டங்களையும் கடந்து, வருடத்தின் முடிவுக்குள் வந்துவிட்டோம். எனினும் சொல்லிமுடியாத பல ஆசீர்வாதங்களையும் தேவனுடைய கரத்திலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொண்டுள்ளோம். நமது ஜீவனை அழிவுக்கு விலக்கிக் காத்து, சுகவீனங்கள் வந்தபோதும், இன்றும் வாழ்ந்திருக்கும்படி பெலத்தைத் தந்து, இன்றும் தமது பிள்ளைகளாக நம்மைத் தாங்கி நிற்கும் தேவனை நாம் துதிக்காமல் இருக்கமுடியாது.

தேவன் பாவத்தை வெறுக்கிறவர்; பாவத்திற்கு எதிராக அவருடைய கோபம் பற்றியெரிவதை யாராலும் தடுக்கவும் முடியாது. அதேசமயம், அவரது இரக்கமும் கருணையும் அளவுகடந்ததாக இருக்கிறது. தேவனைவிட்டு விலகிய இஸ்ரவேலுக்கும் யூதாவுக்குமுரிய நியாயத்தீர்ப்பை அறிவித்தார் ஏசாயா. அதே வேளை தேவனுக்கு உண்மையுள்ள பிள்ளைகளுக்கு ஆறுதலும் சமாதானமும் இருந்தாலும், தேவகோபத்தையும், முடிவில் வரப்போகும் அழிவையும் யாராலும் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது. ஆனால், ஏசாயா தொடர்ந்து தேவனின் இரக்கத்தைக் காண்கிறார். தேவனது பூரணத்துவம் எவ்வண்ணம் பாவத்தை வெறுக்கிறதோ, அதே பூரணத்துவம் தமது சிருஷ்டிகளில் அன்பும் இரக்கமும் கொண்டிருக்கிறதையும் ஏசாயா எடுத்துரைத்தார். ஆம், நமக்கொரு நம்பிக்கை உண்டு.

தேவபிள்ளையே, இதுவரை நாம் சந்தித்த பலவித தீமைகளுக்கு தேவன் காரணம் இல்லை என்பது நமக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால், நமக்கொரு நம்பிக்கை உண்டு. அதுவே கிறிஸ்துவினால் நமக்குண்டான் இரட்சிப்பு. நம்மை நாமே உணர்ந்து அவர் பாதம் சேரும்போது, அவர் அருளும் விடுதலையை நாம் பூரணமாக அனுபவிக்கலாம். ஆகவே, மனதில் என்னவித பாரங்கள் அமுத்தினாலும், தளர்ந்தபோகவேண்டாம். நமது கைகளைத் திடப்படுத்துவோம். முழங்கால்களைப் பலப்படுத்துவோம். மனம்பதறுகிறவர்களைத் திடப்படுத்தும் பொறுப்பும் நம்முடையதே. செய்த பாவத்தினால் நாம் மனம் நொந்திருக்கலாம்; அல்லது, சூழ்நிலைகளின் பாதிப்புகளினால் மனமுடைந்திருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் திடமனதுடன் எழுந்திருப்போம். உலகம் நம்மைப் பேதையர்கள் என்றாலும் கலங்கவேண்டியதில்லை. தேவ பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பெரும் பாதை உண்டு. அந்த வழியில் நடக்கிறவர்கள் பேதையர்களானாலும் திசைகெட்டுப் போவதில்லை என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. நமது வாழ்வு நிச்சயம் தேவனுக்குள் செழிக்கும். கர்த்தரால் மீட்கப்பட்டவர்களின் கூட்டத்தில் நாமும் சேர்ந்துகொள் வோம் என்ற திடநம்பிக்கையுடன் புதிய ஆண்டுக்குள் கடந்துசெல்லுவோமாக. கர்த்தர்தாமே உங்கள் அனைவரையும் நிறைவாக ஆசீர்வதிப்பாராக.

“பிதாவே, வறண்ட வாழ்விற்கு ஒரு நம்பிக்கை தந்ததற்காய் ஸ்தோத்திரம். உமக்குள் புது பெலனடைந்து புதிய வாழ்வு வாழ வழிநடத்தும். ஆமென்.”

ஜன
1
வியாழன்

தனித்து முடியாது!

...என்னையல்லாமல் உங்களால் ஓன்றும் செய்யக்கூடாது.
(யோவான் 15:5)

ஒரு புதிய வருடத்துக்குள் பிரவேசித்திருக்கும் உங்கள் அனைவருக்கும் சத்தியவசன ஊழியர்கள் சார்பில் புதுவருட நல் வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகட்டும். வருடத்தின் முதல் நாளிலே தியானப் புத்தகத்தைத் திறக்கும்போது, ‘இன்றைய நாளில் தேவன் எனக்கு ஒரு நல்ல செய்தியைக் கொடுக்கவேண்டும்’ என்ற அவா நமக்குள்ளே எழும்பும் என்பதில் ஜயமில்லை. இப்புதிய வருடத்தின் இந்த முதல்நாளிலே தேவன் நமக்குக் கொடுக்கும் செய்தி இதுதான், “என்னையல்லா மல் உங்களால் ஓன்றும் செய்யக்கூடாது.” ஆம், அவரையல்லாமல் நம்மால் தனித்து எதுவும் செய்யமுடியாது.

நேற்றைய தினத்தில் நடந்த காரியங்கள் எமக்குத் தெரியும். இன்று நடந்துகொண்டிருப்பவற்றை நாம் கண்டுகொண்டிருக்கிறோம். நாளை நடக்கப் போவதைக்குறித்து ஒரு சில காரியங்கள் தெரிந்ததுபோல இருந்தாலும், யாவுமே எமக்கு மறைவானதும், மறைக்கப்பட்டவையுமாகும் என்பதுதான் உண்மை. இப்படிப்பட்டதான் ஒரு வாழ்வை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நாம், அனைத்தையும் அறிந்த ஆண்டவரின் கரத்தைப்பிடித்து நடப்பது நல்லதொரு புத்தியான காரியம். அதைவிட்டு, எமது இஷ்டம்போலவே நடப்போம் என்று முரட்டாட்டம் செய்வதும், முரண்டுபிடிப்பதும் எதற்காக?

கிறிஸ்து இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலங்களில் தனித்து எதுவும் செய்த தில்லை. “மெய்யாகவே மெய்யாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். பிதாவானவர் செய்ய குமாரன் காண்கிறதெதுவோ அதையேயன்றி வேறொன்றை யும் தாமாய்ச் செய்யமாட்டார். அவர் எவைகளைச் செய்கிறாரோ, அவைகளைக் குமாரனும் அந்தப்படியே செய்கிறார்” என்று இயேசு சொன்னதை வாசித்தோம். பிதாவுக்கும் குமாரனுக்கும் எப்படியானதொரு உறவு, தொடர்பு, ஐக்கியம் இருந்ததென்பதற்கு இந்த ஆதாரம் போதுமல்லவா!

இவ்வுலகில் வாழ மனிதனாய் வந்த இயேசுவுக்கே பிதாவுடன் அப்படியானதொரு ஆதாரம் தேவைப்பட்டாயின், அவரது பிள்ளைகளாக, அவரது சித்தப்படி வாழவேண்டிய எமக்கும் கிறிஸ்துவோடு தொடர்பும் ஐக்கியமும் அவசியமல்லவா! கிறிஸ்துவுக்கு நாம் கொடுக்கும் கனம் பிதாவையும் கனப்படுத்துகிறது. “குமாரனைக் கனம்பண்ணாதவன் அவரை அனுப்பின பிதாவையும் கனம்பண்ணாதவனாயிருக்கிறான்.” கிறிஸ்துவுடன் நாம் நெருங்கி வாழும்போது, இவ்வுலக வாழ்வு நமக்குக் கடினமாகவே இருக்காது. அவர் நம்மோடிருக்கிறார் என்ற அந்த தெரியத்துடன் இப்புதிய வருடத்தை ஆரம்பிப்போமாக.

“அன்பின் ஆண்டவரே, உமது வார்த்தைகளைத் தியானித்து, ஜெபத்திலே உம்மோடு நேரம் செலவிட இப்புதிய வருடத்தில் என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன். நீரே எனக்கு எல்லாம்! உம்மையல்லாமல் எனக்கு எதுவுமில்லை! ஆமென்.”

ஜன 2

வெள்ளி

அவர் விசாரிக்கிறவர்

அவர் உங்களை விசாரிக்கிறவரானபடியால், உங்கள் கவலைகளையெல்லாம் அவர்மேல் வைத்துவிடுங்கள்.

(1பேதுரு 5:7)

எப்படி வாழ்க்கை போகிறது என்று கேட்டால், “ஒன்றுக்குமே நேரம் கிடைப்பதில்லை. காலையில் எழுந்தால் இரவுவரைக்கும் ஓடியோடி அலுவல் பார்க்கவே நேரம் சரியாகிவிடுகிறது” என்று அலுத்துக்கொள்ளுவோர் நம்மில் பலர் உண்டு. இன்றைய தியானப்பகுதி ஆண்டவரின் ஊழியத்திலுள்ள பல வேறுபட்ட பகுதிகளை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. அவர் ஒருநாள் முழுவதும் எவ்வளவு காரியங்களிலே ஈடுபட்டிருந்தார் என்பதை வாசிக்கிறோம். அவரைச் சுற்றி எந்நேரமும் ஜனக்கூட்டம் இருந்துகொண்டே இருந்தது. பின்னியானிகள் அவரைத்தேடி வந்தவண்ணமே இருந்தார்கள். இவ்வளவிலும் பேதுருவின் மாமியை வீடுதேடிச்சென்று ஆண்டவர் குணமாக்கினார். அவர் அதிகாலமே இருட்டோடே எழுந்து புறப்பட்டு வனாந்தரமான ஓரிடத்துக்குப் போய் அங்கே ஜெபம்பண்ணினார். இவ்வளவு அலுவல்கள் இருந்தும், ஜெபம் பண்ணுவதற் கென்று நேரத்தை ஒதுக்கி, தனிமையைத் தேடிப்போகவேண்டியதன் அவசியம் என்ன? ஜெபிக்கின்ற நேரத்தை வாழ்வின் ஒரு முக்கியமான நேரமாகக் கருதியதாலேயே இயேசு அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்.

தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்து ஜெபத்துக்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தாரென்றால், எமது வாழ்வில் ஜெபத்துக்கும் தியானத்திற்கும் நாம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டியது அவசியமல்லவா! தேவனோடு உறவில் ஸாமல் அவருக்குப் பிரியமாய் வாழுவது எப்படி? அவரது வார்த்தைகளைத் தியானம் செய்யாமல் அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிவது எப்படி? தேவன் எம்மை விசாரிக்கிறவராய் இருக்கிறார் என்று பேதுரு தனது நிருபத்தில் எழுதுகிறார். இன்று நாம் வாழும் இந்த நேரமற்ற காலகட்டத்தில் சொந்தக் குடும்பத்திலுள்ளோரிடையே ஒருவரையொருவர் சந்திக்கவோ, விசாரிக்கவோ நேரமற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கி றோம். ஆனால், நம்மை விசாரிக்க ஒரு தேவன் ஆயத்தமாய் இருக்கிறார் என்றால், அவரது பாதத்தில் அமர்ந்திருந்து அவரோடு பேச எமக்கு ஏன் நேரம் ஒதுக்க இயலாது?

தேவ பாதத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நேரம் எமது வாழ்விற்குப் பெறுமதி யான நேரம். அவருக்காக பல காரியங்களை நாம் நாள் முழுக்க ஓடியோடிச் செய்தாலும், அவரது பாதத்தில் அமர்ந்திருக்க நாம் மறந்துபோனால் அதில் பயனில்லை. ஊழியன் தனது எஜமானனின் நோக்கத்தையும் சித்தத்தையும் அறியாமல் அவருக்குப் பிரியமாய் பணியாற்றுவது எப்படி? நம்மை விசாரிக்கிறவர் பாதத்தில் நமது பாரங்களை வைத்துவிட்டு, இப்புதிய வருடத்தில் இன்னுமின் னும் அதிகமாக அவருக்காக உழைக்க நம்மை அர்ப்பணிப்போமாக.

“அன்பின் தேவனே, வாழ்வின் முதற்படியாய் உமது பாதத்தில் அமர்ந்து என் எல்லாவற்றையும் தந்துவிட்டு, உமக்காய் பணிசெய்ய அருள்தாரும். ஆமென்.”

ஐன்

3

வியாழன்

கர்த்தருக்குக் காத்திரு!

‘கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிறவர்களே. நீங்களெல்லாரும் திடமனதாயிருங்கள். அவர் உங்கள் இருதயத்தை ஸ்திரப்படுத்துவார்.’ (சங்கீதம் 31:24)

நம்மில் எவரும் இப்பூவுலகில் பிறந்தது வீணுக்கல்ல. தேவன் நம் ஓவ்வொருவரிலும் ஒரு நோக்கத்தை வைத்திருக்கிறார். தாயின் கருவில் நம்மை உருவாக்கி, ஏற்றகாலத்தில் ஒரு குடும்பத்தில் பிறக்கச் செய்தவர் அவர். ஏற்ற வேளையில் நம்மைத் தம்முடைய பிள்ளை என்ற ஸ்தானத்துக்கு உயர்த்தும் படிக்கு மீட்பாகிய இரட்சிப்பைத் தந்து, எம்மைச் சேர்த்துக்கொண்டார். அவர் தந்த மீட்பைப் பெற்ற நம் ஓவ்வொருவருக்கும் ஒரு பொறுப்பு உண்டு. அதுதான் ஆண்டவர் இயேசு பரத்துக்கு ஏறுமுன்பதாக தம் சீடருக்குக் கொடுத்த பிரதான கட்டளை. “நீங்கள் புறப்பட்டுப்போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுத்து, நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் கைக் கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணுங்கள்.” (மத 28:19-20).

தேவன் நமக்களித்துள்ள இப் பெரிய பொறுப்பை நாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், நமக்கு தேவனோடுள்ள உறவு முக்கியம். பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்றவென்றே இப்புமிக்கு வந்த இயேசுவானவர், எப்போதும் பிதாவோடு ஒரு உறவை வைத்திருந்தார். தனது இடைவிடாத ஊழிய காரியங்களிலும், வியாதிஸ்தரின் தொந்தரவுகள் மத்தியிலும், பலவிதமான களைப்பின் மத்தியிலும் அவர் பிதாவோடுள்ள உறவை, ஜெப நேரத்தை பின்போட்டில்லை. அதற்கு எப்போதுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்தவராக, மலையிலும், வனாந்தரத்திலும் சென்று தனிமையில் உறவாடினார் என்பது நாம் அறிந்ததே. அதனால்தான் அவர் முன்னெடுத்து வந்த காரியங்களை அவரால் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடிந்தது.

நாமும் எமது பொறுப்புக்களை திருப்திகரமாக நிறைவேற்றவேண்டுமானால் தேவனோடுள்ள எமது உறவில் அவதானமாயிருக்கவேண்டும். தேவனுக்கு காத்திருக்குதலும், அவரது பணியில் தொடர்ந்து செல்லுதலும் எமக்குள் அழியாத வெளிச்சங்களாய் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். இன்று ஊழியம் சமூகப்பணி என்று சொல்லி எத்தனைபேர் தேவனோடு செலவிடும் நேரத்தை உதாசீனம்செய்து தேவைணியை தம் இஷ்டம்போல செய்ய எத்தனிக் கின்றார்கள். பணிசெய்யப் புறப்படும்போது நம்மை அழைத்தவருக்கே நாம் பணியாற்றுகிறோம் என்ற எண்ணம் அவசியம். அவரோடு நாம் செலவிடும் நேரமும் முக்கியம். அந்நேரத்தை நாம் தவறவிடின் வெற்றியான பணியை செய்திட முடியாது.

“அன்பின் ஆண்டவரே, உம்மோடு நேரம் செலவிட்டுப் பெலனடைந்து, உம் பணிசெய்ய என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன், ஆமென்.”

ஜன 4

வவன்ஸி

ஆக்தும திருப்தி

‘என் ஆக்துமா உம்மைத் தொடர்ந்து
பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. உமது வலதுகரம் என்னைத்
தாங்குகிறது’ (சங்கீதம் 63:8)

முன்று வேளையும் தவறாமல் சாப்பிட்டு நமது சர்ரத்தைத் திருப்திப் படுத்தும் நாம், ஆக்துமாவைக்குறித்து எடுக்கின்ற கரிசனை என்ன? நாம் உட்கொள்ளும் உணவால் எமது மாம்சம் கொழுத்து, பருத்து, புஷ்டியாகி வளரும். சிலவேளைகளில் நமது உணவே நமக்கு நஞ்சாகி சர்ரம் மழிந்தும் விடுகிறது. அந்தளவுக்கு நாம் நம் சர்ரத்தை நேசிக்கிறோம். எமது ஆக்துமாவோ பட்டினியால் வாடி நலிந்துபோகிறது. எமது ஆக்துமா தன்னை உருவாக்கிய தேவனோடு உறவாடவும், அவரண்டைக்குச் செற்றடையவுமே வாஞ்சிக்கிறது. அதற்கேற்றபடி அதற்கு சந்தர்ப்பம் அளித்து, அதனைப் போதிக்காதவிடத்து, அது மெலிந்து நலிந்து பெலவீனமடைகிறது.

தேவசமுகத்தில் நாம் பண்ணும் தியானமே, நமது ஆக்துமாவை சந்தோஷப்படுத்துவதாயும், அதைப் பெலப்படுத்துவதாயும் அமையும். “என் ஆக்துமா தேவன்மேல் ஜீவனுள்ள தேவன் மேலேயே தாகமாயிருக்கிறது. நான் எப்பொழுது தேவனுடைய சந்நிதியில் வந்துநிற்பேன்” (சங்கீதம் 42:2) என்று சங்கீதக்காரர் விளம்புவதைப் பார்க்கிறோம். ஒவ்வொருநாளிலும் எந்தளவுக்கு தேவனோடு நெருங்கி உறவாடுகிறோமோ அந்தளவுக்கு நமது ஆக்துமா தேவனில் தரித்து நிலைத்திருக்கும்.

உண்டு களித்திருக்கும் நமது மாம்சத்தில்; ஆசைகளும், இச்சைகளும், சோம்பலும் வந்து குடிகொள்ளும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவேதான், உபவாசங்களும், ஜெபங்களும் நமக்கு அத்தியாவசியமானவையாகும். நமது மாம்சத்தை ஒடுக்கும்போது எமது ஆவியானது உற்சாகமடைகிறது. ‘ஆவி மாம்சத்துக்கு விரோதமாகவும் மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாகவும் இச்சிக்கிறது. நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்றிருக்கிறவைகளைச் செய்யாதபடிக்கு அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய் இருக்கிறது’ என்று பவுல் கலாத்தியருக்கு ஆலோசனையாக எழுதியுள்ளார் (கலாத்தியர் 5:17).

எமது மாம்சத்துக்கும் ஆவிக்கும் நடக்கின்ற இந்தப் போராட்டத்தில் நாம் வெற்றிகொள்ள வேண்டுமானால், தேவனோடு நாம் செலவிடவேண்டிய எமது தியான வாழ்வு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. நமது ஆக்துமா எந்நேரமும் தேவனை நோக்கியே வாஞ்சையாய் தொடர்ட்டும்; அவரையே பற்றிப் பிடித்திருக்கட்டும். அது ஒன்றுமட்டும்தான் நமது வெற்றி வாழ்க்கைக்கு ஒரே மருந்து. ஆகவே, தியான நேரங்களைச் சீர்செய்து, ஒழுங்காக்கி, தேவபாதம் அமர ஒவ்வொருநாளும் நம்மை அர்ப்பணிப்போமாக. அதுவே நமது வெற்றி வாழ்க்கைக்கு ஒரே வழி.

“பிதாவே, உம்மோடு செலவிடும் நேரமே எனது வாழ்வின் உண்ணதமான நேரம் என்பதை உணர்ந்து, உம்முடன் வாழ உதவிடும். ஆமென்.”

ஐன்

5

வியாழன்

இயேசுவோடு இருந்தவர்கள்

பேதுருவும் யோவானும் பேசுகிற தைரியத்தை அவர்கள் கண்டு.அவர்கள் இயேசுவுடனே இருந்தவர்களென்றும் அறிந்துகொண்டார்கள். (அப்போஸ்தலர் 4:13)

“நாம் கிறிஸ்தவர்கள், இயேசுவை மாத்திரமே நம்பி வாழுகிறோம்” என்று கூறுவோம். ‘இயேசுவைப் பற்றி பத்துப்பேருக்குச் சொல்லுவதுதான் எமது இலட்சியம்’ என்றுகூட வீராப்பாய் பேசுவோம். ஆனால், அந்த இயேசுவோடு இன்று மனம்விட்டுப் பேசினர்களா; அவரை நோக்கி ஜெபித்தீர்களா, அவரது வார்த்தைகளை தியானித்தீர்களா, அவரது வழிநடத்துதலைப் பெற்றுக்கொண்டார்களா என்று கேட்டால், அதற்குமட்டும் நேரமேயில்லை என்போம்; அல்லது ஒவ்வொருநாளும் அது அவசியம்தானா என்போம்.

அன்று பேதுருவும் யோவானும் தாங்கள் யார் என்று விளம்பரம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. அவர்களது நடவடிக்கை யைக் கண்ட மக்களே அவர்கள் யார் என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அது எப்படி? அவர்கள் இயேசுவோடு இருந்தார்கள்; இதனால் அவர்களது வாழ்விலும் செயல்களிலும் இயேசு பிரதிபலித்தார் என்பதுதான் உண்மை. நாழும் பேசலாம், நற்கிரியைகள் செய்யலாம். ஆனால், அவற்றைக்கொண்டு மக்கள் நம்மை யார் என்று சொல்லுகிறார்கள்? செயற்பாடுகள் அல்ல; நாம் இயேசுவோடு இருந்து கொண்டு செயற்படுகிறோமா என்பதுதான் முக்கியம். அதற்கு, நாம் அவருடைய வார்த்தையிலே எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கிறவர்களாக இருக்கவேண்டும். அதற்கு நாம் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம்? சமீபத்திலே ஒரு விசுவாசிக்கு வேதாகமத்தை கையடக்கத் தொலைபேசிக்குள் பதிவுசெய்து கொடுத்தபோது, அவர், ‘இனிமேல் தியானம் செய்யாமல் இருக்க எந்தச் சாட்டு களையுமே சொல்லமுடியாது’ என்றார். வாசிப்பதற்கு வேதாகமம் கிடைக்காமல் மக்கள் தேடியலைந்த காலமொன்றுண்டு. ஆனால், ஒரு வீட்டிலேயே பல வேதாகமங்கள் பல மொழிபெயர்ப்புக்களில் இருக்கும் காலம் இது. இன்று கணனிக்குள்ளும், கையடக்கத் தொலைபேசிகளுக்குள்ளும் வேதாகமத்தைப் பதிவுசெய்து வைத்துக்கொள்ளும் நவீனகாலத்திலே நாம் வாழுகிறோம். அப்படி யிருந்தும் வேதாகமத்தை வாசிக்க தியானிக்க நாம் பின் நிற்பதேன்? நேரத்தை ஒதுக்கிக்கொள்ளாதிருப்பதேன்?

ஜெபத்தோடு வேதாகமத்தைப் படிக்கும்போது தேவன் எம்மோடு பேசுகிறார். அதற்கு நாம் தியானவேளைகளை ஒதுக்கவேண்டும். தியானவேளையை எவனொருவன் உதாசீனம்செய்கிறானோ அவனுக்கு தேவநடத்துதல், ஆவியான வரின் ஆளுகை கிடைக்காது. அவன் தன் இஷ்டம்போல் வாழுகிறவனாகவே இருப்பான். இப்படியிருக்க, இன்று நம்மைப் பார்ப்பவர்கள் நம்மை எப்படியாக இனங்கண்டுகொள்வார்கள் என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்போம்.

“நான் உம்மோடு இருக்கிறேன் என்பதற்கு நான் உம்மோடு செலவிடும் நேரமே நிறுபணம் என்றுணர்ந்து என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

ஜன
6
வெள்ளி

தடைப்படும் தியானம்

‘தேவையானது ஒன்றே, மரியாள் தன்னை விட்டெடுபடாத நல்ல பங்கைத் தெரிந்துகொண்டாள் என்றார்.’ (லூக்கா 10:42)

ஊழியம், சமூகப்பணி, வேலை, பொறுப்புக்கள், சோம்பல் இப்படியாக பல்வேறுபட்ட காரியங்களால் தியானவேளைகள் தடைப்படுவதுண்டு. தியானத் துக்கான நேரத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திண்டாடும் ஒரு கூட்டத்தார் இருக்க, தியானவேளையை முக்கியத்துவப்படுத்தாத ஒரு கூட்டத்தாரும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். மறுபறத்தே, ஜெபம், தியானம், ஆலயம், உபவாசம், ஆலயப்பணி இப்படியாகத் திரிவதினால் தங்கள் பொறுப்புக்களை யும், கடமைகளையும் மறந்து சுயாதீன் சிந்தையோடு செயற்படுவோரும் உண்டு. இவைகள் எல்லாமே ஒவ்வொருவிதமான உச்சக்கட்ட சிந்தனையுடையோரையே எடுத்துக்காட்டுகிறது.

எமக்கு எல்லாவிதத்திலும் மாதிரியாக விளங்களுக்கிறவர் ஆண்டவர் இயேசு கிறிஸ்துவே. அவர் தமது ஊழியத்தையும், தாம் வந்த நோக்கத்தையும் மாத்திரமே சிந்தித்துக்கொண்டு, தம் பிதாவுடன் தனித்திருக்கும் நேரத்தை அவர் தவறவிட்டதேயில்லை. தம் பிதாவின் சித்தத்தைச் சரிவர நிறைவேற்றுவதற்கு அவருடன் தனித்திருப்பதன் அவசியத்தை இயேசுவே உணர்ந்திருந்தார். அப்படி யிருக்க, நாம் தவறவிடலாமா? மார்த்தானும் மரியானும் இயேசுவைக் கனப்படுத்தவே பிரயாசப்பட்டனர். மார்த்தாள் இயேசுவை உபசரிக்க விரும்பினாள், மரியாளோ அவர் பாதத்தில் அமர்ந்து அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டாள். மரியாள் நல்ல பங்கைத் தெரிந்துகொண்டாள் என ஆண்டவர் கூறினார். மார்த்தாள் செய்ததில் தவறொன்றுமில்லை ஆனால், அவள் நல்ல பங்கிற்கு முதலிடம் கொடுத்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தவறிவிட்டாள்.

நாமும் எத்தனையோ நல்ல காரியங்களைச் செய்யலாம். ஓடியோடி ஊழியம் செய்யலாம், பல நல்ல சாதனைகளைச் சாதிக்கலாம். சுவிசேஷ ஊழியம்செய்து பல்கை ஆதாயப்படுத்தலாம். ஆனால், தேவ பாதத்தில் அமர்ந்தி ருந்து எமது வாழ்வை ஆராய்ந்து பார்க்காமல், அவரோடு உறவாடாமல், அவரது வார்த்தைகளைத் தியானிக்காமல் போவோமேயாகில் எமது வாழ்வின் நல்ல பங்கை நாம் இழந்துவிடுவோம். தேவ பாதத்தில் அமர்ந்திருந்து அவரது நோக்கத்தை, சித்தத்தை வழிநடத்துதலைக் கண்டுகொள்ளாவிட்டால், அவருக்காகப் பணியாற்றுவது எப்படி? அவரைப்போல வாழுவது எப்படி? அவர் பாதை யைத் தொடர்ந்து செல்லுவது எப்படி? அவர் சிந்தை நம்மில் உருவாகுவது எப்படி? “பாதம் ஒன்றேவேண்டும், இப்பாரில் எனக்கு மற்றேதும் வேண்டாம் உம் பாதம் ஒன்றேவேண்டும்” என்று பாடிவைத்தார் ஒரு பக்தர். நாமும் அப்படியாகச் சொல்லமுடியுமா?

“என் அன்பின் ஆண்டவரே, உம் பாதத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நேரத்தை என வாழ்வின் பெறுமதியான நேரமாகக் கருத கிருபைச் செய்யும். ஆமென்.”

பெலனுள்ள போஜனம்

...புசித்துக் குடித்து அந்தப் போஜனத்தின் பலத்தினால்
நாற்பதுநாள் இரவு பகல் ...நடந்துபோனான்: (1இராஜா.19.8)

உடற்சோர்வு, மனச்சோர்வு; இவை மனுஷரை வன்மையாகத் தாக்கும் கூரிய ஆயுதங்கள் எனலாம். உடற்சோர்வுள்ளவன் பெலனுள்ள ஆகாரத்தால் தன்னைப் பெலப்படுத்திக்கொள்ளலாம். ஆனால் மனச்சோர்வுள்ளவனோ அதன் தாக்கத்தால் உடற்சோர்வுக்கும் உள்ளாகிறான்.

எலியா பெரியதொரு மனச்சோர்வுக்குள்ளாகி தான் சாகவேண்டும் என்று சூரைச்செழியின் கீழே படுத்துக்கொண்டார். இந்த எலியாவை மீண்டும் உயிர்ப்புள்ளவனாய் நடந்திடச் செய்தது, தூதன் கொடுத்த அந்த ஆகாரமே. ஆகாரத்தைக் கொடுத்த தூதன், 'நீ நடக்கவேண்டிய பிரயாணம் வெகுதூராம்' என்றான். தூதன் கொடுத்த ஆகாரத்தை உண்டு, தேவகட்டளையைப் பெற்ற எலியா நாற்பது நாட்கள் நடந்தார்; தேவசத்தத்தைக் கேட்டார். எமது வாழ்விலும் எலியாவுக்கு வந்ததுபோன்ற சோர்வான காலங்கள் வரும். அந்நேரத்தில் எம்மைப் பெலப்படுத்துவது எது? தேவனுடைய மெல்லிய சத்தத்தைக் கேட்கும் படிக்கு எமது செவிகளைத் திறப்பது எது?

தேவ வார்த்தையென்னும் மன்னாவை உண்டு, அவரது பாதத்தில் செலவிடும் நேரமே நம்மைப் பெலப்படுத்தக்கூடிய ஒரே காரியம். அந்தப் பெலன் நாம் செல்லவேண்டிய பிரயாணத்தை சென்று முடிக்க உதவிடும். எமது வாழ்வும் நீண்டதொரு பிரயாணமே. அது எவ்வளவு நீளமானது என்பது எமக்கு தெரியாது. அப்பிரயாணத்தில் இடையில் வருகின்ற தடைகள் பல. எம்மை விழுத்தும்படிக்கு பாதையிலே சத்துருவானவன் தோண்டி வைத்திருக்கும் படுகுழிகளும் எமக்கு மறைவானவையே. இப்படியிருக்க ஒரு வழிகாட்டி இல்லாமல் நாம் தனியே பிரயாணம் பண்ணமுடியுமா? எமக்கு வழியாக ஆண்டவர் தமது வார்த்தைகளை எமது கைகளில் தந்துள்ளார். அதையும் வைத்துக்கொண்டு நாம் கண்முடித்தன மாக நடப்பது தகுமா?

'உம்மடைய வார்த்தை என் கால்களுக்குத் தீபமும், என் பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது' (சங்கீதம் 119:105). அப்படியிருக்க, நமக்கு முன்பாக எதுவுமே தெரியாமல் இருண்டு கிடக்கும் இவ்வாழ்க்கைப் பிரயாணத்திலே, எமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வெளிச்சத்தை நாம் மறந்துவிட்டுச் செல்வது முட்டாள் தனம் அல்லவா? தினந்தோறும் அவ்வார்த்தையை நமதாக்கி, அதன் வெளிச்சத் தில் எம்மையும், நாம் நடக்கவேண்டியதான் பாதையையும் கண்டுகொள்ள வேண்டும். அதற்கான ஒரு நேரத்தை நாம்தான் திட்டமிட்டுக்கொள்ள வேண்டும். அதன்பின் பிரயாணம் எத்தனை இன்பமாயிருக்கும்!

"அன்பின் தேவனே, நீர் என் பாதைக்கு வெளிச்சமாகக் கொடுத்த உமது வார்த்தைகளுக்காய் நன்றி. அவ்வெளிச்சத்தில் நான் வாழ்வும் பிரகாசிக்கவும் அடியேனை வழிநடத்தும். ஆமென்."

ஜன
8
வாசிப்பு

ஜெபிக்க ஒரு நேரமுண்டா?

‘அவர் ஜனங்களை அனுப்பிவிட்ட பின்பு, ஜெபம்பண்ணும்படி ஒரு மலையின்மேல் ஏறினார்.’ (மாற்கு 6:46)

“எனக்காக ஜெபிக்கும்படிக்கு இவ் ஊழியருக்குக் கடிதம் போட்டேன். அவர் ஜெபித்து பதில் எழுதியுள்ளார்.” “எனக்காக இன்னார் ஜெபித்தார்கள், எனக்குக் காரியம் கைக்கூடியது.” “நான் ஜெபிக்கும்படிக்கு அவரிடம் போனேன், அவர் எனக்காக ஜெபித்து, தீர்க்கத்திரிசனமும் உரைத்தார்.” இப்படியாக தாங்கள் ஜெபிக்காமல், மற்றவர்களின் ஜெபங்களில் வாழுவோர் பலரும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். காரணம் கேட்டால் நேரமேயில்லை என்பதுதான் பதில்.

சாப்பிடக்கூட நேரமில்லாத நிலையில் இயேசுவும் அவரது சீஷர்களும் வனாந்தரமான ஒரு இடத்துக்குப் போனார்கள். ஆனால், மக்கள் அவரை விடாது பின்தொடர்ந்து சென்றனர். இயேசு அவர்களுடைய ஆத்துமத்துக்கும் ஆகாரம் கொடுத்து, சரீர் பசியையும் போக்கினார். பின்னர், சீடர்களை மறுக்கரைக்குப் போகத் துரிதப்படுத்திய ஆண்டவர், ஜெபிக்கும்படிக்கு தாம் தனித்து மலையேறி னார் என்று வாசிக்கிறோம். ஜெபிப்பதற்கென்று வனாந்தரமான மக்கள் இல்லாத ஒரு தனியிடம், அல்லது மக்களை அனுப்பிவிட்ட பின்னர் ஒரு நேரம், இப்படியாக எதோ ஒரு நேரத்தைத் தமது தியானத்துக்கும் ஜெபத்துக்குமாக ஆண்டவர் ஒதுக்கிக்கொண்டது எம்மைச் சிந்திக்கவைக்கட்டும்.

இன்று எமக்கிருக்கும் வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் அன்று இல்லை. ஆனால், ஒருநாளில் அன்றிருந்த அதே இருபத்திநாலு மணிநேரமே இன்றும் எமக்கு இருக்கிறது. என்றாலும், எமது நேரத்தைக் கொள்ளலை கொண்டுபோக எத்தனையோ விடயங்கள் இன்று நமக்கு சோதனையாக முளைத்தெழும்பியிருக்கின்றன. நேரத்தை மிச்சப்படுத்துவதற்கு ஏதுவான உபகரணங்களும், இயந்திரங்களும் ஏராளமாக இருந்தாலும், அந்த நேரத்தைக் கொள்ளலையடிக்கும் தொலைகாட்சிப் பெட்டிகளும், கணனிகளும், கையடக்கத் தொலைபேசிகளும் கூடவே வந்துவிட்டன என்பதை நாம் மறுக்கமுடியாது. எமது நேரம் எமது கைகளிலே தான் இருக்கிறது. அதைப் பிரயோகிப்பதா, அல்லது வீணாக விரயம்பண்ணுவதா என்ற தெரிவின் சுதந்திரமும் எமது கைகளிலேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஜெபிக்க நேரம் கண்டுகொள்வது சிரமமான காரியம்தான். தியான வாழ்வு என்பது ஒரு போராட்டமான விடயம்தான். என்றாலும், அதை நாம் கிரமப்படுத்த போராட்ததான் ஜெயிக்கவேண்டும். இயேசுவும் தியான ஜெபத்துக்கு ஒரு நேரத்தைத் தேடித்தான் கண்டுகொண்டார். நாமும் அதை அச்ட்டையாக விட்டுவிடக் கூடாது. அது நமக்குத் தீங்காகவே முடியும். எமக்குரிய தியானநேரத்தை நாமே கண்டுகொள்ளுவோம்.

“அன்பின் தேவனே, போராட்டம் நிறைந்த இவ்வுலகிலே எனக்குரிய தியான நேரத்தை நான் போராடியாவது கண்டுகொள்ள நான் வாஞ்சையாயிருக்கிறேன். என்னைப் பலப்படுத்தும். ஆமென்.”

ஜி

9

வீராநாயகரன்

அறிவும், உணர்வும் உள்ளவனாக

‘உமது கட்டளைகளால் உணர்வடைந்தேன். ஆதலால் எல்லாப் பொய் வழிகளையும் வெறுக்கிறேன்.’ (சங். 119:104)

வேத அறிவை நாம் பல்வேறு வழிகளிலும் கண்டுகொள்ளலாம். இறையியல் கல்லூரியில் கற்பதினாலோ, பல வேதநூல்களை வாசிப்பதினாலோ, பல வேத அகராதிகளை அலசி ஆராய்வதாலோ அதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இவற்றால் கிடைக்கும் அறிவு எமது முளைக்குள்ளேயே ஒரு முலையிலே முடங்கிக் கிடப்பதால் பயனென்ன? அது இருதயத்துக்குள் வர இடமுண்டா? தேவனுடைய வார்த்தைகளை நாள்தோறும் எவனொருவன் தியானிக்கிறானோ, அதனால் அவனுக்குள் வரும் அறிவானது அவனது இதயத்திலிருந்து ஊற்றெடுக்கும்; அது அவனை உணர்வுள்ளவனாக்கும்.

119ம் சங்கீதம் முழுவதுமே தேவனுடைய வார்த்தைகளைக் குறித்தே எழுதப்பட்டுள்ளது. இன்றைய தியானிப்பகுதியானது தேவவார்த்தைகளைத் தியானிக்கின்றவனுக்குள் வரும் அறிவையும், உணர்வையும் குறித்துப்பேசுகிறது. ‘உமது வார்த்தைகளை நாள்தோறும் நான் தியானிப்பதினால், எனது சத்துருக்களிலும் அறிவுள்ளவனாகிறேன், எனக்குப் போதித்தவர்களெல்லாரிலும் அறிவு உள்ளவனாயிருக்கிறேன். முதியோர்களைப் பார்க்கிலும் ஞானமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். இப்படியாக தாம் பெற்றுக்கொண்ட அறிவைக்குறித்துப் பேசுகிறார் சங்கீதக்காரர். அதேவேளையில், வார்த்தைகளைத் தியானிப்பதினால் தனக்குள் எழும் உணர்வுகளைக் குறித்துப் பேசும்போதும், ‘உமது வார்த்தைகளை நான் காத்து நடக்கும்படிக்கு, சகல பொல்லாத வழிகளுக்கும் என் கால்களை விலக்கி நடக்கிறேன்’ என்கிறார். ‘நீர் எனக்குப் போதிக்கிறபடியால் நியாயத்தைவிட்டு விலகேன்’ என்கிறார். ‘உமது கட்டளைகளால் உணர்வடைகிறேன். ஆதலால், எல்லாப் பொய் வழிகளையும் வெறுக்கிறேன்’ என்றும் எழுதுகிறார்.

தேவனுடைய வார்த்தைகள் எமது வாயிலும் அறிவிலும் இருந்தால் போதாது. அவைகள் எம்மில் வாழவேண்டும். நாம் அவைகளுக்கு கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும். அவைகள் எம் உணர்வில் ஊறவேண்டும். அவைகள் எம்மை அறிவுள்ளவர்களாக மாத்திரமல்ல, உணர்வுள்ளவர்களாகவும் மாற்றவேண்டும். அவைகள் எம் வாழ்க்கையை மாற்றி, மற்றவர்களுக்கும் ஆசீர்வாதமாய் வாழ வழிவகுக்கவேண்டும். தேவனை அறியாதோரை அவரண்டை கொண்டு வரும் பாலமாய் நாம் அமையும்வண்ணம் எமக்குள் தேவவார்த்தையானது செயற்பட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட வார்த்தையை நமதாக்கிக்கொள்ள அதனை தியானிக்க ஜெபிக்க நமக்கு ஒரு நேரம் வேண்டுமெல்லவா! வாஞ்சையோடு தேடுகிறவன் அதைக் கண்டடைவான்.

“அன்பின் ஆண்டவரே, அறிவு பெருத்து மனித உணர்வுகள் அலைமோதும் இந்நாட்களிலே, உமது வார்த்தையைத் தியானித்து, உணர்வுள்ளவனாய் வாழ எனக்கு உதவிசெய்தருங்கும். ஆமென்.”

ஜன
10
தொலைத்துவிட்ட நேரம்

‘ஓவ்வொன்றிற்கும் ஓவ்வொரு காலமுண்டு. வானத்தின் கீழிருக்கிற ஓவ்வொரு காரியத்துக்கும் ஓவ்வொரு சமயமுண்டு.’ (பிரசங்கி 3:1)

பாடசாலை முடிந்து வீடு திரும்பிய மகன் தனது தாயைப் பார்த்து, ‘எனது பென்சில் பெட்டி தொலைந்துவிட்டது’ என்றான். அதற்குத் தாய், ‘அது தொலைந்துவிடவில்லை. நீ அதை தொலைத்துவிட்டாய், அதுதான் உண்மை’ என்றாள். தொலைந்து போவதற்கும், நாம் தொலைத்து விடுவதற்கும் அதிக வித்தியாசமுண்டு. தேவனோடு நாம் ஓவ்வொருநாளும் நேரம் செலவிடுவது அவசியமானது. ஆனால் நாம் பல தடவைகளிலும் நேரத்தைச் சாட்டாகக் கொண்டு செய்யத் தவறிவிடுவதுண்டு. ஆனால், உண்மையில் நேரமில்லாமல் போவதில்லை. பல சோலிகளின் மத்தியில், தேவனோடு செலவிடும் நேரத்தை நாமேதான் தொலைத்து விடுகிறோம் என்பதுவே உண்மை.

சாலோமோன் ஞானி, ஓவ்வொன்றிற்கும் ஓவ்வொரு காலமுண்டு என்று திட்டமாய் எழுதியுள்ளார். இவ்வலகில் இருக்கும் ஓவ்வொருவருக்கும் சரிசமமாய் 24 மணி நேரம்தான் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாட்டை ஆளும் ஐனாதிபதிக் கென்றாலும் சரி, பாலர் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் மாணவனுக்கானாலும் சரி ஒரேயளவு நேரம்தான். ஆகவே, எமது நேரத்தை நாம்தான் திட்டமிட்டுப் பாவிக்க வேண்டும். திட்டமிடாத நேரமானது தொலைந்துபோன நேரத்துக்குச் சமம். நாம் ஓவ்வொரு நாளையும் திட்டமிட்டு செயற்படாவிட்டால் சரியாக வாழமுடியாது. திட்டமிட்டால் பல காரியங்களை அந்நாளில் செய்திடமுடியும்; அதேவேளை தேவனுக்குக் கொடுக்கும் நேரத்தையும் வஞ்சித்திடமாட்டோம். நேரத்தைத் திட்டமிடாவிட்டால் எமக்கிருக்கும் வேலைப்பறு எமது நேரத்தை தொலைந்து விடச் செய்துவிடும். அதாவது, நாமே அதைத் தொலைத்து விடுவோம். எனவே, நேரத்தைத் திட்டமிட்டு, தேவனுக்குரிய நேரத்தை தேவனுக்குக் கொடுப்போம். நேரமில்லை என்பது நாம் எல்லாருமே சொல்லுகின்ற ஒரு நொண்டிச் சாட்டு. எப்படி நேரமில்லாமற் போகலாம்?

அருமையானவர்களே, நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக! ‘எனக்கு நேரம் இல்லை’ என்று தேவன் நம்மிடம் சொல்லுவாரானால் நமது காரியம்தான் என்ன? நமது காரியங்களைச் செய்ய எப்படியோ நேரத்தைக் கண்டுபிடித்து முடித்து விடுகிறோமே, அது எப்படி? தேவன் எமக்கு ஓவ்வொரு நாளையும் கிருபையாகவே தருகிறார். அதைச் சரியாக திட்டமிட்டு, தேவனுக்குரியதை தேவனுக்கு கொடுக்காமலிருப்பது எப்படி? நேரத்தை நமது சொந்த ஆசை விருப்பங்களை நிறைவேற்றும்படி நாம் கொள்ளையிடுவது சரியா? தேவன் உண்மையுள்ளவரா யிருக்கிறார். அவருடைய பிள்ளைகள் நாமும் அவருக்கு உண்மையாயிருக்க வேண்டாமா?

“பிதாவே, நீர் கிருபையாகக் கொடுத்த வாழ்நாட்களையும், நேரங்களையும் நான் செம்மையாகப் பாவிக்க என்னைப் பொறுப்புள்ளவனாய் மாற்றும், ஆமென்.”

ஆயத்தமாகி காத்திருத்தல்

‘கர்த்தாவே, காலையிலே என் சத்தத்தைக் கேட்டருளுவீர்,
காலையிலே உமக்கு நேரே வந்து ஆயத்தமாகி,
காத்திருப்பேன்.’ (சங்கீதம் 5:3)

வெகு விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காலச்சக்கரத்தில் ஆயத்தமாகு தலும் காத்திருத்தலும் வெறும் பேச்சாகவே போய்விட்டது. இவை இரண்டையும் நிறைவேற்ற மிகவும் பிரயாசப்பட வேண்டியிருக்கிறது. முன்பெல்லாம் ஒருவர் நான் இத்தனை மணிக்கு புறப்பட்டு வருகிறேன் என்று சொன்னால், மற்றவர் அது வரைக்கும் காத்திருப்பார். அவர் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு வராவிட்டால்கூட வேறு வழியின்றிக் காத்திருப்பார். ஆனால், இப்போதெல்லாம் காத்திருக்கப் பொறுமை யற்று உடனே கையடக்கத் தொலைபேசியை அழுத்தி, ‘புறப்பட்டாயிற்றா, எங்கே நிற்கிற்கள், எத்தனை மணிக்கு வருவீர்கள், கிட்ட வந்ததும் எனக்கு அழைப்பு விடுக்கமுடியுமா’ என்று கேள்விமேலே கேள்விகளைத் தொடுத்து, நாம் காத்திருக்கும் நேரத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளவே முனைகிறோம்.

சங்கீதக்காரர், தான் காலையிலே தேவனுக்கு நேரே வந்து ஆயத்தமாகிக் காத்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார். எமக்கோ தேவனண்டை வருவதற்கே காலையில் நேரம் கண்டுகொள்ளக் கடினமாக இருக்கும்போது, ஆயத்தமாவது எப்போ? பின்னர் காத்திருப்பது எப்போ? காலையில்தான் கட்டாயமாக தியானம் செய்யவேண்டும் என்பது முக்கியமல்ல. எனினும் காலையில் தியானம் செய்வது போன்று வேறு எந்த நேரமும் அமையாது என்பதுவும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. அமைதியான வேளையை எப்போது கண்டுகொள்ள முடியுமோ அதை தியானத் துக்காக ஒதுக்கிக்கொள்வதே சாலச்சிறந்தது. அந்நேரமானது நபருக்கு நபர், இடத்துக்கு இடம், மாறக்கூடியதாய் அமையலாம்.

இவ்விடத்தில் மணவாளனுக்காகக் காத்திருந்த பத்துக் கண்ணிகைகளின் உவமமைய ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவருவோம் (மத்.25:1-13). இதில் ஜந்து கண்ணிகைகள் விளக்குகளோடும், அவற்றிற்குப் போதுமான எண்ணேயோடும் மணவாளனுக்காகக் காத்திருந்தனர். ஆனால், மற்ற ஜந்து கண்ணிகைகளும்கூட மணவாளனுக்காகவே காத்திருந்தனர்; ஆனால், ஆயத்தத்தோடே காத்திருக்க வில்லை. மணவாளன் வந்தபோது, எண்ணேய் ஆயத்தமாய் இருந்தவர்கள் மணவாளனோடு உட்செல்லும் பாக்கியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

ஒரு காரியத்தில் ஆயத்தமாகுதல், காத்திருத்தல் இரண்டும் மிகவும் முக்கியமானவை. அவற்றை எமது தியான வாழ்வுக்குப் பழக்கப்படுத்தவேண்டும். அது நம்மை தேவனோடு இன்னமும் நெருக்கமாக்கிவிடும். தேவ பாதம் அமர்ந்தி ருந்து கற்றுக்கொள்ளும் நேரம், எமது வாழ்வின் நல்ல பங்கைத் தெரிவுசெய்யும் நேரமாக அமையும். அது நமது ஆத்துமாவைப் பெலப்படுத்தும்.

“அன்பின் கர்த்தாவே, நான் உம்மை இன்னமும் கிட்டி நெருங்கிச் சேரும்படிக்கு, நான் ஆயத்தமாகி, உம் வார்த்தைகளைத் தியானிக்க எனக்கு உமது கிருபை தாரும். ஆமேன்.”

**ஜன
12
வவன்னி**

எண்ணெய் ஊற்றிடும்

‘அசதியாயிராமல் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள். ஆவியிலே அனலாயிருங்கள்... ஜெபத்திலே உறுதியாய்த் தரித்திருங்கள்.’

(ரோமர் 12:11.12)

“எண்ணெய் ஊற்றிடும் என் இதயத்தில், எண்ணெய் ஊற்றிடும் நான் எரிவேன். எண்ணெய் ஊற்றிடும் என் இதயத்தில், நாள் முழுவதும் எரியச் செய்யும்.” இது வழக்கமாகவே நாம் பாடும் ஒரு அழகான பல்லவி. நாம் நாள் முழுவதும் அழகாக எரிவதற்கும், தேவன் எமக்குள் எண்ணெய் ஊற்றுவதற்கும் ஏதுவாக, அவர் பாதத்தில் அமர்ந்திருந்து அவரோடு நேரம் செலவிட்டு அவரது வார்த்தைகளை நாம் தியானிக்கவேண்டியது அவசியமல்லவா.

இன்றைய தியானப்பகுதியிலே, வாழ்விலே நாம் எப்படியெல்லாம் இருக்கவேண்டும், அதாவது எமது விளக்குகள் எப்படியெல்லாம் எரியவேண்டும் என்பதைப் பவுல் அழகாக எழுதியுள்ளார். அவற்றில் ஒன்று “உங்களைத் துன்பப் படுத்துகிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள். ஆசீர்வதிக்கவேண்டியதேயன்றி சபியாதி ருங்கள்.” இது எமக்கு மிகவும் கடினமான காரியம். இந்த ஒளி நம்மில் பிரகாசிக்க, வாழ்வு என்ற நமது விளக்குக்கு வல்லமையான எண்ணெய் ஊற்றப் படவேண்டும்; அதாவது, தேவனுடைய வழிநடத்துதல் எமக்கு மிகவும் அவசியம். வேத பாதத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நேரம் அவசியம்; அவருடைய வார்த்தையால் கிடைக்கும் பெலன் அவசியம். அப்பொழுதுதான் எவ்வித கடினமான காரியமா னாலும் நம்மால் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கமுடியும். எமது சாட்சியென்னும் விளக்குகள் அணையாமல் எரிவதற்கு, தேவனோடு செலவிடும் நேரமென்னும் எண்ணெய் மிக மிக அவசியம்.

அசதியாயிராமல் ஜாக்கிரதையாய் இருங்கள், ஆவியிலே அணைந்து போகாமல் அனலாய் இருங்கள், இவற்றிற்கு உறுதுணையாக ஜெபத்திலே உறுதியாய் தரித்திருங்கள் என்று பவுலடியார் ஆலோசனை தந்திருக்கிறார். ‘அற்புதங்களையும், அடையாளங்களையும் செய்யும் ஊழியரையும் வல்லமையான பல செய்திகளை வழங்கி வெளிப்பாடுகளைக் கூறுபவர்களையும் நாம் வல்லமையான ஊழியர் என்று நினைக்கிறோம். ஆனால், இந்த வல்லமைகளை யெல்லாம் கண்டு நடுங்காத சாத்தான், முழங்காலில் நிற்கும் ஒரு சாதாரண விசுவாசியைக் கண்டு நடுங்குவான்’ என்று ஒரு கிறிஸ்தவ நூலில் படித்தேன். ஆம், அது உண்மைதான். காரணம், இன்று அற்புதங்களுக்கும், அடையாளங்களுக்கும், வெளிப்பாடுகளுக்கும் தடைபோடாத சாத்தான் ஜெபத்துக்கும், தேவனுடனான தியான வாழ்வுக்கும் கொடுக்கும் இடையூறுகளுக்கு அளவேயில்லை என்று என் சொந்த அனுபவத்திலேயே கண்டுகொண்டேன். பிசாசை எதிர்த்து தேவ பாதம் பணிந்து முழங்காற்படியிடுவோமாக. நமது தேவன் பெரியவர்.

“அன்பின் தேவனே, என் விளக்கை ஏற்றிவைத்தவர் நீரே, அது ஒருபோதும் அணைந்துவிடாதபடி எண்ணெய் ஊற்றி, எரியச் செய்திடும். ஆமென்.”

வினா
13
வியாழன்

வாசிப்பு: சங்கீதம் 23:1-6

வழிநடத்துதலை உணருதல்

‘நீங்கள் அமர்ந்திருந்து, நானே தேவனென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். ஜாதிகளுக்குள்ளே உயர்ந்திருப்பேன். பூமியிலே உயர்ந்திருப்பேன்.’ (சங்கீதம் 46:10)

ஒரு ஆட்டிடையனாக பல அனுபவங்களுக்கூடாகக் கடந்துசென்று, பல காரியங்களைக் கண்டுகொண்ட தாவீது, தன்னை ஒரு ஆடாகவும் ஆண்டவரை ஒரு நல்ல மேய்ப்பனாகவும் கற்பனைசெய்து ஆழமான கருத்துக்களோடு பாடிய சங்கீதம்தான் 23ம் சங்கீதம். இச்சங்கீதத்தில் நான் கண்டுகொண்ட ஒரு விசேஷ காரியம் உண்டு. சாதாரணமாக, திருமண ஆராதனை, மரணவீடு போன்ற சில விசேஷ தினங்களுக்காக வேதாகமத்தில் சில பகுதிகளை நாம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் இந்த 23ம் சங்கீதமோ எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் வாசிக்கத் தியானிக்க ஏற்ற ஒரு சங்கீதம் எனலாம்.

தேவ வழிநடத்துதலை உணர்ந்துகொள்ள அவரோடு நெருங்கிய தொடர்பு நமக்கு வேண்டும். இதற்கும் எமது தியானவேளைகளே பெரிதும் உதவும். நல்லதொரு மேய்ப்பன் தன் ஆடுகளை ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக் கொள்ளுவான். எனவே, கர்த்தர் என் மேய்ப்பராய் இருந்தால் நான் தாழ்ச்சியடையேன் என்பதுதான் தாவீதின் முதலாவது நம்பிக்கை. அத்துடன், அவர் என்னை நேர்த்தியான பாதையிலேயே நடத்துகிறார்; என் ஆத்தமாவைத் தேற்றுகிறார்; என்னை நீதியின் பாதையில் நடத்துபவரும் அவரே. இது தாவீதின் அனுபவம். இந்த மேன்மையான அனுபவத்தை உணர, அனுபவிக்க தாவீது எவ்வளவாய் ஆண்டவரோடு நெருங்கி ஜீவித்திருக்கவேண்டும். இப்படியிருக்க, கர்த்தராகிய ஆண்டவர் எனக்கும் போதுமானவர் என்று நாம் உணர்ந்திருக்கிறோமா? அவர் போதுமானவராகத்தான் இருக்கின்றாரா?

‘நீங்கள் அமர்ந்திருந்து நானே தேவனென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள்’ என்கிறார் ஆண்டவர். அவர்தாமே நமது தேவன் என்று நமக்கு உணர்த்த, நம்மை நடத்த ஆவலாயிருக்கிறார். ஆனால், அந்த அனுபவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படிக்கு அவரது வழிநடத்துதலுக்கு அமர்ந்திருக்க எமக்கு பொறுமை உண்டா? தேவன் தமது சித்தத்தின்படி நடத்தட்டும் என்று நம்மையே ஓய்க்கொடுக்க நமக்கு மனமுண்டா? அவரது பாதத்தில் அமர்ந்திருந்து அவரது வழிநடத்துதலை அறிந்துகொள்ள நேரமுண்டா? தேவனுடனான உறவிலே நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதை சற்று சிந்திப்போம். தியான வாழ்வு என்பது ஒரு போராட்டமே. அதற்கான நேரத்தையும், தருணத்தையும், அமைதியான இடத்தையும் கண்டுகொண்டு, கிரமமாக ஆண்டவரின் பாதத்தில் அமர்ந்திருப்பதென்பது நாம் போராடி பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு விடயம். நாம் முயற்சி செய்யா விடில் ஒருநாளும் இதில் எமக்கு வெற்றி கிடைக்காது. அச்டையாய் கழித்த காலங்களை விட்டுவிலகி உண்மைத்துவமாய் தேவ பாதம் அமர்ந்திருப்போமாக.

“என்னை வழிநடத்தும் நல் மேய்ப்பராகிய ஆண்டவரே, உம்மை பின்தொடரவும், உமக்கு மகிழ்மையாய் வாழவும் என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

ஜி
14
வெள்ளி

கனிகொடுக்கும்படியாக...

'நீங்கள் மிகுந்த கனிகளைக் கொடுப்பதினால், என் பிதா மகிழைப்படுவார். எனக்கும் சீஷர்களாயிருப்பீர்கள்.'

(யோவான் 15:8)

ஒரு செழியின் கொடி, நீண்டதூரத்துக்குப் படர்ந்துசெல்லும். ஆனால், அது செழிப்பாகப் படர்ந்து பிழைக்கவேண்டுமாயின், அது செழியோடு நிலைத்தி ருக்கவேண்டும். எவ்வளவு செழிப்பான கொடியாக இருந்தாலும், எவ்வளவு கனிகளைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாலும், அதை இடையில் வெட்டி, அச்செழியை விட்டுப் பிரித்துப்போட்டால் மறுகணமே அந்தக் கொடி செத்துவிடும். செழியும் கொடியும் ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைக்கப்பட்டிருத்தல் கனிகொடுத்தலுக்கு மிக மிக அவசியம். இதைத்தான் ஆண்டவர், வாழ்வில் கனிகொடுத்து உறுதியாயிருப்பதற்கு, கொடிகளாகிய நாம், செழியாகிய தம்முடன் இணைந்திருக்கவேண்டுமென்பதன் முக்கியத்துவத்தை ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். நாம் அவருடன் உரிய நேரத்தைச் செலவிடாமல், அந்தத் தொடர்பை அறுத்துவிட்டால், நாம் எப்படி கனிகொடுக்கும் வாழ்வை வாழ்முடியும்? செத்துப்போய்விடுவோமல்லவா!

இன்னொன்று, செழியில் இணைந்திருந்து, செழியின் நன்மைகளைப் பெற்றும் கனிதராத கொடிகளும் உண்டு. தோட்டக்காரன் அவற்றை வெட்டி ஏற்றுத் திடுகிறான். அதுபோலவே, கிறிஸ்துவுக்காய் கனிகொடுக்கும் வாழ்வு வாழவே நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, நமது வாழ்வில் கனி இல்லாவிட்டால் நாமும் வெட்டுண்டு அக்கினியில் போடப்படுவதை யார் தடுக்க முடியும்? எங்கள் வீட்டில் ஒரு மரம் சிலகாலம் தன் கனிகளைக் கொடுத்துவிட்டு பின்னர் கனிகொடுக்காத மரமாக நின்று கொண்டிருந்தது. விரைவில் அது தானாகவே பட்டுப்போகத் தொடங்கியது. அது கனிகொடுக்காத மரம்தானே, அத்தோடு அதில் அதிகம் முற்களும் இருந்ததால், தானாகவே பட்டுப்போகட்டும் என்று நாமும் அஜாக்கிரதையாயிருந்தோம். ஆனால், காலைதோறும் எழுந்து வாசலுக்கு வரும்போது இந்த பட்டமரமே கண்ணுக்குத் தெரிகிறது என்றும், காலையில் எழுந்து பட்டமரத்தைப் பார்க்க எமக்கு இஷ்டமில்லை, அதைத் தறித்துப்போடுங்கள் என்றும் எமது பக்கத்து வீட்டார் வந்து முறையிட்டார்கள். பார்த்தீர்களா, கனிகொடுக்காத மரம் தானாகப் பட்டுப்போவதற்குக்கூட அதற்கு நேரம் கொடுக்கப்படவில்லை.

நாம் கனிகொடுக்காத மரங்களாய் எத்தனை காலம் வாழப்போகிறோம். எம்மை பரமபிதா தறித்துப்போடும் காலம் ஒன்று வருவதற்கு முன்னர், நாம் கனிகொடுக்கும் மரங்களாய் மாறுவோம். அதற்கு செழியாகிய இயேசுவில் நாம் நிலைத்து நின்றே ஆகவேண்டும். அதற்கு, அவரோடு தனித்திருக்கும் நேரத்தை ஒதுக்கிக்கொள்ள வேண்டும். 'ஆவரது வார்த்தைகளைத் தியானித்து, அதை எம் வாழ்வில் கடைப்பிடிப்பதைத் தவிர, வேறு வழியே இல்லை.

"பிதாவே, என்றும் உமக்குள் நிலைத்திருந்து கனிகொடுக்கும்படி, உம்மோடு தனித்திருக்கும் நேரத்தை அதிகரிக்க என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்."

‘குரியதுடைய மகிழ்ச்சியும் வேறே, சந்திரதுடைய மகிழ்ச்சியும் வேறே,
நடசுத்திரங்களுடைய மகிழ்ச்சியும் வேறே. மகிழ்ச்சிலே நடசுத்திரத்துக்கு
நடசுத்திரம் விசேஷித்திருக்கிறது.’ (வொரிந்தியர் 15:41)

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமானவர்களே,

எமது மீப்பரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில், சத்தியவசன ஊழியர்கள் சார்பில் இனிய கிறிஸ்மஸ் நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்!

இவ்வருடம் ஒரு விசேஷித்த வருடமாகும். காரணம், தமிழ் மக்களுக்கு தொடர்புச் சாதன ஊடகங்கள் மூலமாக கர்த்தருடைய வார்த்தையை கற்றுக்கொடுத்து, “தேவனோடு உயிரோட்டமுள்ள உறவுக்குள் மக்களை வழிநடத்தும்” பணியிலே ஈடுபட்டுள்ள எமது நிறுவனத்தின் இலக்கிய பணியானது தனது 40 வது வருட நிறைவினை பூர்த்தி செய்கின்றது. “இறை ஒலி” என்ற பெயரில் அரும்பமான இந்தத் தியான ஊழியமானது, “சத்தியம்”, “அன்றன்றுள்ள அப்பம்”, “சத்தியவசனம் தினசரி தியானநூல்” என்றும் தற்பொழுது “அனுதினமும் தேவனுடன்” என காலத்திற்குக் காலம் பலதரப்பட்ட பெயர்மாற்றங்களுக்குட்பட்டாலும் இதன் தனித் தன்மை மாறாமல், தொடர்ந்தும் உலகெங்குமுள்ள பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகர்களுக்கு இலகுவான நடையில் ஆழமான கருத்துக்களை தியானங்களாக தொகுத்து வழங்க தேவன் கிருபையளித்தமைக்காக தேவனைத் துதிக்கின்றோம்.

பெரும் பிரயாசங்களின் மத்தியில் வெளிவரும் இத் தியான புத்தகத்தை உங்களது நண்பர், அயலவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைப்பீர்கள் என நம்புகிறோம். வாசகர்களாக நீங்கள் செய்யக் கூடிய ஒரு அரும்பணி இதுவே. வெளியிடப்படும் புத்தகங்களின் ஊடாக நீங்கள் பயன்பெறவேண்டும் என்பதே எமது நோக்கமாகும். அந்தவகையில், இவ்வருட பொருளாதார விலை உயர்வுகள், தபாற்செலவீனங்களின் மத்தியிலும் இந்நாலின் சந்தா இம்முறை அதிகரிக்கப்படவில்லை என்பதை அறியத்தருகின்றோம். இதுவரை ஒருசில வருடங்களாக சந்தாவை செலுத்தாதவர்களுக்கும் நாம், தொடர்ந்து சஞ்சிகை மற்றும் தியானப் புத்தகங்களை அனுப்பி வைத்துள்ளோம். எனினும், கடந்த இரு வருடங்களாக (2010-2011) சந்தா செலுத்தாதவர்களுக்கு புத்தகத்தை நிறுத்த முடிவுசெய்துள் ளோம். ஆகவே, இப்புத்தகத்துடன் வரும் படிவத்தை நிரப்பி

இதுவரை சந்தா செலுத்தாதவர்களாக இருந்தால், இவ்வருடத்திற்கான சந்தாவையும் சேர்த்து எமக்கு அனுப்பிவையுங்கள். அத்துடன், இப்புத்தக சந்தாவை செலுத்த வசதியில்லாதிருப்பினும் தயவுசெய்து அது குறிக்கு எமக்கு அறியத்தரவும். உங்களிடம் இருந்து எந்தவொரு பதிலும் கிடைக்காதபட்சத்தில், வெளியீடுகளை அனுப்புவதை நிறுத்துவதின் ஊடாக, வீண் விரயத்தை தவிர்த்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும்.

இப்புத்தகத்தின் நிறை குறைகளை எழுதித் தெரிவித்து வரும் வாசகர்களுக்கு நாம் நன்றி கூறாமல் இருக்கமுடியாது. எனவே உங்கள் கருத்துக்களை தொடர்ந்தும் எழுதி தெரிவிக்க மறவாதிருங்கள். அவ்வாறே, கடந்த இதழின் செப்டெம்பர் மாத தியான பக்கங்களில் கிழமைநாட்களில் ஏற்பட்ட தவறுகளுக்காக வருந்துகின்றோம். அவ்வாறான கவனக்குறைவுகளை இனி சரி செய்துகொள்வதோடு அவற்றை நேரிலும், மின்னஞ்சல், தொலைபேசி, தபாலின் ஊடாக தெரிவித்த அனைத்து வாசகர்களிடமும் நன்றி கூறுகின்றோம்.

இம்முறை சுகோதரி சாந்தி பொன்னு அவர்கள் டிசம்பர் மாத தியானங்களையும், சுகோதரி தர்ஷினி சேவியர் அவர்கள் ஜனவரி மாத தியானங்களையும், பெப்ரவரி மாத தியானங்களைத் தொகுத்தும் எழுதியுள்ளோம். இத்தியானநாலின் எழுத்தாளர்களை தேவன் ஆசீர்வதிக்க ஜெபிப்போம். அவ்வாறே, இப்பணியினை முன்னெடுக்க பலவிதங்களில் ஒத்துழைப்பு நல்கும் தமிழ்ப்பணி முகாமையாளர் சுகோதரர் ரவிசங்கர் சண்முகம் அவர்களுக்கும், ஊழிய செயற்பாட்டு பொறுப்பாளர் சுகோதரர் சுகுணராஜ் நெவின்ஸ் அவர்களுக்கும், இத்தியானநால் வெளியீட்டின் பின்னணியில் உழைக்கின்ற ஒவ்வொரு தேவ பிள்ளைகளுக்கும் விசேஷமான நன்றிகளைக் கூறிக்கொள்வதோடு, இவர்களையும் இவர்களது குடும்பங்களையும் உங்கள் ஜெபங்களில் நினைவுகூரும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

புதிய வருடத்திலும் கர்த்தருடைய தெய்வீக பாதுகாப்பும் ஆசீர்வாதமும் உங்கள் அனைவரோடும்கூட இருப்பதாக!

அன்புடனும் ஜெபத்துடனும்,
சுகோதரன் வழி ஏவாஸ்ட்

(தொகுப்பாசிரியர்)

நினைவுடுத்துக்கிரோம்

எமது வெளியீடுகளை
புதிதாக பெற
விரும்புகிறவர்கள் மற்றும்
எமது வெளியீடுகளை
தொடர்ந்து பெற்றுவரும்
சந்தாதாரர்களுக்காக எமது
சந்தா கட்டண விபரங்கள்
கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

ஒரு வநுடத்திற்கான சந்தா

இலங்கையில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 600.00
தென்னாசிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,500.00
மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,500.00
ஜரோப்பிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,500.00
அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,500.00

உங்கள் சந்தா பணத்தை

மணியோடர் மூலம் பணம் அனுப்புவதாயின்: “கொடுபட வேண்டிய இடம்” என்ற இடத்தில் சினமன் கார்டின்ஸ் (CINNAMON GARDENS POST OFFICE) என்றும், பணம் பெறுவரின் பெயர் என்ற இடத்தில் (BACK TO THE BIBLE) என்றும் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

காசோலை மூலம் அனுப்புவதாயின்: (BACK TO THE BIBLE) என்ற பெயருக்கு காசோலை எழுதவும்.

பேரே குறிப்பிட்ட விதங்களில் பணம் வழங்குவதில் உங்களுக்கு ஸியர் சிஸ்டு/சிக்கர்கள் ஏதும் தீர்க்குமானால் எம்மோடு வாட்டிவர்காள்ஞங்கள்.

இங்கிலாந்து மற்றும் கனடாவில் உள்ளவர்களுக்கு பணம் அனுப்பிவைக்க விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. விபரங்களுக்கு எம்மோடு தொடர்புகொண்டு விசாரிக்கவும்.

(சந்தாதாரருக்கால டிவிம் டிரயக்கத்தில் உள்ளது)

சந்தா படிவம்

எமது வெளியீடுகளை நீங்கள் தொடர்ந்து பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால், அல்லது உங்களுக்குத் தெரிந்த புதியவர்களுக்கு இப்புத்தகத்தை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினால் கீழேயுள்ள படிவத்தை தெளிவாக நிரப்பி அனுப்பவும்.

நீங்கள் ஏற்கனவே எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுவரும் சந்தாதாரராயின் உங்கள் பெயர், முகவரியிடன் உங்கள் கணனி இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டு எழுதியனுப்புங்கள். (உங்கள் முகவரியில் மாற்றம் ஏதும் இருக்குமானால் உங்கள் புதிய முகவரியிடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட மறவாதீர்கள்.)

(முடிந்தால் ஆங்கிலத்தில் நிரப்பவும்)

பெயர் : கணனி இல்:
முகவரி :

சந்தாவை என்னால் செலுத்த முடியவில்லை. எனினும் தொடர்ந்து வெளியீடுகளை அனுப்பி வையுங்கள்.

சந்தாவாக ரூபா..... ஐ காசோலை / மணி ஓடர் மூலம் அனுப்பிவைத்துள்ளேன். தொடர்ந்தும் வெளியீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அனுப்பியவர் பெயர்:
மேலதிக விபரங்கள்:

**ஜன
15
வியாழன்**

தேறுதலடையும் நேரம்

‘கர்த்தர்மேல் உன் பாரத்தை வைத்துவிடு. அவர் உன்னை ஆதரிப்பார். நீதிமாணை ஒருபோதும் தள்ளாடவொட்டார்.’
(சங்கீதம் 55.22)

“காலையில் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கும்போதே, நம் மனதில் எத்தனையோ என்னங்கள். அவைகளில் சில சந்தோஷமானவை, சில துக்கம் நிறைந்தவை. எனினும், இன்றைய நாளை எப்படி எதிர்நோக்கப் போகிறோமோ என்றதான் ஒருவித ஏக்கமும் சேர்ந்திருக்கும். இத்தனைக்கும் மத்தியில், எழுந்திருந்து தேவனோடு நேரத்தைச் செலவிடும்போது, ஒருவித ஆறுதல், அந்நாளுக்குரிய வேதப்பகுதிக்கூடாக தேவன் என்னுடன் பேசுவது போன்றதான் ஒரு உணர்வைப் பெற்றுக்கொள்கிறேன். தேவ வார்த்தைகளை நான் வாசிக்க, தியானிக்க, நேரம் போவதே தெரிவதில்லை. பின்னர் மற்றைய கடமைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, தேவனோடு செலவிட்ட நேரத்தை முடித்துக்கொண்டு அவ் இடத்தைவிட்டு எழும்புவேன்” என ஒரு வயோதிப தாயார் தனது தியானவேளை களைக்குறித்து அனுபவ சாட்சியாகக் கூறினார்கள். இப்படியான தியானவேளை யானது ஒவ்வொருவருக்கும் விதவிதமான அனுபவத்தைக் கொடுக்கின்றது. அதேவேளை தியானவேளையைக் கடைப்பிடிக்காதோருக்கு இதன் மகத்தான தாற்பரியத்தை அறிந்துகொள்ளவும் முடியாது.

தேவனுடைய சமுகத்தில் காத்திருக்கும் நேரமே, நாம் தேறுதலடையும் நேரம். ‘அந்திசந்தி மத்தியானவேளையிலும் நான் தியானம்பண்ணி முறையிடு வேன். அவர் என் சத்தத்தைக் கேட்பார்’ என்றும், ‘கர்த்தர்மேல் உன் பாரத்தை வைத்துவிடு; அவர் உன்னை ஆதரிப்பார்’ என்றும் தாவீது தமது அனுபவத்தைப் பாடி வைத்திருக்கிறார். எமது வாழ்வின் பாரங்கள், நெஞ்சின் துக்கங்கள், சுமக்க முடியாத வேதனைச் சுமைகளையெல்லாம் கர்த்தருடைய பாதத்தில் வைத்து விடும்போது, நாம் தேறுதல் அடைகிறோம். ‘அடிச்சுவடு’ என்ற ஒரு சாட்சியில், ஒருசோடி அடிச்சுவடுகளைக் கண்ட ஒரு மனிதன், ‘வேதனையான நேரத்தில் என்னோடுகூட வருகிறேன் என்று சொன்னீரே ஆண்டவரே. இப்போது இந்தக் கரடுமுரடான பாதையிலே ஒரு சோடி அடிச்சுவடுகளையே காண்கிறேனே’ என்று சொன்னபோது, ‘நீ காண்பது உன் அடிச்சுவடுகள்லல், அவை என்னுடையவை. கரடுமுரடான பாதையிலே உன்னை நான் என் தோளின்மேல் சுமந்துகொண்டு, நானே அப்பாதையின் ஊடாக நடந்துவந்தேன்’ என்று ஆண்டவர் பதிலளித்தார்.

எமக்குப் பிரயோஜனமற்ற, தேவையற்ற காரியங்களை நாம் இழந்து விடுவதைக் குறித்து கவலைகொள்ளத் தேவையில்லை. ஆனால், இழந்துபோக விரும்பாத பெறுமதியான காரியத்தை இழந்துபோனால் கவலைகொள்வோம் அல்லவா? தியான வேளையும் எம் வாழ்வில் நாம் இழக்கக்கூடாத ஒரு அரிய பெறுமதியான நேரமே.

“உம்மோடு செலவிடும் பெறுமதியான ஜேப தியானநேரத்தை இழந்துபோகாமல் பிரயோஜனப்படுத்திக்கொள்ள உதவிடும் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

**ஜன
16
வெள்ளி**

ஆதிக்கமல்ல, அன்புறவே!

‘இதோ, வாசற்படியிலே நின்று தட்டுகிறேன்... கதவைத் திறந்தால்... அவனோடே போஜனம்பண்ணுவேன்.’ (வெளி. 3:20)

வீட்டுக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைபவர் ஒன்றில் அந்த வீட்டின் உரிமையாளராக இருப்பார். அல்லது ஒரு கள்வனாக இருக்கவேண்டும். அப்படியாக நுழைபவர்களைக் குறித்து நாம் அவ்வளவாக சந்தோஷப்படுவது மில்லை. ஆனால், ஆண்டவர் இவ்விரு ரகத்தையும் சேராதவர். அவர் வாசற்படி யில் நின்று தட்டுவார். ‘யார் கதவைத் திறக்கின்றார்களோ, அந்த வீட்டினுள் பிரவேசித்து, அவர்களோடு போஜனம்பண்ணுவேன்’ என்கிறார்.

இங்கே ஆண்டவரின் உட்பிரவேசமானது ஒரு ஆதிக்க மனப்பான்மை யோடு அமையாமல், ஒரு அன்பின் அடிப்படையில் அமைவதை நாம் காணலாம். அவரோடு எவனோருவன் உறவுகொள்ள விரும்புகிறானோ அவனோடேயே அவர் அன்புறவு கொண்டிருப்பார். ஆதிக்கம் செய்து எவனையும் ஆட்கொண்டிட அவர் விரும்பவில்லை, முயற்சிக்கவுமில்லை. தியானவேளையும்கூட ஒருவன் தானாக விரும்பி, அதற்கு நேரமொதுக்கி, அவரோடு செலவிடும் நேரமாகவே இருக்கின்றது. அதை கட்டாயத்துக்காகவோ, அல்லது வேறு ஆசிர்வாதங்களைப் பெறும் நோக்கத்துடனேயோ செய்யக்கூடாது. முழு விருப்பத்தோடும், முழு வாஞ்சையோடும் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான் தியானம்.

நேரமானது பரந்த இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையது. உதாரணமாக, ஒருநாளில் பலவேலைகளை செய்து முடிக்கக்கூடியதாயிருக்கும். இன்னுமொரு நாளில் பார்த்தால், இரண்டு வேலை செய்யவே நாள் முடிந்து விடும். எப்படி நேரம் கடந்தது என்பது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கும். சோம்பல், வீண்பேச்சு, அரட்டையடிப்பு, திட்டமிடாமை இப்படியான பலவிடயங்கள் நமது பொன்னான நேரத்தைக் கொள்ளலோகாண்டு போய்விடும். எனவே, ஒவ்வொரு நாளிலும் நேரத்தை நாம் திட்டமிட்டால்தான், அந்தநாளை நாம் செவ்வனே செலவிடமுடியும். நாம் திட்டமிடும் தியானவேளை நேரமானது, நாம் தேவன்மீது கொண்டுள்ள அன்பின் அடிப்படையிலேயே இடம்பெறவேண்டும். அதை ஒரு கட்டாயத்தின் பேரில் நாம் புகுத்திச்செய்ய முற்பட்டால், அத் தியான நேரமானது கடமைக்காகவும், கட்டாயத்துக்காகவும் செய்யும் காரியம்போல் தோன்றுமே அல்லாமல், அதனால் எந்தப் பிரயோஜனமும் கிடைக்காது. தேவனோடு நம் அன்புறவும் வளராது. ஆண்டவர், நமது உள்ளங்களை அறிந்திருக்கிறவர். அவரே கட்டாயத்தின்பேரில் எதுவும் செய்யாதிருக்கும்போது, அவர் வழிசெல்லும் நாம் எப்படியாக தம்மன்றை சேருகிறோம் என்பதை அறியாதவராய் இருப்பாரா? கடமைக்காகவா, அன்புறவுக்காகவா? எதுவாயினும், நமது தியானவேளைகளை இன்றே சரிசெய்து கொள்ளுவோம்.

“பிதாவே, உம்மில் கொண்டுள்ள அன்பு உண்மையானால், உம்மோடுள்ள உறவும் அர்த்தமுள்ளதாயிருக்கும் என்பதை உணர்த்தினீர் நன்றி. ஆமென்.”

அனுதீனமும் தேவனுடன்

**ஜன
17
வியாழன்**

பரிசுத்தமாக்கும் நேரம்

‘வெதனை உண்டாக்கும் வழி என்னிடத்தில் உண்டோ
என்று பார்த்து, நித்திய வழியிலே என்னை நடத்தும்.’

(சங்கீதம் 139:24)

ஓழுங்காக தலைசீவி இராவிட்டால், கண்ணாடியில் பார்க்கவில்லையோ என்று கேட்பதுண்டு. அதேவேளை, கைப்பைக்குள்ளே கண்ணாடியை வைத்து நேரத்துக்கு நேரம் தம்மைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளும் பெண்களும் உண்டு. சிலர் எங்கெல்லாம் கண்ணாடி கிடைக்கிறதோ அங்கெல்லாம் தங்கள் முக அழகைச் சரிசெய்வதுமுண்டு. தேவசமுகத்தில் நாம் செலவிடும் நேரமும் ஒரு கண்ணாடி முன்பதாக நின்று எம்மைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளும் நேரத்தைப் போன்றதே. அதாவது, ஒரு கண்ணாடி எப்படியாக எமது வெளித்தோற்றத்தை வெளிக்காட்டு கிறதோ, அதுபோலவே, தேவசமுத்தில் காத்திருக்கும்போது தேவன், நமது உள்ளான இருதயத்தை எமக்குக் காட்டுகிறார்.

காலையில் எழுந்தவுடன் கண்ணாடியில் தங்கள் முகத்தைப் பார்த்து, தங்களை சரிசெய்துகொண்டு வெளியில் வருபவர்கள் அநேகர். சங்கீதக்காரரும் தேவபாதத்தில் ஒரு ஜெபம் செய்கிறார். ‘என் வெளித்தோற்றத்தை நான் காண்கி ழேன். ஆனால் என் உள்தோற்றத்தை அறிந்தவர் நீர் ஒருவரே. தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து அறிந்து, வெதனை உண்டாக்கும் வழி உண்டோ என்று பார்த்து, அதனைச் சரிப்படுத்தி, என்னை நித்திய வழிக்குக் கொண்டுவாரும்’ என்பதுபோல அவரது ஜெபம் அமைந்திருக்கிறது. காலையில் படுக்கையை விட்டு எழும்பும்போது எப்படியாக நமது கேசம் கலைந்து, முகம் குழம்பிப்போய் காணப்படுகிறதோ, அப்படியே எமது வாழ்விலும் எத்தனையோ காரியங்கள் குழம்பிய நிலையில் இருக்கின்றன. குறைகள், தேவன் வெறுக்கும் காரியங்கள், நாம் திருந்திக்கொள்ள வேண்டியவைகள் என்று எத்தனையோ இருக்கலாம். அதனைக் காலையிலேயே தேவ சமுகத்திலிருந்து திருத்தி சரிப்படுத்திக்கொள்ள நாம் செலவிடுகின்ற தியானவேளை மிக முக்கியமானதாகும்.

கண்ணாடியில் பார்த்தவுடன் எம்மை ஓழுங்காக்கிக்கொண்டால் சரி. கண்ணாடியைவிட்டு அகன்ற மறுநிமிடமே எம்மிலுள்ள குறைகளை மறந்து விடுவோம். அதுபோலவே, தினந்தோறும் தேவனோடு செலவிடும் நேரமே நாம் அவருக்குள் பரிசுத்தமாகுதலைப் பெற்றுக்கொள்ளுகின்ற நேரம். அந்நேரத்தை நாம் உதாசீனம்செய்வது எம்மிலுள்ள திருந்தவேண்டியதும், திருத்தவேண்டியதுமான பகுதிகளை நாம் உதாசீனம் செய்வதற்குச் சரி. தேவனோடு செலவிடும் நேரமானது எம்மை மென்மேலும் பரிசுத்தமாக்கும். இன்னும் இன்னும் எம்மைத் தூய்மை செய்யும்படி தேவனிடத்தில் எம்மை ஒப்பவிப்போம். தியானவேளை களை எம் வாழ்வின் முக்கியமான வேளைகளாகக் கருதி, தேவபயத்துடனும், பக்தியுடனும் அதனைக் கிரமமாகச் செய்ய வாஞ்சிப்போமாக.

“அன்பின் தேவனே, என் வாழ்வை ஆராய்ந்து பார்த்து, என்னை உள்ளும் புறமும் சுத்திகரித்து, உமக்குரிய பாத்திரமாக வனைந்துகொள்ளும். ஆமென்.”

**ஜன
18
வெள்ளி**

செவிகொடுக்கும் தேவன்

‘என் ஆத்துமாவே, தேவனையே நோக்கி அமர்ந்திரு. நான் நம்புகிறது அவராலே வரும்.’ (சங்கீதம் 62.5)

‘நாம் ஆராதிக்கின்ற தேவன் நமக்குச் செவிகொடுக்கின்றவர்’ இதைக் குறித்து நாம் அதிகம் சிந்திப்பதில்லை. சிலர், ஆர்ப்பரித்து சத்தமிட்டு துதித்தால் மாத்திரமே தேவன் செவிகொடுக்கிறார் என்று நினைத்து, ஆலயங்களிலும், பொதுக்கூட்டங்களிலும் ஆரவாரமாக தேவனைத் துதித்துப்பாடி திருப்திப்பட்டுக் கொள்வார்கள். ஆனால், அவர்களில் அநேகரது வாழ்வில் அமைதியான தியான வேளைக்கு இடம் கிடையாது. தேவனுடைய சமுகத்தில் அமர்ந்திருப்பதன் அவசியத்தை உணருகிறவர்கள் ஒரு சிலரே.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு கிறிஸ்தவ பாசறையிலே காலையில் தனித் தியானத்துக்காக நேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. வேதாகமத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு தனிமையான இடத்தில் சென்று தியானிக்க ஆரம்பித்தேன். அந்த நேரமானது எனது வாழ்வில் மறக்கமுடியாத ஒரு நேரம் என்பதை இப்பொழுதும் நான் கூறக்கூடும். அந்தளவுக்கு அந்நேரமானது தேவனோடு மிக நெருங்கி உறவாடக்கூடியதாக அமைந்திருந்தது. அந்நேரத்தையும், அந்த இடத்தையும் என்னால் மறக்கமுடியாது. அப்பாசறையில் பொதுஜௌபங்கள், கூட்டுஜௌபங்கள், செய்திகள், ஆராதனைகள் என்று சத்தமிட்டுச் செய்த பல நிகழ்வுகள் ஆசீர்வாதமாக இருந்தாலும், நான் தேவனோடு செலவிட்ட அந்த தியானவேளையானது எனக்கு மிகுந்த ஆசீர்வாதமாய் அமைந்திருந்தது.

தேவனை நோக்கி அமர்ந்திரு என்று சங்கீதக்காரர் தன் ஆத்துமாவுக்கு அழைப்பு விடுக்கிறார். தேவன் தன் ஆத்துமாவின் வேண்டுதலுக்குச் செவிகொடுக்கிறவர் என்பதை அவர் உணர்ந்து, தேவனாலேயே எல்லாம் கிடைக்கும் என்ற அசைக்கமுடியாத விசவாசத்தை அவர் தமக்குள்ளே கொண்டிருந்தது நமக்கு விளங்குகிறது. அந்த உறுதி நமக்கும் வேண்டுமானால், நமது ஆத்துமா வும் நமது தேவனை நோக்கி அமர்ந்திருக்கவேண்டும். வாய்விட்டுத் துதிப்பதும் ஸ்தோத்திரிப்பதும் அவசியம்தான். ஆனால் அதுமட்டும்தான் தேவன் செவிகொடுக்கும் நேரம் என்றோ, அல்லது, அதில் மட்டும்தான் ஆவியானவரின் நிரப்புதல் உண்டு என்றோ எண்ணி, தனித் தியானத்தையும், தேவனோடு நாம் செலவிடும் அமைதியான தியான நேரத்தையும் உதாசீனம் செய்வது தவறு. ஓவ்வொருநாளும் தேவனோடு தனிமையாக நேரத்தைச் செலவிடுவது எமது வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இதை நாம் இவ்வளவு காலமும் தவற விட்டிருந்தால், இவ்வாண்டின் இம்முதலாம் மாதத்தில் மீண்டும் இதை ஆரம்பிக்க தேவன் நமக்கு உதவிசெய்வாராக.

“அன்பின் தேவனே, ஓவ்வொரு விநாடியும் உம் பாதம் அமர்ந்து தியானிக்கின்ற கிருபையை எனக்கு ஈந்தருளும். ஆமென்.”

**ஜன
19
வியாழன்**

நான் நண்பனா!

‘நான் உங்களுக்குக் கற்பிக்கிற யாவையும் நீங்கள் செய்வீர்களானால், என் சிநேகிதராயிருப்பீர்கள்.’ (யோவான் 15:14)

மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகிவந்த இரு சிநேகிதர்களில் ஒருவருக்கு வெளிநாடு போகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கண்ணீரோடு பிரியாவிடை சொல்லிப் பிரிந்து சென்ற நண்பர் பலகுடிதங்கள் போட்டார். தொலைபேசியில் அடிக்கடி தன் சிநேகிதனே தொடர்புகொண்டார். சில காலங்களின் பின்னர் எல்லாமே சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கி, பின்னர் அனைத்துத் தொடர்பும் நின்றுவிட்டது. ஊரிலிருந்த நண்பனுக்கு திடீரேன ஒரு நெருக்கடி நிலை வரவும், தனது உற்ற நண்பனுக்கு உருக்கமாக கடிதம் ஒன்று எழுதி அனுப்பிவிட்டு, மிகுந்த நம்பிக்கை யோடு காத்திருந்தான். ஆனால், பதில் கிடைக்கவேயில்லை. இது இவ்வுலகில் நாம் சம்பாதிக்கும் சிநேகிதத்திற்கு ஒரு உதாரணம். இதற்கு விதிவிலக்காக நீண்டநாட்களுக்கு தங்கள் நட்பைக் காத்துக்கொள்கிறவர்களும் உண்டு.

ஆனால், ஆண்டவரோ, பாவிகள் என்று தெரிந்தும் நம்மை மீட்கும்படி உலகில் வந்துபிறந்தார். மாத்திரமல்ல, நம்மைச் சிநேகிதர் என்று அழைக்கவும் அவர் தயங்கவில்லை. ‘உங்களை ஊழியக்காரர் என்று சொன்னால் நான் செய் வதை உங்களால் அறியமுடியாது; அதனால் உங்களை ஊழியக்காரர் என்று சொல்லாமல் உங்களை என் சிநேகிதர் என்றேன்’ என்று அவர் கூறியதிலிருந்து, அவர் நம்மோடு மிக நெருக்கமான ஒரு உறவினைக் கொண்டிருக்கவே விரும்புகிறார் என்பது புலனாகிறதல்லவா. இப்படி ஒரு நட்புறவை எங்கே காணமுடியும்?

இவ்வளவாக நம்மில் அன்புக்கருகின்ற ஆண்டவருக்கு நாம் என்ன பதில் செய்கிறோம்? நம்மோடு உறவாட விரும்பும் ஆண்டவருக்கு நேரத்தை ஒதுக்காமல், அவர் வழிகளை விட்டு ஓடிவிட நாம் நினைப்பது சரியா? ஆனால், நானை மாறிப்போகக்கூடியதும், நமக்குத் துரோகம் செய்யக்கூடியதுமான மனித நட்புறவுக்கு நாம் எவ்வளவு நேரம் ஒதுக்குகிறோம்; எவ்வளவாய் அதைத் தேடி நாடுகிறோம்? மனித நட்புகள் நமது இரகசியங்களைப் பாதுகாக்காது; வேண்டிய போதெல்லாம் வேண்டியபடியும் கிடைக்காது. சிலசமயம் அந்த நட்புறவே நமக்கு வேதனையாகவும் மாறிவிடுகிறது. ஆனால், தம்மைக் காட்டிக்கொடுத்தவனையே ‘சிநேகிதனே!’ என்று அழைத்த அந்த நட்புறவு இன்று நமக்குமுன்னு. தேவன் எங்கே என்று தேடி ஓடுவோரும், எத் தெய்வம் பதிலளிக்கும் என அலைவோரும் இருக்கும்போது, நமது நண்பராகிய இயேசு நம்மைத் தேவிவந்து ‘என் சிநேகிதரே’ என்பாரானால், அவர் நம்மில் வைத்திருக்கும் உறவு மிகவும் நெருக்கமானது என்பது தெரிகிறதல்லவா! அவர் பரலோகத்தில் இருந்தாலும் இன்றும் அதே மாறா உறவை நம்மில் கொண்டிருக்கிறார் என்பதுதான் சத்தியம். இந்த ஆண்டவருக்கு ஏன் நாம் நேரத்தை ஒதுக்கிக்கொள்ளக்கூடாது!

“என்னில் சிநேகித அன்புகொள்ளுமளவுக்கு என்னை நேசிக்கும் ஆண்டவரே, என்றும் உமக்கு நான் கீழ்ப்படிவேன். ஆமென்.”

ஜன
20
வெள்ளி

பயத்தீற்கு நீங்கலாக்கினார்

நான் கர்த்தரைத் தேடி னேன். அவர் எனக்குச் செவிகொடுத்து,
என்னுடைய எல்லாப் பயத்துக்கும் என்னை
நீங்கலாக்கிவிட்டார்.' (சங்கீதம் 34:4)

மிகவும் இக்கட்டான ஒரு சூழ்நிலையிலேயே தாவீது இச் சங்கீதத்தைப் பாடியுள்ளார். தேவன் தன்னை எப்படியாகப் பயத்துக்கு விடுவித்தார் எனவும், கர்த்தருடைய தூதன் அவருக்குப் பயந்தவர்களைச் சுற்றிப் பாளியம் இறங்கி அவர்களை விடுவிக்கிறார் எனவும் தெளிவாக இச் சங்கீதத்தில் தாவீது குறிப்பிட்டுள்ளார். பய உணர்வு அனைவரையுமே ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் பற்றிப் பிடித்துவிடுகிறது. அதிலிருந்து விடுதலையாவோரும் உண்டு. அதேவேளை அதிலிருந்து விடுதலையாகாமல் பயத்தின் நிமித்தம் வியாதிப்படுவோரும், மன நிலை பாதிப்புக்குட்படுவோரும்கூட இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவ்வளவாக பய உணர்வானது மனிதனை ஆட்டிப்படைக்கிறது.

'ஒருநாள் நான் மிகவும் பயப்படும்படி ஒரு காரியம் நடந்தது. அப்போது, தேவனை நோக்கி ஜெபிக்க ஆரம்பித்தேன். ஏன் இப்படியாக ஒரு பயப்படும் நேரம் எனக்கு நேர்ந்தது; இப்படியான ஒரு காரியம் என் வாழ்வில் இனிமேலும் வரக்கூடாது என்று ஜெபித்தேன். ஜெபித்து சில நேரத்தின் பின்பதாக, வேத வார்த்தை அடங்கிய ஒரு அட்டை என் கண்களில்பட்டது. அதையெடுத்து அதிலுள்ள வசனத்தை வாசித்தபோது, அது எனக்காகவே எழுதப்பட்ட வார்த்தை போலவும், அதற்கூடாகத் தேவன் என்னோடு பேசுவதுபோலவும் உணர்ந்தேன். அந்நேரம் தேவன் என்னைத் தேற்றி, என்னை எல்லாப் பயத்துக்கும் நீங்கலாக்கி விட்டார்.' இது ஒரு வாலிப்ப பெண்ணின் அனுபவ சாட்சி. ஆம், தேவனோடு நாம் செலவிடும் நேரமானது எமது வாழ்விற்கு எல்லாவிதத்திலும் ஆதரவான ஒரு நேரமாகும். அவரது வார்த்தை நம்மைத் தேற்றும் நேரமும் அதுதான்.

அப்படியிருக்க, தேவனோடு செலவிடும் நேரத்தை உதாசீனம் செய்வது எப்படி? அதையிட்டுக் கரிசனையற்று இருப்பதும் எப்படி? பிறரின் சாட்சிகளைக் கேட்டு நாம் பூரிப்படைவதில் நமக்கு ஒரு திருப்தி. ஆனால், அதுவே எமது அனுபவ சாட்சியாக இருக்குமானால் எத்தனை ஆசீர்வாதம். தாவீது அடிக்கடி தன் தேவனோடு பேசுகின்ற ஒருவர். அதேசமயம் தேவனோடுள்ள உறவில் தன் ஆத்துமாவையும் உற்சாகப்படுத்துகிற ஒருவர். அதன் பலன்களை தனது பல சங்கீதங்களில் பாடிவைத்துள்ளார். நமக்கும் இந்தத் தியானவேளை மிகவும் அவசியம். இதுவரை நாம் இதைக் குறித்துக் கரிசனையற்று இருந்திருந்தால், இந்த முதலாம் மாதத்திலேயே நல்லதொரு தீர்மானத்தை எடுத்து, தேவனோடு நெருக்கமான உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்வோமாக. 'கர்த்தரை நான் எக்காலத்தி லும் ஸ்தோத்தரிப்பேன்; அவர் துதி எப்போதும் என் வாயில் இருக்கும்'. இது தாவீதின் அறிக்கை. நமது அறிக்கை என்ன?

"அன்பின் தேவனே! ஓவ்வொரு நாளும் உம்முடன் நேரம் செலவிட்டு, நீர் என்னோடு பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நடக்கக் கிருபைசெய்யும். ஆமென்."

ஜன
21
வியாழன்

பிரித்துப் போடும் பாவம்

உங்கள் அக்கிரமங்களே உங்களுக்கும் உங்கள் தேவனுக்கும் நடுவாகப் பிரிவினை உண்டாக்குகிறது. (ஏசாயா 59:2)

தேவனோடு நாம் கொண்டுள்ள உறவை பேணுவதும், அதைக் கிரமமாய்க் கைக்கொள்வதும் உண்மையிலேயே ஒரு போராட்டமான காரியமே. இதற்காக நாம் போராடி ஜெயிக்கவேண்டியது அவசியம். ஆனால் தேவனுடனான இவ்வறவைப் பிரித்துப்போட நமது எதிராளியான சாத்தான் மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் செயற்படுகிறான், எவ்வளவு சிரத்தையுடன் வலைவிரிக்கிறான் என்பதுவும் உண்மை. சத்துருவை ஜெயிப்பதுதானே போராட்டம்!

பகலின் குளிர்ச்சியான வேளையில் தோட்டத்திலே உலாவும் தேவனின் சத்தத்தைக் கேட்டு, அவரோடு உறவாடி மகிழ்ந்த ஆதாழும் ஏவாளும், ஒரு பாவத்தில் விழுந்தபோது தேவனின் சத்தத்துக்கும் அவரது சமுகத்துக்கும் ஓளித்துக்கொண்டார்கள் என்று வாசிக்கிறோம். பாவம் தேவனை விட்டு எம்மைப் பிரித்துவிடுகிறது. பாவம் செய்கிறவன் ஒருநாளும் அந்தப் பாவநிலையோடு தேவ உறவில் நிலைத்திருக்க முடியாது. அதனால்தான் பாவத்தில் மனிதன் வீழ்ந்த அந்தக் கணமே மீட்பின் திட்டத்தை பிதாவானவர் அவ்விடத்திலேயே வாக்குப் பண்ணினார் என்று காண்கிறோம். எமக்குள் பாவம் இருந்தால் நாம் தேவனோடு உறவுகொள்ளமுடியாது. இதனையே ஏசாயா தீர்க்கனும் எழுதியுள்ளார். எனவே, எமது பாவத்தை அறிக்கைசெய்து, மனந்திரும்பி தேவனோடுள்ள உறவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியம். தேவனைவிட்டு நம்மைப் பிரித்துப் போடுகின்ற பாவ சந்தோஷங்கள் நமக்கு ஏன்?

தனக்குள் அக்கிரம சிந்தை கொண்டிருந்தால், தேவன் தனக்குச் செவி கொடுக்க மாட்டார் என்பதைச் சங்கீதக்காரர் உணர்ந்திருந்தார். எமக்கும் தேவ னுக்கும் இடையில் இருக்கும் பிளவுக்கு காரணம் என்ன என்பதை முதலாவது இனங்கண்டுகொள்ள வேண்டியது அவசியம். பாவத்தைப் பாவம் என்று கண்டு கொள்ள முடியாதபடிக்கு இன்று பிசாச அநேகருடைய மனக்கண்களைக் குருடாக்கியுள்ளான். ஆகவே, தேவனோடு உறவாட முடியாதபடி எம்மை தடை செய்யும் பாவங்களைக் கண்டுகொண்டு, அவற்றை அழித்துப்போடுவோமாக. எமது பாவங்களை தேவசமுகத்தில் அறிக்கைசெய்து அவரோடு நமது உறவை மீண்டும் கட்டுவோம். அவருக்கு உண்மையாய் வாழுவோம். தேவனைவிட்டு நம்மைப் பிரித்துப்போட சுற்றித்திரியும் பிசாசின் தந்திரங்களைக்குறித்து மிகவும் ஜாக்கிரதையாய் இருப்போம். நாம் தேவனின் பிள்ளைகளாயின், தேவனுடன் மாத்திரமே நமக்கு உறவு இருக்கவேண்டும். அவ்வறவுக்கிடையில் யாருக்கும், எதற்கும் இடமில்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

“அன்பின் தேவனே, உம்மையும் என்னையும் பிரித்துப்போட வகைபார்க்கும் பாவத்துக்கு எதிர்த்து நிற்கவும், உம்மைப்போல சோதனைகளை ஜெயிக்கவும் உமது பெலனை எனக்குத் தந்தருளும். ஆமென்.”

ஜன
22
வெள்ளி

தடைப்படாத ஜெபங்கள்

கர்த்தாவே, காலையிலே என் சத்தத்தைக் கேட்டருளுவீர்,
காலையிலே உமக்கு நேரே வந்து ஆயத்தமாகி.

காத்திருப்பேன் (சங்கீதம் 5:3)

நமது ஜெபங்களுக்கும் தியான நேரங்களுக்கும் பல தடைகள் வருவதை நாம் பலவேளைகளில் அனுபவித்திருக்கலாம். தடைகள் ஏற்படுவது ஒன்று; நாமே தடைகளை வருவித்துக்கொள்வது இன்னொன்று. ஏற்படுகின்ற தடைகளைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு தப்பித்துக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களும் நிகழ்வதுண்டு. ஆனால், தியானவேளை என்பது தப்பித்துக்கொள்ள என்னும் நேரமோ அல்லது எம்மை வருத்திக் கட்டாயமாகச் செய்யும் ஒரு காரியமாகவோ இருக்கக்கூடாது. அது தியானம் அல்ல. மாறாக, மனப்பூர்வமாக முழு மனதோ டும் அர்ப்பணிப்போடும், வாஞ்சையோடும் செய்யும் ஒரு காரியமாகும். எத்தனை பேர் தவறாது தியானவேளையைக் கடைப்பிடிக்கிறோம் என்று தேவன் கணக்கெடுப்பது கிடையாது. தியானவேளை என்பது எமக்கும் தேவனுக்குமுள்ள உறவின் அடிப்படையில் செய்யப்படவேண்டும்.

இன்றைய தியானப்பகுதியில், தானியேல் தனது ஜெபவேளைக்கு ஏற்பட்ட தடையையும், தண்டனையையும் அறிந்துகொண்டும், வழக்கம்போலவே அதனைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்ததை வாசிக்கிறோம். காரணம், அவரது ஜெபவேளையானது அவருக்கு கடமையாகவோ ஒரு வேலையாகவோ அமையாது, அதுவே அவரது நாளாந்த வாழ்க்கையாகி விட்டிருந்தது. ஆகையாலேயே எவ்வளவு பெரிய ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருந்த வேளையிலும் தானியேலின் வாழ்க்கை முறையில் எவ்வித மாற்றமும் காணப்படவில்லை. நாமும் எமது தியானவேளைகளை எமது வாழ்க்கைமுறையாக மாற்றிக்கொண்டால் அது ஒருபோதும் தடைப்படாது. மாறாக, அதனை இன்னமும் ஒரு வேலையாகவும், கடமையாகவும் வைத்திருப்பதால்தான் அது அடிக்கடி தடைப்படுகிறது. அதற்கான நேரத்தையும் தேடி அலையவேண்டியிருக்கிறது.

‘காலையிலே உமக்கு நேரே வந்து ஆயத்தமாகிக் காத்திருப்பேன்’ என்கிறார் சங்கீதக்காரர். தேவசமுகத்தில் வந்து அமரும் நேரத்தை அவர் அசட்டைசெய்யவில்லை. தேவசமுகத்தை மெய்யாகவே வாஞ்சித்து இதயத்தை ஆயத்தப்படுத்தி தேவசமுகத்தில் வந்து அமரவேண்டும். காலையில் நித்திரை விட்டு எழுந்திருக்கவே மனதில்லாமல், அரைகுறை மனதோடு, கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோம்பலாக தேவசமுகத்துக்கு வருவதற்கும், உற்சாகத்துடன் எழுந்து முகத்தைக் கழுவி, சந்தோஷத்துடன் தேவசமுகத்தில் வந்து அமருவதற்கும் நிறையவே வித்தியாசம் உண்டு. ஆம், தேவசமுகத்தை நேசிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்!

“அன்பின் தேவனே, உமது பாதத்தில் அமர்ந்திருப்பதை ஒரு கடமையாகக் கருதாமல், அதை என் வாழ்வாக மாற்றிக்கொண்டு உமக்குள் வாழ்ந்து பணிசெய்ய எனக்கு உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

ஐன்
23
வியாழன்

தந்தை மகன் உறவு

அவருடைய நாமத்தின்மேல் விசுவாசமுள்ளவர்களாய் அவரை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் எத்தனைபேர்களோ, அத்தனை பேர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி... (யோவான் 1:12)

தேவன் நம்மைப் படைத்தவர், நாம் அவருடைய கரத்தின் சிருஷ்டிகள். அப்படியிருந்தும் தேவன் நம்முடன் உறவுகொள்ள நினைத்திருப்பது, மனுக குலத்திற்கு அவர் அருளிய அதியுயர்ந்த மேன்மையாகும். அதிலும், தம்மைத் தந்தையாகவும் நம்மைத் தமது பிள்ளைகளாகவும் என்னி, நம்முடனான உறவைத் தேவன் கனப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பது என்னிமுடியாத ஆச்சரியம். அவருடைய நாமத்தில் விசுவாசம் வைத்து அவரை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் யாராயிருந்தாலும், அவர்கள் தமது பிள்ளைகளாகும்படியான அதிகாரத்தை அவர் கொடுத்திருக்கிறார். ‘பொல்லாதவர்களாகிய நீங்கள், உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல ஈடுகளைக் கொடுக்க அறிந்திருக்கும்போது, பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா தம்மிடத்தில் வேண்டிக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு, நன்மையான வைகளைக் கொடுப்பது அதிக நிச்சயம் அல்லவா?’ என்றார் இயேசு. இங்கே நாம், ‘உங்கள் பிதா’ என்ற வாக்கியத்தைக் கவனிப்போம்.

சாதாரணமாக ஒரு உலக தகப்பனுக்கும் அவருடைய மகனுக்கும் நல்ல உறவு இருக்கவேண்டுமானால், அவர்கள் அடிக்கடி சந்திக்கவேண்டும், உரையாடவேண்டும். மாறாக, ஒருவரையொருவர் காணாமலும் பேசாமலும் இருந்தால், அவர்கள் தகப்பனாக மகனாக இருந்தாலும்கூட அவர்களுக்கு இடையே உறவு வளருவதற்கு இடமிராது. உலக உறவே அப்படியிருக்கும் போது, பரலோக பிதாவோடு தினமும் பேசாமலும் அவரது சமுகம் சென்று ஜெபத்தில் உறவாடாமலும் இருந்தால் நாம் அவரது பிள்ளைகள் என்று எப்படிச் சொல்லிக்கொள்ளலாம்? ஒரு உறவு வளரவேண்டுமானால் சந்திப்பும் பேசுக்க அவசியம். வளர்ச்சியடையாத உறவு நாளடைவில் தேய்ந்துபோகும்.

இயேசு தமது சீஷருக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தபோதுகூட, அவர் ‘பரலோகத்திலிருக்கும் எங்கள் பிதாவே,’ என்று உரிமையோடு கூப்பிடும்படிக்கே கற்றுக்கொடுத்தார். இயேசு எப்படியாக பிதாவோடு உறவாடினாரோ, அதே உரிமையை பிள்ளைகளாகிய எமக்கும் கொடுத்திருக்கிறார். நாம் எவ்வளவு பெரிய சிலாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பது புரிகிறதல்லவா? இத்தனை பெரிய கிருபையையும், சிலாக்கியத்தையும் எமக்குக் கொடுத்த தேவன் எம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது ஒன்றுதான்; அதாவது, நாம் அவருடைய பிள்ளைகள் என்றான அந்தஸ்தை இழந்துபோகாமல் என்றும் தமது சமுகத்தில் நாம் வாழவேண்டும் என்பதுதான். தேவனோடுள்ள உறவை ஸ்திரப்படுத்துவோம். அவர் கடவுள் மாத்திரமல்ல, நமது தந்தை என்பதையும் மறந்துவிடாதிருப்போமாக.

“அன்பின் ஆண்டவரே, உம்மை அப்பா பிதாவே என்று கூப்பிடக்கூடிய புத்திர கல்காரத்தின் ஆவியை எனக்குத் தந்தவரே உம்மைத் துக்கிக்கிறேன். உம்மோடு சேசு உம்மை ஆராதிக்க என்னைத் தாழ்த்தி அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

**ஜன
24**
வெள்ளி

சுயபுத்தியில் சாயாதே!

‘உன் சுயபுத்தியின்மேல் சாயாமல். உன் முழு இருதயத்தோடும் கர்த்தரில் நம்பிக்கையாயிருந்து...’ (நீதிமொழிகள் 3:5)

சாய்ந்திருப்பது என்பது ஒரு சுகமான அனுபவம். நன்கு வேலைசெய்து களைத்துப்போனவர் சற்று சாய்ந்திருக்கும்போது எத்தனை ஆறுதல் பெறுகிறார். அதிக துக்கத்தால் அழுபவர்கள் பக்கத்தில் இருப்பவரின் தோளின்மீது சாய்ந்து கொள்வார்கள். வீட்டிலே சாய்வு நாற்காலிகளை வயோதிபர்கள் சாய்ந்துகொள்வதற்காக வைத்திருப்பார்கள். சாய்ந்துகொள்வது என்பது ஒரு சுகமான ஒரு அனுபவமாக இருந்தாலுங்கூட நாம் எதிலே சாய்கிறோம் என்பதில்தான் அதின் சுகமே அடங்கியுள்ளது. முற்தரையில் படுப்பதற்கும் புற்தரையில் படுப்பதற்கும் நிறையவே வித்தயாசம் உண்டல்லவா?

தேவனிடத்தில் ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட சாலோமோன் ஞானியின் வார்த்தைகள் சாய்ந்திருத்தலைக் குறித்து நமக்குப் போதிக்கிறது. ‘உன் சுய புத்தியின்மேல் சாயாமல், உன் முழு இருதயத்தோடும் கர்த்தரில் நம்பிக்கையாயிரு.’ அதற்காக, எமது புத்தியைப் பாவிக்காமல் மழுங்கடிக்க விட்டுவிட்டு, தேவன் எல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளுவார் என இதனை தவறாக அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டு பேசாமல் இருக்கக்கூடாது. இதே சாலோமோன், “வழியிலே சிங்கம் இருக்கும், நடு வீதியிலே சிங்கம் இருக்கும் என்று சோம்பேறி சொல்லுவான்” (நீதி 26:13) என்றும் எழுதியுள்ளார். சாட்டுப்போக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் சோம்பேறியைப்போல் எமது புத்தியை ஓரங்கட்டி வைத்துவிட்டு வாழும் ஒரு வாழ்வைக்குறித்து ஞானி பேசாமல், தேவனோடு இணைந்த வாழ்வை வாழ்ந்து அவர்மீது முழு நம்பிக்கை வைத்து வாழுவதைக் குறித்தே பேசுகிறார்.

“நீ உன்னை ஞானியென்று எண்ணாதே; கர்த்தருக்குப் பயந்து தீமையை விட்டு விலகு” என்றும் நீதிமொழிகளில் ஞானி எழுதியிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இதன் அர்த்தம் என்ன? நமக்குள் ஞானம் தேவனே தந்தார் என்பதை உணர்ந்து, அவர் தந்த ஞானத்தை அவரோடுள் உறவின் மூலமாக இன்னும் செம்மையாக உபயோகிக்கலாம் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆண்டவர் நமது வாழ்வுக்கு வைத்திருக்கும் நோக்கத்தைக் கண்டு கொண்டு, அவருடைய சித்தம்போல் நாம் வாழ அந்த ஞானம் நமக்கு உதவுகிறது. இதைத்தான், நமது சுயபுத்தியின்மேல் சாயாமல், தேவன்மீது நம்பிக்கை கொண்டு, அவரில் சாய்ந்து வாழும் வாழ்வு என்பதாக சாலோமோன் சுட்டிக் காட்டுகிறார். சாலோமோனுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்த தேவன்தாமே நமக்கும் ஞானத்தைத் தந்துள்ளார். அப்படியிருக்க தீர்மானங்கள் எடுக்கும்போது ஏன் வீண்போராட்டம்? தேவனோடுள் உறவைச் சரியானபடி காத்துக்கொண்டால் அவர் சித்தம்போல் தீர்மானிக்க அவரே நம்மை வழிநடத்துவார்.

“உம் சித்தம்போல் என்னை என்றும் தற்பரனே நீர் நடத்தும். என் சித்தமோ ஒன்றும் வேண்டாம் என் பிரியரே என் இயேகவே! ஆமென்.”

தேவசமுகத்தை நாடுதல்

‘முதிர்வயதும் நரைமயிருமுள்ளவனாகும் வரைக்கும் என்னைக் கைவிழராக’ (சங்கீதம் 71:18)

இச்சங்கீதத்தை எழுதியபோது சங்கீதக்காரருக்கு என்ன வயது, என்ன மனநிலையில் அவர் இருந்தார், எதுவும் நமக்குத் தெரியாது. ஆனால், பல இடங்களிலும் ‘முதிர்வயதில் என்னைத் தள்ளிவிடாதிரும்; என் பெலன் குன்றும் போது என்னைக் கைவிடாதிரும்’ என்று குறிப்பிட்டு எழுதியிருப்பதை நாம் காணலாம். அதுமாத்திரமல்ல, ‘நான் கர்ப்பத்தில் உற்பவித்ததுமுதல் உம்மால் ஆதிரிக்கப்பட்டேன், நான் முதிர்வயதும் நரைமயிருமுள்ளவனாகும்வரைக்கும் என்னைக் கைவிழராக’ என்று அவர் எழுதியதிலிருந்து, தன் வாழ்நாள் முழுவ தையுமே நம்பிக்கையோடே கர்த்திரிடத்தில் ஒப்படைத்து வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பது இச்சங்கீத உருவாக்கத்தில் புரிகிறதல்லவா?

அப்படியிருக்க, எப்படியான நம்பிக்கையில் நாம் எமது வாழ்க்கைச் சக்கரத்தைச் சூழ்றுகிறோம். தேவனிடத்தில் முழுமையான நம்பிக்கை வைத்த வர்களாய், அவரையே முற்றிலுமாய் சார்ந்தவர்களாய் வாழுகிறோமா? சிருஷ்டி கர்த்தராய் நமது தேவன் இருக்க, அவரது சிருஷ்டிகளை நாம் பார்த்துப் பயப்படுவதும் வணங்குவதுமாய் இருந்தால் அது அருவருக்கத்தக்க செயல். நாட்களையும் நட்சத்திரங்களையும் உருவாக்கிய தேவன் நம்மோடிருக்க, நாட்களையும் நட்சத்திரங்களையும் கணக்குப் பார்த்து, அவற்றிற்குப் பயந்து நாம் வாழுவது வேடிக்கையல்லவா! அதேசமயம், தேவசமுகத்தை வாஞ்சிக்காது, நானும் என் வேலையும் எனவும், ஏதோ பிறந்தோம் வாழ்கிறோம் எனவும் நாம் இருப்பது துக்கத்துக்குரிய விடயம்தான்.

எம்மை உருவாக்கிய தேவனோடு நாம் நாளாந்தம் நேரம் செலவிட வேண்டும். அவரது சமுகத்தை அனுதினமும் நாடி அவரோடு உறவாடுவதே எமக்கும் அவருக்குமிடையில் நல்ல ஒரு ஜக்கியத்தை ஏற்படுத்தும். வயோதிபத் தாயார் ஒருவர் தனது அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டபோது, தினம் தினம் தேவ வார்த்தைகளைத் தியானித்து, தியானப் புத்தகத்தை வாசிக்கும்போது, அன்றைய நாளில் ஆண்டவர் தன்னோடு நேரடியாகவே பேசுவது போன்றதான் ஒரு உணர்வே தனக்குள் எழுவதாகக் கூறினார்கள். அவர்களது அனுபவம் சங்கீதக்காரின் அனுபவத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது. அதாவது முதிர்வயதிலும் தேவனோடு உறவாடுவதிலும், அவருடைய பெலனை நாடுவதிலும், அவர்கள் தேவனில் தங்கியிருந்தார்கள் என்பது புரிகிறது. அருமையானவர்களே தேவனின் பிள்ளைகளாகிய நாம், முதிர்வயதுதான் வந்தாலும், தேவனோடு ஜக்கியப்பட்டிரா விட்டால் நாம் அவரது பிள்ளைகள் என்று சொல்வதில் என்ன பயன்? சிந்திப்போம்!

“அன்பின் தேவனே, உமது பிள்ளையென்று போலியாக சொல்லிக்கொள்ளாமல், உமது பிள்ளையாகவே வாழ எனக்குப் பெலன் தாரும். ஆமென்.”

ஜூ
26
வெள்ளி

பயப்படும் நாளிலும்...

‘என் அலைச்சல்களை தேவரீ எண்ணியிருக்கிறீர். என் கண்ணீரை உம்முடைய துருத்தியில் வையும். அவைகள் உம்முடைய கணக்கில் அல்லவோ இருக்கிறது.’ (சங்கீதம் 56:8)

‘பயம்’ என்பது அனைவரையும் ஆட்டிப்படைக்கும் ஒரு அரக்கன் போலாகிவிட்டது. எதிர்காலத்தைக் குறித்த பயம், வியாதியைக் குறித்த பயம், மனுஷருக்குப் பயப்படும் பயம், கள்வர் பயம், கிறீஸ் மனிதனைக் குறித்த பயம் என்று கூறிக்கொண்டே போகலாம். இப்படியாகப் பலவித பயங்கள் ஆட்கொள்ள மனிதன் இடமளிப்பதால், அவனுக்குள் தேவபயம் குன்றிப்போகிறது. இன்று மனுட்டைச்சல்லுக்குள் தள்ளப்படும் மனிதர்களின் எண்ணிக்கையோ வயது வித்தியாசமின்றி அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால், தன்னைப் படைத்த தேவனையே நினைப்பதற்குக்கூட நேரமில்லாமல் மனித வாழ்க்கை இன்று இயந்திர மயமாகிவிட்டது. மனித உணர்வு மந்தமாகிவிட்டது என்றாலும் மிகையாகாது. குடும்ப உறவுகள் சந்திப்புகள் பேச்சுகள் இன்றி தடுமாறுகின்றன. கணவன் மனைவி பேசுவதற்கே நேரம் நிச்சயிக்கவேண்டிய பரிதாபம்! பலவித நோய்கள் இன்று மனிதனை ஆட்டிப்படைக்கிறது. பலவித பிரச்சனைகளில் அவன் சிக்கித் தவிக்கிறான்.

தாவீது தானாகவே ராஜாவாக விரும்பியவரல்ல. அவரை ராஜாவாக அபிஷேகம்பண்ணும்படி கட்டளைகொடுத்தவர் கர்த்தரே. அதற்காக அவர் உடனடியாக ராஜ சிங்காசனத்தில் அமர்ந்தாரா? சொகுசான சுகமான வாழ்வு வாழ்ந்தாரா? தாவீதைக் கொண்றுபோட வகைதேடிய சவுல் ராஜாவுக்குப் பயந்து தப்பி ஓடவேண்டியிருந்தது. குகைகளுக்குள் ஓளிந்தும், வனாந்தரத்தில் அலைந்தும் திரிய நேர்ந்தது. வேஷங்கள் போட்டுத் தப்பவேண்டியிருந்தது. அரண்மனையின் சிங்காசனத்தைக் காணுமுன் தாவீது அடைந்த பாடுகள் அதிகம். பெலிஸ்தரின் கைகளில் பிடிப்பட்டபோதுதான் இந்த சங்கீதத்தையே தாவீது எழுதியுள்ளார். அவருக்குள்ளும் பலவித பயங்கள் அலைமோதியிருக்கும். ஆனாலும், “நான் பயப்படும் நாளில் என் தேவனை நம்புவேன்” என்று அவர் பாடியதிலிருந்து அவருக்குள் இருந்த திடநம்பிக்கை வெளிப்படுகிறது. ‘என் அலைச்சல்களை எண்ணியிருக்கிறீர்; என் கண்ணீரை உம்முடைய துருத்தியில் வையும்’ என்று எழுதியதிலிருந்து தாவீது தன் தேவனை எவ்வளவாக சார்ந்திருந்தார் என்பதுவும் தெரிகிறது.

தாவீதைக்கண்ட தேவன்தாமே நம்மையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். எமது அலைச்சல்களையும், வேதனைகளையும் கண்ணீரையும் அவர் அறிவார். தாவீதுக்குள் காணப்பட்ட அந்த திடநம்பிக்கை நமக்குள்ளும் வேறான்றி வளர வேண்டுமானால் நாம் அவரையே சார்ந்து ஜீவிக்கப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு சிறந்த வழி ஜௌபத்துடன்கூடிய தியானம் ஒன்றுதான்.

“அன்பின் தேவனே, வாழ்வில் என்ன பயம் நெருக்கினாலும் உம்மையே சார்ந்து பெலனடைய என்றும் உம் பாதம் அமருவேன், ஏற்றருளும். ஆமென்.”

ஜன
27
வியாழன்

தியானம் ஒரு அந்தரங்க உறவு

நான் அவரைத் தியானிக்கும் தியானம் இனிதாயிருக்கும்.
நான் கர்த்தருக்குள் மகிழுவேன். (சங்கீதம் 104:34)

தியான வாழ்வென்பது நமக்கும், தேவனுக்கும் இடையிலான ஒரு அந்தரங்க உறவு என்பதை நம்மில் எத்தனைபோர் உணர்ந்திருக்கிறோம்? இது பறைசாற்றித்திரியும் காரியமல்ல. எமக்கும் தேவனுக்கும் இடையிலான அந்த உறவானது, எமது வாழ்வில், செயலில், நாம் செய்யும் ஊழியங்களில் வெளிப் படவேண்டுமே தவிர, ‘நான் தியானிக்கும் ஒருவன்’ என்று நம்மைக்குறித்து நாமே பெருமைகொள்ளும் விடயமுமல்ல. ஆண்டவராகிய இயேசு தமது வாழ்வை, தாம் வந்த நோக்கத்தை பிதாவின் சித்தத்திற்கு அமைய வாழ்ந்து காட்டினார். அவரது வாழ்வும், சாட்சியும், அவரது போதனைகளும் மற்றவர்கள் மத்தியில் கிரியை செய்ததே தவிர, தாம் பிதாவோடு நேரம் செலவிட மலைக்குச் சென்றதையோ, பிதாவோடு உறவாட தாம் எவ்வளவு நேரம் எடுத்தாரென்றோ இயேசுவானவர் கூறித்திரியவில்லை. அதேவேளை பிதாவோடு வைத்திருந்த நெருக்கமான உறவானது, அவரது வாழ்வின், போதனையின், கிரியையின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருந்தது.

‘வாரத்தில் இரண்டுரம் உபவாசிக்கிறேன்; என் சம்பாத்தியத்திலெல் ஸாம் தசமபாகம் செலுத்திவருகிறேன்; பறிகாரர், அநியாயக்காரர், விபசாரக்காரர் ஆகிய மற்ற மனுஷரைப்போலவும், இந்த ஆயக்காரனைப்போலவும் இராத்தி னால் உம்மை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன்’ என்று சுட்டிக்காட்டி ஜெபித்த பரிசேயன் தேவ பார்வையில் நீதிமானாக எண்ணப்படவில்லை. தனது நிலைமையை உள்ளபடியே உணர்ந்து, தான் பாவி, தேவசமுகத்தில் நிற்கத் தகுதியற்றவன் என்று மனங்கசந்து ஜெபித்தவனோ நீதிமானாக அங்கீரிக்கப்பட்டுக் கடந்து சென்றான் என்று வாசிக்கிறோம் (லூக்கா 18:10-14). எமது தியான வாழ்வு தேவனுக்கும் எமக்கும் இடையில் ஒரு அன்னியோன்னியத்தை உருவாக்கவே தவிர, நம்மைக் குறித்துக் கூறி பெருமைபாராட்டுவதற்கு அல்ல.

ஆண்டவர் ஜெபத்தைக் குறித்துச் சொல்லும்போதும், ‘நீ உன் அறை வீட்டிற்குள் பிரவேசித்து, அந்தரங்கத்தில் பார்க்கும் பிதாவை நோக்கி ஜெபி. அப்பொழுது அந்தரங்கத்தில் பார்க்கும் பிதா உனக்கு வெளியரங்கமாகப் பதில் கொடுப்பார்’ என்றுதான் சொன்னார். நாம் ஜெபிப்பதும் தியானிப்பதும் பிறர் பார்வைக்குத் தெரிந்து அவர்கள் நம்மைக் கனப்படுத்த இடமளிக்கக்கூடாது. எமது ஜெபத்தின் பதில்களும், தியானத்தினால் நமது வாழ்வில் காணப்படும் மாறுதல்களுமே வெளியரங்கமாகத் தெரியவேண்டும். நம்மைப் பார்ப்பவர்கள் நமது தேவன் யார் என்று அறியும்படிக்கு நமது வாழ்க்கை அமையுமானால், அதுவே வாழ்வின் பெரிய வெற்றியாகும்.

“அன்பின் ஆண்டவரே, உமமோடு உறவாட, உம்மைப்போல் மாற, உமது அன்பில் மகிழ்ந்திருக்க எனக்கு உதவி செய்வீராக. ஆமென்.”

**ஐன
28
வெள்ளி**

தீர்மானிக்கும் நேரங்கள்

என் கால் சறுக்குகிறது என்று நான் சொல்லும்போது,
கர்த்தாவே, உமது கிருபை என்னைத் தாங்குகிறது.

(சங்கீதம் 94:18)

பல தேவ மனுஷர்கள் தீர்மானங்களை எடுக்க முன்னர் அல்லது ஒரு காரியத்திலே இறங்கமுன்னர் தேவனை நோக்கி விண்ணப்பித்ததையும், தேவ ஆலோசனையை நாடியதையும் வேதாகமத்தில் வாசிக்கிறோம். அதேசமயம் தேவ ஆலோசனையைப் பின்தள்ளி தாமே தீர்மானங்களை எடுத்து விழுந்து போன சம்பவங்களையும் வாசிக்கிறோம். இவர்களில் நாம் யார்? தேவனோடு நெருங்கிய உறவு இருந்தால், தேவ வார்த்தையைவிட்டு நாம் விலகமாட்டோம்.

தமக்கு ராஜா கர்த்தர் என்பதை மறந்து, சகல ஜாதிகளுக்குள்ளும் இருக்கிறபடி தமக்கும் ஒரு ராஜா வேண்டும் என்று இஸ்ரவேலர் கேட்டபோது, இஸ்ரவேலர் தம்மை ஆளாதபடிக்கு தேவனைத் தள்ளிப்போட்டனர். தேவ ஆலோசனையை மீறினர். அவர்களுக்கு சவுல் ராஜாவாக ஏற்படுத்தப்பட்டான். ஆனால், அவனோ, பெலிஸ்தர் இஸ்ரவேலோடு யுத்தம்பண்ண நெருங்கியதை யும், ஜனங்கள் பின்னிட்டு ஓடியதையும் கண்டு தடுமாறினான். தனக்குச் சொன்ன படி சாமுவேலுக்காக காத்திருந்தது உண்மைதான். என்றாலும், சாமுவேலின் வருகை தாமதமானபோது, தன் தேவன் கொடுத்த வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டி ருக்கவேண்டும் என்று பொறுமையுடன் சவுல் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால், அவனோ தேவ ஆலோசனையை மீறி, தான் செய்யக்கூடாத ஆசாரிய கடமை களைத் தானே நிறைவேற்றினான். அங்கே வந்த சாமுவேல், ‘உம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் உமக்கு விதித்த கட்டளையைக் கைக்கொள்ளாமற்போனீர்’ என்றார். அன்றே சவுலின் ராஜ்யபாரம் ஆட்டம்கண்டது.

முக்கியமான தீர்மானங்களை எடுக்கும்போது நாம் தேவனுடைய ஆலோசனையை நாடுகிறோமா? அல்லது, நாமே நமக்குத் தேவனாகி, எமது இஷ்டம்போல் தீர்மானங்களை எடுத்துவிட்டு, பின்னர் தேவனை நோக்கி ஒடுகிறோமா? அல்லது, நாம் செய்யும் காரியத்துக்கும் தேவனுடைய வார்த்தைக்கும் முரண்பாடு உண்டு என்று கண்டு, தேவவார்த்தையை நாடாமல் நாமே நமக்கு ஆலோசனைக்காரராகி விடுகிறோமா? வாழ்வில் இன்ப துன்பம் மாத்திரமல்ல, நெருக்கங்கள், தீர்மானங்கள் எடுக்கும் இக்கட்டான வேளைகள் வரும்போதும் எமக்கு நெருக்கமானவர்களிடமே முதலில் ஒடுகிறோம். அப்படியானால், நமது வாழ்வில் மிகவும் நெருக்கமானவர் யார்? ஆண்டவராகிய இயேசவா அல்லது நாளை மாறிப்போகும் மனிதரா? யாரிடம் நாம் முதலாவது ஓடிப்போகிறோம்? தியான நேரம் தீர்மானங்கள் எடுக்கும் நேரம். தேவனோடு நமக்கு நல்ல உறவு இருக்குமானால், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தேவனுடைய வார்த்தையை நாடி, தியானித்து, ஒரு முடிவுக்கு வருவோம். அப்படியிருக்க நமது காரியம் என்ன?

“பிதாவே, என் வாழ்வில் நீரே எனக்கு மிக நெருக்கமானவர். உம் வார்த்தை என்னில் வாழ், உம் சித்தம் என்னில் விளங்க என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

தியானப் புத்தகம்

உமது கட்டளைகளைத் தியானித்து, உமது வழிகளைக் கண்ணோக்குகிறேன். (சங்கீதம் 119:15)

அநேகர் பிரயோஜனமடைந்த, பிரபல்யமான ஒரு கிறிஸ்தவ நூலைக் குறித்து ஒரு தாயாரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அவர் சொன்ன காரியம், இவ்விதமான புத்தகங்கள் அநேகரைக் கவர்ந்து செல்வதினால் இன்று பலரும் வேதாகமத்தை வாசித்துத் தியானிப்பதைக் குறைத்துவிட்டு, இவ்விதமான புத்தகங்களை மாத்திரம் வாசித்து திருப்தியடைகிறார்கள் என்றார். இன்னுமொரு வர், வேதாகமம் உண்மையிலேயே ஒரு அற்புதமான புத்தகம். அதில் ஒரு மனிதனுடைய நல்ல காரியங்கள் எமக்கு முன்உதாரணமாகவும், அதேவேளை சில மனிதருடைய தவறான நடத்தைகள் எமக்கு எச்சரிப்பாகவும் எவ்வித ஓழிவு மறைவின்றி அனைத்துமே அப்பட்டமாக எழுதப்பட்டுள்ளது என்று சொன்னார்.

இன்று எமது தியானத்துக்காக, இந்த ‘அனுதினமும் தேவனுடன்’ புத்தகம் உட்பட அநேக தியானநூல்கள் வெளியாகின்றன. இவைகள் எமது தியான வாழ்வைத் தூண்டுவதாகவும், வேதத்தை வாசித்து விளங்கிக்கொள்ள ஒரு வழிகாட்டியாக அமையவேண்டுமே தவிர, இதுவே எமது வேதபுத்தகமாக மாற்றிவிடக்கூடாது. இன்று பரபரப்பாக ஒடும் வாழ்க்கை முறையோடு சேர்ந்து வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நாம், வேதப் புத்தகத்தைத் திறந்து வாசிக்க நேரமில்லாமல், தியானப் புத்தகத்தை மாத்திரம் வாசித்துவிட்டு ஓடிவிட நினைக்கி ரோம். அது தவறு. தியானப் புத்தகத்தில் மேலே போடப்பட்டுள்ள வேதப் பகுதியை நாம் தியானித்து, அதன் பின்னரே தியானநூலை வாசிக்கவேண்டும். இதுவே தியானநூலைப் பாவிப்பதற்கான சரியான முறையுங்கூட.

இன்று பொன், வெள்ளியின் விலைகள் சந்தையிலே நாளூக்கு நாள் ஏறிய வண்ணமே இருக்கிறது. ஆனாலும், நாம் அவற்றை வாங்கிக்கொள்ளாமல் இருந்துவிடுகிறோமா? அநேகமாயிரம் பொன் வெள்ளியிலும் நலமானதும், பெறுமதிமிக்கதுமான தேவனுடைய வார்த்தை நமது சொந்தப் பாடையிலேயே எழுதப்பட்டு, எமது கைகளில் தேவனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனை நாம் என்ன செய்கிறோம்? அதன் விலை 500 ரூபாவாக இருப்பதால் நாம் அதனை எளிதாக எடைபோட்டு விடுகிறோம். “அநேகமாயிரம் பொன் வெள்ளியைப் பார்க்கிலும் நீர் விளம்பின் வேதமே எனக்கு நலம்” என்று சங்கீதக்காரர் வேத வாக்கியங்களை ருசித்துப் பாடியிருக்கிறார். எழுதப்பட்ட தியானங்கள் நமக்கு உதவிசெய்யும்; சில காரியங்களைப் புரியவைக்கும். ஆனால், தேவனுடைய வார்த்தை நமக்கு ஜீவனையே தருகிறது. அதுவே நமக்கு வாழ்வாகிறது. வேதத்தைத் தியானிக்க முடியாத ஒரு காலம் வரும். அதற்குமுன் கிடைக்கின்ற இத் தருணங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்வோமாக.

“பிதாவே, நீர் என் கையில் தந்துள்ள பரிசுத்த வேதாகமத்தை உதாசீனம் செய்யாமல், அவ்வார்த்தையை உட்கொண்டு வாழ கிருபை தாரும். ஆமென்.”

**ஜன
30
வெள்ளி**

திடப்படுத்தும் வசனம்

நாங்கள் எங்கள் வாழ்நாளெல்லாம் களிகூர்ந்து மகிழும்படி. காலையிலே எங்களை உமது கிருபையால் திருப்தியாக்கும். (சங்கீதம் 90:14)

நீண்ட தூரம் ஒருவர் பிரயாணப்பட்டுப் போகிறார். வழியிலே அவருக்கு தாகம் எடுக்கிறது. தன்னிடம் இருந்த போத்தலைத் திறந்து தண்ணீரை அருந்துகிறார். தொடர்ந்து செல்லும்போது பசி எடுக்கிறது. தனது பைக்குள் இருந்து இரு பிஸ்கட்டை எடுத்து சாப்பிட்டுக்கொண்டு செல்கிறார். தலையிடிப்பது போல ஒரு உணர்வு; தன்னிடம் இருந்த மாத்திரையைப் போட்டு மீண்டும் தண்ணீர் அருந்துகிறார். தூக்கம் வருகிறது, தனது பையைத் தலையணையாகக் கொண்டு தூங்குகிறார். தூங்கியெழுந்து பிரயாணத்தைத் தொடருகிறார். இந்த பிரயாணியின் பிரயாணத்தில் ஏற்படக்கூடிய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும் படியாக அவருடைய ஆயத்தங்கள் எப்படியாக உதவின என்பது விளங்குகிறது. அப்படியே, எமது வாழ்க்கைப் பயணத்திலும் நமக்கு நேரிடும் சோதனை, வேதனை, வீழ்ச்சி, சோர்வு என்று யாவற்றிலும் நம்மைத் தாங்கி வழிநடத்த நமக்கு உதவுவது, அன்றாடம் தேவனுடைய வார்த்தையைத் தியானிக்கும் தியானமே என்றால் மிகையாகாது.

“நான் உமக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு, உமது வாக்கை என் இருதயத்தில் வைத்துவைத்தேன்”, “நான் உபத்திரவப்பட்டது எனக்கு நல்லது, அதினால் உமது பிரமாணங்களைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.” இப்படியாகக் கூறுகிறார் சங்கீதக்காரர் (சங்.119:11,71). எம்மோடு வாழும் தேவனுடைய ஜீவ வார்த்தையே எம்மை வாழவைக்கும். தேவையான வேளையிலே எம்மோடு இடைப்படும். சோர்விலே எமக்கு உற்சாகத்தையும், பெலனையும் கொடுக்கும். தேவவார்த்தையை எமது இதயத்தில் வைத்து வைத்திருப்பதற்கு அதை நாம் எப்போதும் வாசித்துத் தியானிக்கவேண்டும். பசி வரும்போது உணவையும், தாகம் எடுக்கும்போது தண்ணீரையும் தேடி ஒடுவதிலும் பார்க்க, அவை நமது கைவசமே இருப்பது நல்லது. அதுபோலவே, நம்மை வழிநடத்த தேவ வார்த்தையானது எப்போதும் எமக்குள் இருப்பதே நல்லது.

இன்றைய தியானப்பகுதியை நான் ஒருமுறை தியானித்தபோது, இவ் வார்த்தைகளை ஆண்டவர் எனக்கு இன்று தந்திருக்கிறாரே, இந்நாட்களிலே எனக்கு ஆண்டவர் தரும் நன்மை என்ன என்று எனக்குள்ளே சிந்தித்துக் கொண்டேன். ஒரு வாரமாக, நான் தடுமாறும்படியான, கவலைகொள்ளும்படியான சில ஒரு அனுபவத்துக்குள்ளாக செல்ல நேர்ந்தது. அந்நேரத்திலெல்லாம் மறுபடியும் மறுபடியும் இந்த தியான வார்த்தைகளே என்னை வந்து திடப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. தேவவார்த்தையைத் தியானிக்கும் தியானம் என்பது எமக்குப் பெலனும் அரணுமாயிருக்கும். அதுவே எமக்கு அவசியம்.

“உம்மோடு பேச, உமது வார்த்தையைத் தியானிக்க, உம்மைப்போலாக நான் மனதார ஆசிக்கிறேன் என் அன்பின் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

அனுதீனமும் தேவனுடன்

புதுப் பெலன்

‘கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிறவர்களோ புதுப்பெலன் அடைந்து...’ (ஏசாயா 40:31)

இவ்வருடத்திலும் ஒரு மாதத்தைப் பூர்த்திசெய்து இந்தக் கடைசிநாளில் வந்து நிற்கும் நமக்கு தேவன் தரும் செய்தி, “கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிற வர்களோ புதுப்பெலன் அடைந்து, கழுகுகளைப்போலச் செட்டைகளை அடித்து எழும்புவார்கள். அவர்கள் ஓடினாலும் இளைப்படையார்கள், நடந்தாலும் சோர்ந்துபோகார்கள்” என்பதுதான். இம்மாதம் முழுவதும், கர்த்தரின் பாதத்தில் காத்திருத்தலும், அவரோடு உறவாடுதலும், அனுதினமும் அவர் பாதத்தில் அமர்ந்திருக்குதலும், முழுமனதோடு தேவனுடைய வார்த்தைகளைத் தியானித்தலும், அவரோடு பேசுதலும், இப்படிப் பலவாறாக தேவனுடைய வார்த்தையைத் தியானிப்பதைக் குறித்துத் தியானித்தோம். இது ஒரு இலகுவான காரியம் என்று சொல்லமுடியாது. இது ஒரு போராட்டமே. அதிக வேலைப்பணுவிலும், குடும்பப் பொறுப்புக்கள் மத்தியிலும் நேரத்தைத் தொலைத்துப்போடும் நாம், தேவனுக்கான ஒரு பெறுமதிமிக்க நேரத்தைக் கொடுத்து, அனுதினமும் தேவ பாதத்தில் செலவிட நிச்சயமாகப் போராடி ஜெபிக்கத்தான் வேண்டும்!

நாளாந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தில் நாம் சோர்ந்துபோகிற வேளைகள் ஏராளம். இந்நேரத்திலெல்லாம் எம்மைப் பெலப்படுத்த தேவபாதத்தில் காத்திருப்பதே சிறந்தது. கழுகுகள் வயது சென்று பெலன் குன்றிப்போகும்போது உயர்ந்த மலைகளில் சென்று சாப்பிடாமல் அதிக நாட்களுக்கு உட்கார்ந்து இருக்குமாம். அதன் இறகுகள் எல்லாம் கொட்டி அலங்கோலமாகக் காட்சியளிக்குமாம். சிறிது காலத்தில் மீண்டும் புதிய இறகுகள் முளைக்கத் தொடங்கும். அது புதுப்பெலன் அடைந்து மீண்டும் புதிய கழுகாக எழும்பி பறக்கும். அதேபோல் கர்த்தருக்குக் காத்திருப்போருக்கும் புதிய பெலன் நிச்சயம் உண்டு. அது உணவு உண்பதால் கிடைக்கும் சாதாரண பெலன் அல்ல; அது உண்ணத் தெவன்.

இளைஞர்கள் எப்போதும் பெலசாலிகளே. ஆனால், இந்த இளைஞரும் இளைப்படைந்து, வாலிபரும் இடறி விழக்கூடிய சந்தர்ப்பம் வரும் என்கிறார் ஏசாயா. ஆனால், கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிறவர்களோ, அவர்கள் எவ்வயதின் ராய் இருந்தாலும் புதுப்பெலன் அடைவார்கள். இதிலிருந்து நாம் கர்த்தருக்குக் காத்திருக்குதலின் மகிழமையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். உணர்ந்துகொண்ட பின்பும், தேவபாதம் காத்திருக்கவும், அவர் சித்தமற்றந்து ஆலோசனை பெறவும், அவருடைய வார்த்தையைத் தியானிக்கவும், நேரத்தைக் கொடுக்காமல் நம்மால் இருக்கமுடியுமா? இத் தியானப் புத்தகத்தின் தலைப்புக்கூட நாம் அனுதினமும் இருக்கமுடியுமா. தேவனுடன் செலவிடவேண்டிய நேரத்தையே நமக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றதாய் இருக்கிறது. நமது தியான வாழ்வைப் புதுப்பிப்போமாக.

“அன்பின் தேவனே, புது கிருபை அளித்திடுமே, புகலிடமும் தந்திடுமே, புது ஜீவன், புது பெலனும் எந்தன் இயேசுவே தந்திடுமே. ஆமென்.”

**வய்
1
புதன்**

என் ஆக்துமாவே!

கர்த்தருடைய கிருபையோ அவருக்குப் பயந்தவர்கள்மேலும்.
...அநாதியாய் என்றென்றைக்கும் உள்ளது.' (சங்கீதம் 103:17)

புதுவருடத்தின் இரண்டாவது மாதத்திற்குள் வந்துவிட்டோம். இதுவரை நாம் எவ்வளவு தூரம் கர்த்தருக்குள் நிலைத்திருந்தோம், அவர் நமக்குச் செய்த நன்மைகளை நினைத்திருந்தோம் என்பதை சிந்தித்துப் பார்ப்போமா. இன்று வரைக்கும் கர்த்தருக்குள் நிலைத்திருக்கக் கர்த்தர் நமக்குக் கிருபை செய்தாரே, அவரை ஸ்தோத்திரிப்போமா! இக்கிருபையை எண்ணிய தாவீதும், "என் ஆக்துமாவே கர்த்தரை ஸ்தோத்திரி... அவர் செய்த சகல உபகாரங்களையும் மறவாதே" என்று பாடிவைத்துள்ளார். தன் முழு ஆக்துமாவோடு, முழு உள்ளத் தோடு தன்னுடைய வாழ்க்கையில் கர்த்தர் செய்த சகல உபகாரங்களையும் மறவாமல் அவற்றை எண்ணி எண்ணி தாவீதால் தேவனைத் துதிக்க முடியுமானால், நாம் இன்னமும் அதிகமாய் தேவனைத் துதிக்கவேண்டாமா!

பலவித துண்பங்களை நாம் கடந்துவந்திருக்கக்கூடும். சோதனைகளால் சோர்ந்திருக்கக்கூடும். பலவித தோல்விகள் நம்மை வருத்தியிருக்கக்கூடும். இந்த நிலையிலும் நாம் தேவனை ஸ்தோத்திரிப்பதா, எதற்காக? என்று சிலரது மனம் தடுமாறலாம். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை பவுலடியாருக்கும் வந்தது. ஆனால் அவரோ, "...தேவன் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார்; உங்கள் திராணிக்கு மேலாக நீங்கள் சோதிக்கப்படுகிறதற்கு அவர் இடங்கொடாமல், சோதனையைத் தாங்கத்தக்கதாக, சோதனையோடுகூட அதற்குத் தப்பிக்கொள்ளும்படியான போக்கையும் உண்டாக்குவார்" என்ற ஒரு உறுதிமொழியை நமக்கு எழுதி வைத்துள்ளார் (1கொரி.10:13). இது பவுலடியார் வெறுமனே எழுதிய வார்த்தை அல்ல; அனுபவித்து எழுதியவையாகும். அதனால்தான் பவுலடியாரும் அடிக்கடி தனது நிருபங்களில் தேவனை மகிமைப்படுத்தும் வார்த்தைகளை எழுதிவைத் துள்ளார். அப்படியானால், நாம் ஏன் தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கமுடியாது? சோதனைகளுக்காக அல்ல; சோதனைகளிலும் அவர் நம்முடன் கூடவே இருப்பதை விசவாசித்து, தேவனைத் துதிக்கலாமே!

நமது பாவங்களை மன்னித்த தேவனை, தமது பிள்ளைகள் என்ற உரிமையைத் தந்த தேவனை, இன்றுவரையிலும் நமக்கு சுகவீனத்திலும் சுகம் தந்த தேவனை நாம் ஸ்தோத்திரிக்காமல் இருக்கலாமா! நம்மையும் அறியாமல் எத்தனை மரணாபுத்துக்கள் நம்மை அனுகி, பின்னர் விலகிப்போயிருக்குமோ யாரறிவார்! இன்றுவரை நாம் ஜீவனுடன் இருப்பதற்காவே தேவனை என்றும் ஸ்தோத்திரிக்கலாமே! எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தேவகிருபை இந்த விநாடி வரையிலும் நம்மைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கிறதே, அதற்காக நமது ஜீவகாலம் முழுவதும் தேவனை ஸ்தோத்திரிப்போமாக.

"என் ஆக்துமாவே கர்த்தரை ஸ்தோத்திரி, என் முழு உள்ளமே அவர் செய்த சகல உபகாரங்களுக்காகவும் அவரை ஸ்தோத்திரி. ஆமென்."

திருவித மக்கள்

‘தேவனை மகிழமைப்படுத்துகிறதற்கு இந்த அந்நியனே ஒழிய மற்றொருவனும் திரும்பிவரக் காணோமே...’ (லூக்கா 17:18)

நன்றி நிறைந்த மனதுடன்கூடிய வாழ்வு மெய்யாகவே ஆசீர்வாதமான வாழ்வு. கிடைக்காத நன்மைகளை நினைத்து ஏங்குவதல்ல; கிடைத்தவற்றை நினைந்து, நன்றியுடன் வாழுவதே ஆரோக்கியமான வாழ்வு.

இயேசு ஒரு கிராமத்திற்குள் பிரவேசித்தபோது குஷ்டரோகத்தால் பாதிக்கப்பட்ட 10 பேர் அவருக்கெதிராக வந்தார்கள். மக்களைக்கண்டு விலகிப் போகின்ற இவர்கள், இயேசுவைக் கண்டு, தமக்கு இரங்கும்படி சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார்கள். அவர்களது நிலைமையைக் கண்ட ஆண்டவரும், அவர்கள்மேல் இரங்கினார். குஷ்டம் சுகமானவர்கள் ஆசாரியருக்குக் காண்பிக்கவேண்டிய அன்றைய முறைமையின்படி, இயேசுவும், ஆசாரியரிடம் சென்று காண்பிக்கும்படி சொன்னார். இயேசு அவர்களைத் தொட்டுக் குணமாக்காவிட்டாலும், அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தையை அப்படியே நம்பி, ஆசாரியரிடம் போனார்கள். போகும்போது அனைவருமே குணமடைந்தார்கள். ஆனால் நடந்தது என்ன? அவர்களில் ஒருவன் தான் ஆரோக்கியமானதைக் கண்டு, திரும்பி வந்தான். உரத்த சத்தத்தோடே தேவனை மகிழமைப்படுத்தி, இயேசுவின் பாதத்தருகே முகங்குப்புற விழுந்து, அவருக்கு ஸ்தோத்திரங் செலுத்தினான். மற்றவர்களோ அப்படியே போய்விட்டார்கள், திரும்பி வரவேயில்லை.

இங்கே நாம் கவனிக்கவேண்டிய இன்னொரு விடயம், திரும்பி வந்த அந்த ஒருவன் யூதர்களால் புறக்கணிக்கப்படுகின்ற சமாரியனாய் இருந்தான். இன்றும் இவ்விதமாக இருவித மக்களைக் காண்கிறோம். கிறிஸ்தவர்களாகிய நமக்கு தேவன் அருளும் நன்மைகள், அவர் கிருபையாய் தரும் ஈவுகள் யாவும் பழகிப்போய்விட்டன. பலருடைய துதிகள் உதடுகளிலும், ஆர்ப்பரிப்பிலுமிருந்து தான் வெளிவருகிறதே தவிர உள்ளத்தில் ஆழத்திலிருந்து வருவதில்லை. ஆனால், கிறிஸ்தவனல்லாத ஒருவன் தேவ அன்பை உணரும்போது அவனது வாழ்வே துதிமயமாக மாறுவதை நாமே கண்டிருக்கிறோம். இங்கே நம்மை சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. சிந்தனைகளை வேறு காரியங்களில் தொலைத்துவிட்டு, வெறுமனே ‘துதிக்கிறோம் துதிக்கிறோம்’ என்று உளறுவது தேவனைத் துக்கப்படுத்தும் காரியமாகும். அவர் நம் வாழ்வில் செய்த ஒவ்வொன்றையும் நினைத்து துதிக்கும்போது நமது வாழ்வே துதியாக மாறிவிடும். தேவன் நம் வாழ்வில் மகிழமைப்படுவதற்கு அது ஏதுவாகும். நம்மில் எத்தனைபேர் சாட்சி சொல்ல வெட்கப்படுகிறோம். சபையிலே தேவனை மகிழமைப்படுத்தத் தயங்குகிறோம். குஷ்டத்திலும் கேவலமான பாவத்திலிருந்து நம்மை விடுதலையாக்கின தேவனை எப்படி ஸ்தோத்திரிக்காமல் இருக்கமுடியும்?

“பிதாவே, என் வாழ்நாள் உள்ளவரை உமக்கு நன்றியுள்ள மகனாக மகளாக வாழ என்னை முற்றுமாய் உமக்கே தத்தம் செய்கிறேன். ஆமென்.”

நன்றி சொல்லக் காரணமா!

‘நான் உன் அருகே கடந்துபோகும்போது, மிதிக்கப்படுவதற்கு ஏதுவாய் நீ உன் இரத்தத்தில் கிடக்கிறதைக் கண்டு.பிழைத்திரு என்று சொன்னேன்.’ (எசேக்கியேல் 16:6)

ஓவ்வொரு சிறிய காரியத்திற்கும் மனிதருக்கு நன்றிசொல்ல மறவாத நாம், தேவனுக்கு மாத்திரம் நன்றிசொல்ல காரணம் தேடுவதேன்? ‘நன்றி சொல்லும் நாவை எனக்குத் தாரும்’ என்று பாடிப்பாடி பழகிப்போன நமக்கு, அந்த நாவை ஏற்கனவே கர்த்தர் நமக்குத் தந்துவிட்டார் என்ற விசுவாசம் இல்லாமற்போனது ஏன்?

ஆண்டவர் இயேசுவை எதிர்கொண்ட பத்து குஷ்டரோகிகளில் ஒருவன் மாத்திரம் திரும்பிவந்து நன்றி சொன்னானே, இது எப்படி? அதற்கான காரணம் எழுதப்படாவிட்டாலும், அவன் ஒரு குஷ்டரோகி என்ற ஓன்றே நமக்குக் பல காரணங்களை வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டுகின்றது. குஷ்டரோகம் வேதனைதரும் ஒரு வியாதி. அத்துடன், குஷ்டரோகம் வந்துவிட்டால், அவர்கள் சமுதாயத்தில் இருந்து பிரிந்து, ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களில்தான் வாழுமுடியும். அவர்கள் நடந்து போகும்போது பிறர் அவர்களைப் பார்க்காதபடி தங்கள் முகங்களை முடி, ஒரு மணியை அடித்து, பிறரை விலகிச்செல்லும்படி முன்னெச்சரிக்கை கொடுக்க வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இது ஒரு சாபக்கேடான மாற்றமுடியாத வியாதியென்றும் கணிக்கப்பட்டது. இந்தப் பெரிய வேதனையிலிருந்து இயேசு அவனை விடுதலையாக்கினார். இத்தனை சீர்கேடான் தன் முன்னிலைமையில் இருந்து தன்னை விடுவித்த ஆண்டவருக்கு நன்றிசொல்லாமல் அவனால் போக முடியவில்லை. சுகமாகிவிட்டாய் என்று விடுதலைப்பத்திரம் கொடுக்கின்ற ஆசாரியனிலும்பார்க்க, விடுதலையளித்த இயேசுவுக்கு நன்றி சொல்லுதலே முக்கியம் என்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

அன்று இஸ்ரவேலர் தங்கள் முன்னிலைமையின் சீர்கேட்டையும், தேவன் அவர்களைத் தமது ஜனமாகக் கொண்டதையும் மறந்திருந்தார்கள். அதனால்தான் அவர்கள் அடிக்கடி தேவனைத் துக்கப்படுத்தி, அவரைவிட்டுப் பின்வாங்கிப்போனார்கள். இன்று நம்மில் அநேகரும் அந்த நிலைமையில்தான் இருக்கிறோம். பாவத்தின் அடிமைத்தனத்தில் சீர்கேட்டுப்போயிருந்த நமக்கு, யாராலும் விடுதலையளிக்கமுடியாத பாவசிறையில் கிடந்த நமக்கு, தேடிவந்து விடுதலைகொடுத்த ஆண்டவருக்கு நன்றிசொல்ல காரணங்கள் தேவையா?

இந்த நாளில் நம்மை நாமே ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. பிறரால் வெறுக்கப்பட்டு, உதவி எதுவுமின்றி தவித்து, வெளியே சொல்லமுடியாத துக்கங்களால் தடுமாறி இருந்தபோது நமக்கு விடுதலை தந்தவர் யார்? இரகசியமாகக் கண்ணீர்விட்டு அழுத நாட்களைத்தான் மறக்கமுடியுமா? தேவனுக்கு நன்றி சொல்ல காரணம் தேவையில்லை. நமது முச்சுக்காற்றே போதும்.

“கர்த்தாவே, என் உள்ளம் எப்போதும், ஓவ்வொரு முச்சிலும்கூட உமக்கு நன்றி சொல்லும்படி நன்றியால் என் உள்ளம் நிரம்பட்டும். ஆமென்.”

மிகுதி ஒன்பது பேர்

‘தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, என் இருதயத்தை அறிந்துகொள்ளும். என்னைச் சோதித்து, என் சிந்தனைகளை அறிந்துகொள்ளும்.’ (சங்கீதம் 139:23)

திரும்பிவந்து இயேசுவுக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்திய அந்த ஒருவனைக் குறித்து சிந்தித்த நாம், திரும்பாமற்போன அந்த ஒன்பதுபேரைக்குறித்து என்ன சொல்லுவோம்! அவர்களுக்கு விசுவாசம் இல்லையா? அப்படியல்ல, இயேசு ஆசாரியனிடம் காண்பிக்கும்படி சொன்னதும் அவர்களில் எவருமே குணமடைய வில்லை. அப்படியிருந்தும், வெளிப்படையான அடையாளம் எதுவும் காணப்படாதவிடத்தும், அந்தப் பத்துப்பேரும் விசுவாசம் இல்லாமலா இயேசுவின் வார்த்தையை நம்பி ஆசாரியனிடம் போகத் திரும்பினார்கள்? அவர்களுக்கு விசுவாசம் இருந்தது. போகும்போது அவர்கள் குணமடைந்தார்கள். ஆனால், தேவன் செய்த நன்மையை நன்றியறிதலுள்ள மனதுடன் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அப்படியானால் நன்றியற்ற மனதுடனும் நாம் காரியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது விளங்குகிறது.

அடுத்தது, ஆசாரியனிடம் காட்டி சுகமானதற்கான சீட்டைப் பெறுவதே அவர்களது முதல் நோக்கமாயிருந்தது. பின்னராவது இயேசுவைத் தேவிவந்தார் களா, அதுவும் இல்லை. அவர்கள் தங்கள் காரியம் முடிந்ததும், தங்கள் வழியே சென்றுவிட்டார்கள். தம்மைச் சுகப்படுத்தியவரைத் தேடி நன்றிசொல்ல வேண்டு மென்ற எண்ணமே அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட சுயநலமுள்ள வர்களைப்போல நாமும் சிலசமயங்களில் நடந்துகொள்கிறோம்.

தேவன் நமது ஸ்தோத்திரங்களை எதிர்பார்த்து எதையும் செய்கிறவர் அல்ல. ஆனால், நன்றியுள்ள உள்ளாங்களில் தேவன் மகிழ்ச்சியடைகிறார். திரும்பிவந்த மனிதன் ஒரு சமாரியன். மாத்திரமல்ல, அவன் சரீர சுகத்துடன் ஆத்தும் இரட்சிப்பையும் பெற்றுக்கொண்டான். ‘நீ எழுந்துபோ; உன் விசுவாசம் உண்ணை இரட்சித்தது’ என்று சொன்னபோது, அவனுள்ளம் எவ்வளவாய் துள்ளி யிருக்கும். நாம் தமக்கு நன்றிசொல்ல வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்து எதையும் செய்பவர் அல்ல நமது ஆண்டவர். ஆனால், நாம் சொல்லும் நன்றி அவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது என்கின்ற அந்த உணர்வு நமக்கு அவசியம். ஒவ்வொரு கணமும் நாம் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தினாலும் போதாதே! அப்படியிருக்க அவர் செய்கின்ற நன்மைகளையும் உதாசீனம் செய்து, மனம் போனபடி வாழுவோமானால் அது தவறு. நாம் ஏன் அஜாக்கிரதையாக வாழுகி றோம் என்பதை நமக்கு உணர்த்தும்படிக்கு நம்மைத் தேவகரத்தில் ஒப்புவிப்போ மாக. தேவனுக்கு வேதனை தரும் காரியங்கள் நம்மில் இருக்குமானால் இப்போதே நம்மைச் சுத்திகரிக்கும்படி நம்மைத் தாழ்த்துவோமாக. அந்த ஒன்பது பேரில் ஒருவனாய் நாம் இருக்கவேண்டாமே!

“தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, என் இருதயத்தை சோதித்தறியும். வேதனை உண்டாக்கும் காரியங்களை அழித்துப்போட உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

வய்**5****நூயிறு**

ஆராய்ந்து பார்ப்போம்!

கர்த்தர் எல்லார்மேலும் தயவுள்ளவர். அவர் இரக்கங்கள் அவருடைய எல்லாக் கிரியைகளின்மேலுமூன்ஸது.

(சங்கீதம் 145:9)

தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதற்குக் காரணங்கள் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை; நமது ஒவ்வொரு அசைவுக்கும் தேவனுக்கு நன்றி சொல்லி முடியாது. ஆனால், நன்றியற்ற நமது வாழ்வுக்குக் காரணங்கள் என்னவென்பதை அடையாளங்கண்டு அவற்றை வேரோடு பிடுங்கி ஏறியா விட்டால், அது நமக்குக் கேட்டையே கொண்டுவரும். வசனம் கூறுகிறபடி, “அவர்களில் ஒருவன் தான் ஆரோக்கியமானதைக் கண்டு, திரும்பிவந்து..” என்று காண்கிறோம். ஆம், அவன் தன் சரீரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்டான். அது யாரால் ஆனது என்பதை உணர்ந்தான். நன்றிக்குரியவர் ஆண்டவரே என்பதில் உறுதியாயிருந்தான்.

ஒருமுறை கையின் பெருவிரல் நகம் ஓன்று கதவு இடுக்கில் அகப்பட்டு நசுங்கிப்போனது. அந்தக் கையினால் எதுவும் செய்யமுடியாமற் போனபோது தான் கைவிரல் நகத்தின் முக்கியத்துவத்தைச் சிந்திக்கமுடிந்தது. கைவிரலில் நகம் இல்லாமல் விரலோடு அறுப்புண்டுபோன ஒருவரைச் சந்தித்தபோதுதான், கைக்காகவும் கைவிரல்களுக்காகவும் அவற்றிலுள்ள நகங்களுக்காகவும்கூட தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கவேண்டும் என்பதை உணர்க்கூடியதாக இருந்தது.

நாம் அடிக்கடி அமர்ந்திருந்து நம் வாழ்க்கையை எல்லாவிதங்களிலும் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். நமது வாழ்வில் தேவன் செய்யும் காரியங்களை ஆராய்ந்து சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இந்தச் சிந்தனை அல்லது ஆராய்தல் இல்லாததினாலேயே பலரது வாழ்வில் தேவனைத் துதிக்கமுடியாதுள்ளது. இந்தப் பத்து குஷ்டரோகிகளைப்போல் எல்லோருமே தேவனிடத்தில் வேண்டுதல் செய்கின்றோம்; அவரை நாடி ஜெபிக்கிறோம். ஆனால், வேண்டுதல் கேட்கப்பட்டு பதில் அளிக்கப்படும்போது, அந்தப் பதிலினால் நமக்கு உண்டாகும் நன்மை யைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கிறோமேதவிர, நமது முன்னிலைமையிலும் தற்போது உள்ள நிலைமை எவ்வளவு சிராயுள்ளது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. அதற்குக் காரணர் யார் என்பதைக் குறித்தும் கரிசனை கொள்வதில்லை. கர்த்தருடைய கிருபையை, அவருடைய உருக்க இரக்கத்தை ஒருவிசை நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்போம். அவர் எல்லோர்மேலும் தயவுள்ள தேவன். அவருடைய இரக்கங்களுக்கு முடிவேயில்லை. தம்மிடம் வருகிற எவரையும் அவர் புறம்பே தள்ளுவதில்லை. ஆகவே, இந்தவேளையிலே நம்மை நாமே சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. இன்று நமது தலையை உயர்த்தி வைத்துள்ள தேவனிடம் நன்றியுள்ள இதயத்துடன் மனந்திரும்புவோமாக.

“கர்த்தாவே, உமது தயவு இரக்கம் பெரிது. நீர் என்னில் வைத்திருக்கும் அன்பு என்னிமுடியாதது. என் வாழ்நாள் முழுவதும் உமக்கு நன்றியாய் ஜீவிக்க நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

தேவனின்றி நம்மால் கூடுமா?

...இது தேவனுடைய விரல்... (யாத்திராகமம் 8:19)

நம்மில் அநேகர் சாட்சி சொல்லும்போது, நான் ஜெபித்தேன், கர்த்தர் செய்தார் என்கிறோம். அதாவது, என் ஜெபத்தால்தான் ஆனது என்பதை நாம் நாகுக்காகச் சொல்லிவிடுகிறோம். அப்படியாயின், எப்படி நமது இருதயத்தில் கர்த்தருக்கு நன்றி பெருக்கெடுக்கும்? தன்னால் ஆனது என்று நினைக்கிறவன் நன்றி சொல்லமாட்டான். அவனுக்குள் பெருமைதான் தலைதூக்கும்.

இயேசுவிடம் நன்றிசொல்ல வராத அந்த ஒன்பது பேரும் என்ன நினைத் தார்களோ நாம் அறியோம். ஆனால், அந்த ஒன்பதில் ஒருவராக நாம் இருந்திருந்தால், ‘இயேசு சொன்னதினாலா நான் சுகமடைந்தேன்; இல்லை, அவர் சொன்னபடி நான் ஆசாரியனிடம் போவதற்குத் திரும்பியதாலேதானே சுகம் கிடைத்தது. என் விசுவாசத்தால்தானே இது நடந்தது; என் முயற்சியால் தானே இது நடந்தது’ என்று சொல்லியிருக்கவும் வாய்ப்புண்டு. இப்படித்தான் இன்று அநேகருடைய காரியங்கள் காணப்படுகிறது.

அன்று பார்வோனும் தன்னால் எல்லாம் முடியும் என்பதுபோலவே வீழ்ப் கொண்டான். அவனுடைய மந்திரவாதிகளும் தண்ணீரை இரத்தமாக மாற்றி னார்கள். மந்திரவித்தையினால் தவளைகளை வருவித்தார்கள். ஆனால், அவர்களால் பேன்களைப் பிறப்பிக்கக்கூடாமற் போன்று விழித்தார்கள். அவர்கள் பார்வோனிடம், ‘இது தேவனுடைய விரல்’ என்றார்கள். என்றாலும் பார்வோனின் இருதயம் கடினப்பட்டது என்று வாசிக்கிறோம். பார்வோனுக்குள் காணப்பட்ட அந்த அகங்காரம், தன்னால் எல்லாம் ஆகும் என்ற பெருமை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவனுக்கு அழிவைக் கொண்டுவந்தது. அதேசமயம், அக்கிளிக்குள் தான் கண்ட நான்காம் நபரைக்குறித்து ஆச்சரியமடைந்த நேபுகாத்நேச்சார் ராஜா, ‘இவ்விதமாய் இரட்சிக்கத்தக்க தேவன் வேறொருவரும் இல்லை’ என்று சாட்சி சொன்னதையும் நாம் நினைவுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

உம்மால் எல்லாம் ஆகும் என்று கரம் தட்டி ஆரவாரமாகப் பாடுகின்ற நாம், கர்த்தராலேயே எல்லாம் ஆகும் என்று உண்மையாகவே நம்புகிறோமா? அப்படியாக நம்புவோமானால், நமது துதிகள் எப்போதும் பரலோகத்தை எட்டிக் கொண்டே இருக்குமல்லவா! வியாதி வந்தால் அழுது ஜெபிக்கிறோம். பின்னர் குறிப்பிட்ட வைத்தியரை அல்லது மருந்தைச் சுட்டிக்காட்டி வைத்தியருக்குக் கணத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறோம். தேவபிள்ளையே, கர்த்தரின்றி நம் வாழ்வில் எதுவுமே நிகழமுடியாது. அவரே சகலத்தையும் உண்டாக்கியவர்; இன்றும் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறவர். ஆகவே, இன்றும் என்றும் நன்றியுள்ள இதயத்துடன் அவரைத் துதிப்போமாக.

“பிதாவே, உமது கிருபையால் கிடைக்கும் ஆசீர்வாதங்களை என் கைப்பெலன் சம்பாதித்தது என நான் சொல்லாதபடிக்கு என்னைக் காத்தருஞும். ஆமென்.”

வப்
7
சௌவாய்

சோம்பலை விட்டெழும்பு!

‘சோம்பேறியடைய ஆத்துமா விரும்பியும் ஒன்றும் பெறாது.’
(நீதிமொழிகள் 13:4)

தூரதேசத்திலிருந்து ஒரு பரிசுப்பொதி வந்தது. வீட்டில் யாவருக்கும் மகிழ்ச்சி. ஆனால், பொதி கிடைத்ததென்று அதற்கு நன்றிகூறி ஒரு பதில் எழுத யோசித்து யோசித்து, சோம்பலினால் அது விடுபட்டுப்போயிற்று. பின்னர் இது, அக் குடும்ப உறவில் பெருத்த விரிசலை ஏற்படுத்திவிட்டது. நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் இருக்கின்ற வேகம் நன்றிசொல்வதில் இருப்பதில்லை. பின்னர் சொல்வோம், நானை சொல்வோம் என்று பின்போடுவதால் பல சிக்கல் களே உருவாகிவிடுகின்றன. சோம்பல் மனிதனை கெடுத்துப் போடுகிறது. அவன் விரும்பியதை அடையாமற்போவதுடன், பிறரின் உள்ளங்களை இழந்துபோக வழிவகுத்து விடுகிறது.

வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் தலைதூக்கும்போது, தூக்கத்தைவிட்டு பாரத்துடன் ஜெபிப்போம். துக்கம் துன்பம் பெருகும்போது அதிகாலையில் எழுந்திருந்து போராடி ஜெபிப்போம். கதறி அழுது நமது குறைகளை எடுத்துக் கூறி ஜெபிப்போம். நமக்காக ஜெபிக்கும்படிக்கு பலரை நாடுவோம். ஆனால், கார்த்தர் கிருபையாகப் பதில் தந்த பின்னர், அல்லது வியாதி குணப்பட்ட பின்னர் ஜெபங்கள் தொடருமா? தேவனுக்கு நன்றிசொல்ல அதிகாலை எழுந்திருக்க முடிகிறதா? ஏதோ ஒரு சிறிய ஜெபத்தைச் செய்துவிட்டு திருப்திப்படுகிறோம். அதிகாலையில் எழுந்திருக்க சோம்பல், நேரமெடுத்து ஜெபிக்க சோம்பல். நமக்காக ஜெபிக்கிறவர்களை நாடி ஜெபத்தைத் தொடர்சோம்பல். அன்று, அந்த ஒன்பதுபேரும் திரும்பி வந்திருந்தால், அந்த ஒரு சமாரியன் பெற்ற இரட்சிப்பை பெற்றிருக்கலாமே! திரும்பிவராதே போனதால் அவர்கள் தமக்குத் தேவையான மிக முக்கியமான ஒன்றை இழந்துவிட்டார்கள்.

அருமையான சகோதரனே, சகோதரியே, கஷ்டங்கள் நெருக்கும்போது எப்படி தேவனை நோக்கி ஓடுகிறோமோ, நாம் விடுவிக்கப்பட்ட பின்னரும் அதே வேகத்துடன் ஒடி நன்றிசொல்லவும் நாம் மறக்கக்கூடாது. அன்று அன்னாள் தன் வேதனையைச் சொல்லி இருதயத்தை ஊற்றி ஜெபித்தாள். அவள் வேண்டுதல் கேட்கப்பட்டு பிள்ளை பிறந்தபோது, பின்னர் பார்ப்போம் என்று சோம்பேறித்தன மாக இருந்துவிடவில்லை. தான் பொருத்தனைபண்ணியபடியே பால் மறந்ததும் பிள்ளையை ஆசரிப்புக்கூடாரத்தில் கொண்டுபோய்விட்டுவிட்டாள். அவள் அந்தக் காரியத்தை எக்காரணம்கொண்டும் பின்போடவில்லை. அதனால்தான் இன்றும் அன்னாள் நம் மத்தியில் பேசப்படுகிறாள். ஜெபிக்கமுடியாதபடி, துதிக்கமுடியாத படி நம்மை விழுத்திப்போடும் சோம்பலுக்கு இடமளிக்காமல் எப்பொழுதும் உற்சாகத்துடனும் துதியடனும் தேவ பாதம் சேருவோமாக.

“கார்த்தாவே, ஜெப சிந்தையை இழந்து நின்ற நான் இன்று மீண்டும் உம்மிடத்தில் திரும்பி வருகின்றேன். என் வாழ்க்கையை மாற்றியருஞும். ஆமென்.”

வய்

8

புதன்

பழக்கமா! வாழ்க்கைமுறையா!

தானியேலோவன்றால்....தான் முன் செய்துவந்தபடியே. தினம் முன்று வேளையும் தன் தேவனுக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிட்டு ஜெபம்பண்ணி. ஸ்தோத்திரம் செலுத்தினான். (தானி.6.10)

பழக்கவழக்கம் என்பது மனித வாழ்வில் பெரும் பங்குவகிக்கிறதை நாம் மறுக்கமுடியாது. தேனீர் குடிப்பதும் பழக்கமாகவிடுகிறது; அதேசமயம் தேனீர் குடிக்காமல் விடுவதும் பழக்கமாகவிடுகிறது. எதையும் பழக்கப்படுத்திவிட்டால் அதுவே நமது வாழ்க்கைமுறையாகவும் மாறிவிடுகிறது. ஆனால், துதித்தலும் ஸ்தோத்திரம் செலுத்துதலும் ஜெபித்தலும் பழக்கவழக்கத்திலும் மேலானது என்பதை நாம் உணரவேண்டும். அது நமது ஜீவனுடன் கலந்த ஒன்று. தேவனை வாஞ்சிக்கும் இதயம் நமக்கு இயல்பாகவே அருளப்பட்ட ஒன்று. என்றாலும் நம்மில் அநேகர் ஜெப வாழ்வையும் பழக்கவழக்கத்தில் ஒன்றாக்கிவிடுவதினால் அது சிலசமயம் அர்த்தமற்றதாகவிடுகிறது; சிலசமயம் இல்லையென்றும் ஆகி விடுகிறது. இதனால், கர்த்தரிடமிருந்து நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டாலும் அவருக்கு நன்றி சொல்லாமல் இருந்துவிடுகிறோம்.

அந்த ஒன்பது குஷ்டரோகிகளுக்கும் நன்றிசொல்லும் பழக்கம் இருந்ததோ இல்லையோ யாரறிவார். ஆனால், தானியேலின் வாழ்க்கைச் சம்பவம் நமக்கெல்லாம் பெரியதொரு சவாலாகவே அமைந்திருக்கிறது. தானியேலின் மேல் குற்றம் சுமத்த சமயம் தேடித்திரிந்தவர்களுக்கு தோல்விதான். ஆகவே, தானியேலுக்கும் தேவனுக்குமுள்ள உறவிலே குற்றம்பிடிக்க வகைதேடி அதற்கு வழியும் கண்டுபிடித்தார்கள். முப்பது நாட்களுக்கு ராஜாவைத்தவிர வேறோரு தேவனிடமாவது மனுஷனிடமாவது யாராவது விண்ணப்பம்பண்ணினால் அவன் சிங்கக்கெபியிலே போடப்படவேண்டும் என்று ராஜாவைக்கொண்டு கட்டளை பிறப்பித்து விட்டார்கள். ராஜாவும் சம்மதித்துவிட்டான். தானியேல் தன் தேவனை தொழுதுகொள்ளாமல் இருக்கமாட்டார் என்பது அவர்களுக்கு நன்றாய் தெரியும். அப்படியே தானியேலும், அந்தப் பத்திரத்துக்குக் கையெழுத்து வைக்கப்பட்டது என்று தெரிந்திருந்தும், ‘தான் முன் செய்துவந்தபடியே’ முன்றுவேளையும் தன் தேவனிடம் ஜெபித்து ஸ்தோத்திரம் செலுத்தினார்.

தானியேலினால் இது எப்படி முடிந்தது? இது பழக்கவழக்கமா? பழக்க வழக்கமானால் அதனை இன்னொரு பழக்கவழக்கத்தால் மாற்றமுடியும். இது தானியேலின் வாழ்வுமுறை. அதை மாற்றமுடியாது. ஜெபிக்காமல் ஸ்தோத்திரம் செய்யாமல் அவரால் வாழ்முடியாது. அந்த வெராக்கியம் இன்று நமிடம் உண்டா? சாதாரணமாக ஜெபிக்கவே போராடுகின்ற நாம், ஜெபத்தை எப்படி உண்டா? சாதாரணமாக மாற்றிக்கொள்ளமுடியும்! ஆண்டவர் உலகில் வாழ்ந்த நமது வாழ்வுமுறையாக மாற்றிக்கொள்ளமுடியும்! ஆனால் உலகில் வாழ்ந்த போது, ஜெபம் அவரது வாழ்வுமுறையாக இருந்தது. கிறிஸ்துவைத் தரித்துக் கொண்ட நமது வாழ்விலும் ஜெபமும் ஸ்தோத்திரமும் வாழ்வாக மாற்றட்டும். “காந்தாவே, ஜெபமும் ஸ்தோத்திரமும் என் வாழ்வாக மாற்றட்டும். வாழ்வின் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அவற்றை விடாதிருக்கப் பெலன் தாரும். ஆமென்.”

முதலிடம் யாருக்கு?

என் நாமத்தினிமித்தம் வீட்டையாவது... விட்டவன் எவனோ, அவன் நூற்றனையாய் அடைந்து, நித்திய ஜீவனையும் சுதந்திரித்துக்கொள்ளுவான். (மத்தேயு 19:29)

நம் வாழ்வில் முதலிடம் யாருக்கு என்று கேட்டால் நமது பதில் என்ன? ஒரு இக்கட்டான சூழலில் ஒரு ஊழியரை அனுகினார் ஒருவர். காரியங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டதும் ஊழியர் ஜெபித்தார். கர்த்தருடைய பெரிதான கிருபையால் காரியங்கள் கைகூடின. உடனே அந்த மனிதர் அந்த ஊழியரை நாடி ஓடினார். மிகுந்த நன்றியைக் கூறினார். ஊழியரும் அதை ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால், அடுத்த நாளே கைகூடிய காரியம் சிதைந்துபோன செய்தி கிடைத்தது. இப்போது அம் மனிதர் என்ன செய்வார்? 'கர்த்தாவே' என்று கதறி முழங்காலில் விழுந்தார். அப்பொழுதுதான் முதலில் தான் தேவனை அல்ல, ஊழியரை நாடி அவரையே மகிழமைப்படுத்தியதை உணர்ந்து மனம்நோந்தார் அந்த மனிதர்.

நமது வாழ்வில் நாம் யாருக்கு அல்லது எதற்கு முதலிடம் கொடுத்திருக்கிறோம்? நாம் எதற்கு முதலிடம் கொடுத்து நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கிறோமோ அதற்கு நாம் அடிமைகளாகிவிடுகிறோம் (ரோமர் 6:16). ஆகவே, நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். நாம் யாருக்கு நன்றி சொல்லுகிறோம் என்பதிலி ருந்து நாம் யாருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம் என்பது தெரிய வருகிறது. தேவனிடமிருந்து நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதிலுள்ள வேகம், அவருக்கே நன்றி சொல்வதிலும் இருக்கவேண்டும். நித்தமும் காலையில் துதியோடும் ஸ்தோத்திரத்தோடும் நமது நாள் ஆரம்பமாகும்போது எத்தனை சந்தோஷம். 'என் நாமத்தினிமித்தம் வீட்டையாவது...' என்று ஆரம்பித்து எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடுகிறவன் என்று ஆண்டவர் சொன்னதை சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம். மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது இது சரியா என்றதான் கேள்விதான் எழும்பும். ஆனால், ஆழமாகச் சிந்திக்கும்போது, தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுக்கும் காரியத்தையே ஆண்டவர் நமக்குப் போதித்துள்ளார் என்பது விளங்கும். வீடும் குடும்பமும் சொத்தும் சுகமும் தேவன் தந்தது. ஆகவே, முதல் நன்றி அவருக்கே உரித்தாக்ட்டும். அதை உணராமல், நன்மைகளை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, தேவனை இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளிவிடலாமா!

எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நமது முதல் நன்றியைத் தேவனுக்கே செலுத்த தவறாதிருப்போமாக. அதன்பின்னரே மனுஷர், அவர் யாராயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. இதற்குத் தடையாக எது இருந்தாலும் அதனை அடையாளம் கண்டு அகற்றிவிட முன்வருவோமாக. பாவத்திற்குச் சேவை செய்ய நாம் பாவத்திற்கு அடிமைகள்ல; நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள். அந்த உறவு நமக்குள் நிலைத்திருக்குமானால், தேவனுக்குக் கொடுக்கும் முதலிடத்தை முதல் நன்றியை எதுவுமே தட்டிப்பறிக்க இடங்கொடுக்க முடியாது.

"கர்த்தாவே, நீர் தந்த என் வாழ்வில் உமக்கேயன்றி வேறே எதற்கு நான் முதலிடம் கொடுக்கமுடியும்! என் நன்றிகள் என்றும் உமக்கே. ஆமென்."

அகந்தை

‘பெருமையையும், அகந்தையையும், தீய வழியையும், புரட்டு வாயையும் நான் வெறுக்கிறேன்.’ (நீதிமொழிகள் 8:13)

வேலை உயர்வுக்காக தன் மேலதிகாரியின் கால்களைப் பிடித்துக் கெஞ்சாத குறையில் பணிந்து நின்ற ஊழியன், உயர்வு கிடைத்ததும், ‘நான் ஏன் நன்றி சொல்லவேண்டும்? அவர் தன் கடமையைத்தானே செய்தார்’ என்று சொல்லானேயாகில் அந்த ஊழியனை என்ன செய்யலாம்! அகந்தையானது நமது கண்களையே மறைத்துப்போடுகின்ற அபாயத்திற்குள் நம்மைத் தள்ளி விடுகிறது என்பதை நாம் சிந்திப்பதில்லை.

திரும்பத் திரும்ப கர்த்தர் மோசே மூலம் எச்சரிப்பு விடுத்தும், தன் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தி, இஸ்ரவேலரை விடுவிக்க மறுத்துவிட்ட பார்வோ னின் அகந்தை, எகிப்து தேசத்திற்கே பெரிய அழிவைக் கொண்டுவந்ததை நாம் மறக்கமுடியாது. அதேசமயம், ராஜாவாக அபிஷேகம் பெற்றும், கர்த்தருடைய வேளை வரும்வரைக்கும், தன் உயிருக்கு ஆபத்து வந்தும், பொறுமையுடன் இருந்த தாவீதின் தாழ்மையான சிந்தையை சிந்தித்துப் பாருங்கள். ‘மனுஷனுடைய அகந்தை அவனைத் தாழ்த்தும்; மனத்தாழ்மையுள்ளவனோ கனமடைவான்’ (நீதிமொழிகள். 29:23) தாவீதின் தாழ்ந்த சிந்தையே ‘கர்த்தரை நான் எக்காலத்திலும் ஸ்தோத்தரிப்பேன்’ என்று அவரைப் பாடவைத்தது.

பிரியமானவனே, பெருமையுள்ளவர்களுக்கு தேவன் எப்பொழுதும் எதிராகவே இருக்கிறார் என வேதாகமம் நமக்குத் தெளிவாகப் போதிக்கிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால், பெருமைப்படவோ அகந்தைகொள்ளவோ நம்மிடம் என்னதான் இருக்கிறது. பல பெருமைகளைக் கொண்டிருந்த பவுலதியாரே, சிலுவையிலறையப்பட்ட கிறிஸ்துவைத்தவிர வேறொதைக் குறித்து மேன்மை பாராட்டினார்? அப்படியிருக்க, நமது வாழ்வில் வீணான அகந்தை எதற்கு? அகந்தையையும் பெருமையையும் தேவன் வெறுக்கிறார். அகந்தை, நம்மை நன்றியற்ற, அல்லது நன்றிமறந்தவர்களாக மாற்றிப்போடும். ‘அகந்தைவந்தால் இலச்சையும் வரும்; தாழ்ந்த சிந்தையுள்ளவர்களிடத்தில் ஞானம் உண்டு’ (நீதி. 11:3) நம்மை நிதானித்துப் பார்ப்போமாக. நமது இருதயத்தில் மறைந்திருக்கும் பெருமையை, அகந்தை என்ற அரக்கனை முற்றுமாக அழித்துப் போடுவோமாக. அகந்தையாய் பேசுகிறவன், பெருமையாய் வாழுகிறவன் என்றும் நீதித்திருந்த தில்லை. ஆகவே, இன்றே நம்மைத் தேவசமுகத்தில் தாழ்த்துவோமாக. கிறிஸ்து இயேசு தாம் கடவுளாக இருந்தும், உலகில் மனிதனாய் வந்து பிறந்து, மனிதனாய் வாழ்ந்தபோது, எப்போதும் தம்மைப் பிதாவின் முன்னிலையில் தாழ்த்தியே ஜீவித்தார். அந்த சிந்தையால் நாமும் நிரப்பப்பட நம்மை ஒப்புவிப்போமாக.

“காத்தாவே, நான் என்ற அகந்தை என் வாழ்வில் அகலவும், உம்மண்ணடயிலே எப்பொழுதும் தாழ்மையுடன் வாழுவும் எனக்கு கிருபை தாரும். ஆமென்.”

வப்

11

சனி

ஆக்துமாவில் விடுதலை

...ஒருவன் மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய
ராஜ்யத்தைக் காணமாட்டான்... (யோவான் 3:3)

இன்று ஏராளமான குணமளிக்கும் கூட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. மக்கள் சுகமும் பெறுகிறார்கள். ஆனால், இவர்களில் எத்தனைபேர், சர்ர சுகத்துடன் ஆக்தும் சுகமும் பெற்று, ஆண்டவரை நன்றியுடன் சேவிக்கிறார்கள்? அன்று, இயேசுவிடம் வந்த பத்து குஷ்டரோகிகளில், ஒருவன் மாத்திரமே சர்ரத்தி லும் ஆக்துமாவிலும் சுகம் பெற்றவானானான். மற்ற ஒன்பது பேரும் எங்கே? சர்ர சுகம் இன்று வரும்; நாளை இன்னொரு சுகவீனம் வரும். ஆனால், ஆக்தும் சுகம், விடுதலை இல்லாவிட்டால் நமது நித்திய வாழ்வே கேள்விக்குறியாகி விடும் என்பதைக் குறித்து நாம் சிந்திப்பதுண்டா?

நாலுபேர் சேர்ந்து ஒரு திமிர்வாதக்காரனைச் சுமந்துகொண்டு இயேசு விடம் கொண்டுவந்தார்கள். கிட்ட நெருங்கமுடியாததால், அவர் இருந்த வீட்டின் மேற்கூரையைப் பிரித்து, நோயாளியை படுக்கையோடு உள்ளே இறக்கினார்கள். அவனுக்குத் தேவை சர்ரசுகம். ஆனால் ஆண்டவரோ, அவனது உள்ளார்ந்த தேவையை உணர்ந்தார். அவனை எழுந்து நடக்கச் செய்வதற்கு முன்னர், அவனை நோக்கி, ‘உன் பாவங்கள் உனக்கு மன்னிக்கப்பட்டது’ என்றார். ஆம், ஆக்தும் சுகமே அவனுக்கு முக்கியம் என்பதை ஆண்டவர் கண்டார். இறுதியில், அவன் தன் ஆக்துமாவிலும் சர்ரத்திலும் குணமடைந்தவனாக எழுந்து தன் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

இன்று சர்ரத்தில் சுகத்தைப் பெற பலர் ஆவலாயிருக்கிறார்கள். சுகமும் கிடைக்கிறது. ஆனால், ஆக்துமாவின் சுகம், பாவக்கட்டிலிருந்து விடுதலை, விடுபடமுடியாத பழக்கங்களிலிருந்து விடுதலை இவற்றை கிறிஸ்துவைத் தவிர யாரால் கொடுக்கமுடியும்? அந்த புதிய வாழ்வைத் தருவதற்காகவே இயேசு உலகிற்கு வந்தார். ஆகவேதான், தன்னிடம் வந்த பரிசேயனிடம், ‘ஒருவன் மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைக் காணமாட்டான்’ என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன்’ என்றார் இயேசு.

நமது சர்ரம் நோயிலிருந்து விடுவிக்கப்படாமற் போனாலும், நமது ஆக்துமாவிலுண்டான விடுதலை சர்ர நோயின் மத்தியிலும் நமக்கு ஆறுதலை நிச்சயம் தரும். வேதனையிலும், தேவனை அண்டி வாழவும், ஸ்தோத்திரத் துடனே நமது விண்ணப்பங்களை ஏற்றுக்கவும் நம்மை நடத்தும். நமது ஆக்துமா என்றும் தேவனுடனான உறவில் உறுதியாயிருக்கும்படிக்கு நாம் ஜாக்கிரதையாக இருப்போமாக. அதுவே நமக்குப் பெலன். கர்த்தரால் மீட்கப் பட்ட ஆக்துமா என்றும் கர்த்தருக்குள் மகிழ்ந்திருக்கும். அவரையே துதித்திருக்கும். அந்த மேன்மையான அனுபவம் நமக்குண்டா!

“கர்த்தாவே, என் ஆவி ஆக்துமா சர்ரம் யாவும் உமது கரங்களில் இருக்கிறது என்ற நிச்சயத்திற்காய் ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். ஆமென்.”

முற்றுகை

நானோ கர்த்தாவே, உம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறேன்.
காலையிலே என் விண்ணப்பம் உமக்கு முன்பாக வரும்.
(சங்கீதம் 88:13)

நெருக்கங்கள், எதிர்பாராத காரியங்கள் யார் வாழ்வில்தான் நேரிடுவ தில்லை? தனிப்பட்ட வாழ்வில் மாத்திரமல்ல, வாழுகின்ற தேசத்திலே ஒரு பிரச்சனை என்றாலும் நாம் எல்லோருமே பாதிக்கப்படுகிறோம். இந்த உலகம் உள்ளவரையில் பாடுகள் இருக்கத்தான் செய்யும். அதுவல்ல காரியம்; துயரங்கள் சூழும்போது நாம் எப்படியாக அதற்கு முகங்கொடுக்கிறோம், என்ன பிரதிக் கிரியைகளை நடப்பிக்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியம்.

தானியேல் வாலிப வயதினாய் இருந்தபோது, தேசத்திலே உண்டான முற்றுகை அவனுடைய வாழ்வையும் பாதித்தது. யுதாவின் ராஜாவாகிய யோயாக்கீம் அரசாண்ட முன்றாம் வருஷத்திலே பாபிலோனின் ராஜாவாகிய நேபுகாத்நேச்சார் முதலாவது தடவையாக ஏருசலேமுக்குள் புகுந்து அதை முற்றிக்கை போட்டான் (தானி. 1:1). ஏருசலேம் அவனிடம் விழுந்தது. இந்த முதலாம் முற்றிக்கையில் யுதாவின் ராஜாவும் தேவாலய பாத்திரங்களில் சிலவும், பல மனிதரும் நேபுகாத்நேச்சாரின் கைவசம் வந்தன. அவை யாவையும் அவன் தன் தேசத்திற்கு எடுத்துச்சென்றுவிட்டான். அவனுடைய கைதிகளாய் பிடிபட்டு பாபிலோனுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர்களில் தானியேலும் ஒருவர்.

இந்த முற்றுக்கையை இன்று நமது நாடு மாத்திரமல்ல, உலகின் பல நாடுகளும் பலவிதங்களில் அனுபவித்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. இதனால் வரக்கூடிய பாதிப்புக்கள் என்னவென்று நாம் அறிவோம். இப்படிப்பட்ட பயங்கர மான சூழ்நிலைகளில் நாம் பலவித கேள்விகளை எழுப்புகிறோம். என் கடவுள் இதனை அனுமதித்தார்? இதன் முடிவு என்ன? கேள்விகள் எழும்புவது தவறல்ல. ஏனெனில், நாம் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நின்று கேள்வி கேட்கிறோம். ஆனால், தானி.1:2ல் ‘ஆண்டவர் நேபுகாத்நேச்சாரின் கையில் ஒப்புக்கொடுத்தார்’ என்று பார்க்கிறோம். ஆகவே, தேவபிள்ளைகளுக்கு ஒரு நெருக்கம் உண்டாகுமானால் ஒரு நோக்கமின்றி அது நேரிடாது என்பது உறுதி. ஏனெனில், நம் தேவன் அந்தியின் தேவன் அல்ல. ஆகவே, காரணம் தேடுவதை விட்டுவிட்டு தேவபாதம் அமர்ந்திருந்து, அவர் ஒப்புக்கொடுத்தார் என்று உணர்ந்தால், அந்த வேதனைக் கூடாகக் கடந்துசெல்ல அவர் பெலன் தருவார் என்று விகவாசித்து, அந்த சூழ்நிலையிலும் தேவனைச் சார்ந்திருப்பதுதான் உத்தமம். அதைத்தான் அன்று தானியேல் செய்தார். சங்கீதக்காரரும், “என்னை பாதாளக் குழியிலும் இருளிலும் ஆழங்களிலும் வைத்தீர்” என்று சொன்னாலும், ‘நானோ உம்மையே நோக்கிக் கூப்பிடுகிறேன்’ என்று மாத்திரமல்ல, காலையிலேயும் எழுந்து ஜெபிப்பாராம். எந்த முற்றிக்கையிலும் இப்படியான மனஉறுதி நமக்குண்டா?

“கர்த்தாவே, என் வாழ்க்கையில் என்னதான் முற்றுகைகள் வந்தாலும், நான் உம்மையே விடாமல் பற்றிக்கொள்வேன். என்னை ஏற்றருளும். ஆமென்.”

வய்

13
திந்கள்**போராட்டம்**

‘கடைசியாக, என் சோதரரே, கர்த்தரிலும் அவருடைய சத்துவத்தின் வல்லமையிலும் பலப்படுங்கள்.’ (எபேசியர் 6:10)

‘தேவபிள்ளைகளது’ வாழ்வில் வருகின்ற எந்தவொரு போராட்டமும் பாடுகளும் வீணுக்கல்ல என்பதை நாம் விசவாசிக்கிறோமா? இதன் பதிலில்தான் நமது வெற்றி தங்கியுள்ளது. ஒரு காரணம் இல்லாமல் நம்மை தேவன் சோதிக் கிறவர் அல்ல; சோதனைக்குட்படுத்துகிறவரும் அல்ல. அதேசமயம், நம்மைச் சிட்சித்து தமது சத்திய வழிகளிலே வழிநடத்தவும் அவர் சில காரியங்களை நம் வாழ்வில் அனுமதிக்கக் கூடும்.

அன்று தேவ மக்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் ராஜாக்கள் நடத்திய வழிகளிலும், தங்கள் மனம்போனபடியும் வாழ்ந்து, தேவனைவிட்டுத் தூரம்போன படியினால்தான், தேவன் பாபிலோனை ஏழுப்பினார். அதற்காக அவர் யூதாவை தள்ளிவிடவில்லை. ஏருசலேம் பாபிலோனிடம் விழுந்தாலும், தேவாலயம் குறை யாடப்பட்டாலும், தேவன் ஏருசலேமை தள்ளிவிட்டு பாபிலோனை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. பாபிலோனை ஒரு கருவியாகவே பாவித்தார். ஆனால், பாபிலோன் தேவன் இட்ட எல்லைக்கோட்டைத் தாண்டியதால், அது பின்னர் தண்டனைக்குட்பட்டதை நாம் வேதாகமத்திலே வாசிக்கிறோம். ஆனால், ஒரு காரியத்தை நாம் கற்றுக்கொள்கிறோம். இவ்வுலகம் உள்ளவரைக்கும் ஆவிக்கும் மாம்சத்திற்கும், தேவ ராஜ்யத்திற்கும் உலக ராஜ்யத்திற்கும் இடையே போராட்டம் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கும். போராட்டம் தீமைக்கு அல்ல. ஒரு கத்தியை நாம் பாவிக்காமல் வைத்திருந்தால் அது தன் கூர்மையை இழந்துவிடுமல்லவா! நாம் போராட போராட்தான் இன்னும் இன்னும் பெலனடைகிறோம். இன்னும் இன்னும் கர்த்தருடைய வல்லமையில் பலப்படுகிறோம். போராட்டத்தின் முடிவு தெரியா விட்டால்தான் நமக்கு சோர்வு வரும். நமக்குத்தான் முடிவு தெரியுமே! சிலுவையில் வெற்றி சிறந்த ஆண்டவர் என்றும் வெற்றியாளரே! சிலுவையிலே முதலில் தோல்வி போலத்தான் தெரிந்தது. ஆனால், கர்த்தர் உயிர்த்தெழுந்தபோது முழு உலகமும் அதன் அதிபதியும் தோற்றுப்போயினர்.

ஆகவே, பிறரோடு எந்தவொரு சண்டைக்கும் போகாமல், ஆவிக்குரிய பிள்ளைகள்போல நடந்துகொள்வோம். ஏனெனில், நமது போராட்டம் மனிதரோடு அல்ல. பிசாசின் தந்திரங்கள் எதுவாயிருந்தாலும், என்ன போராட்டங்களை நாம் சந்தித்தாலும், கர்த்தரைச் சார்ந்து நாம் போராடும்போது வெற்றி நமக்கே. அவருடைய பெலத்தினால் பெலனடைந்து, தேவனருளிய சர்வாயுதவர்க்கத்தை தரித்தவர்களாய் எழுந்து நிற்போமானால் யார் நம்மை எதிர்த்து நிற்கமுடியும்? ஆகவே, முற்றிக்கைகளையும் வாழ்வின் துயரங்களையும் கண்டு துவண்டு போகாமல், தெரியமாக சத்துருவை எதிர்த்து ஜெயங்கொள்வோமாக.

“கர்த்தாவே, தோல்விபோல் காணப்படும் குழந்தைகளுக்குள்ளும் நீர் எனக்கு வைத்திருக்கும் வெற்றிக்காய் ஸ்தோத்திரம். ஆமென்.”

வய்

14

செவ்வாய்

வாலிபம்

‘நான் உமக்கு விரோதமாய். பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு. உமது வாக்கை என்னிருதயத்தில் வைத்து வைத்தேன்.’
(சங்கீதம் 119:11)

இன்று எங்கே பார்த்தாலும், வாலிபர்களின் பங்களிப்பு அதிகமாக இருப்பதை காண்கிறோம். செயலாற்றுவதிலும் அவர்களின் எண்ணிக்கைதான் அதிகம்; செத்து மடிவதிலும் அவர்களது எண்ணிக்கைதான் அதிகம். வாலிபர்கள் தான் ஒரு தேசத்தின், ஒரு குடும்பத்தின், ஒரு சபையின் எதிர்கால நம்பிக்கை. ஆகவேதான், அன்றைய ராஜாக்களும், இன்றைய அதிபதிகளும் மாத்திரமல்ல, பிசாசும் வாலிபரையே குறிவைக்கிறான் என்றால் மிகையாகாது.

அன்று நேபுகாத்நேச்சார் எருசலேமைக் கைப்பற்றி சிறைப்பிடித்துச் சென்றவர்களிலும் அநேக வாலிபர்கள் இருந்தனர். வாலிபரைச் சிறைப்பிடித்தால் அந்த தேசம் அடிபணிந்ததற்குச் சமம். அந்த யூத வாலிபர்களில் பலர் ராஜாகுலத் தாரும், துரைமக்களும், யாதோரு மாசும் இல்லாதவர்களும், அழகானவர்களும், சகல ஞானத்திலும் தேறினவர்களும், அறிவில் சிறந்தவர்களும், கல்வியில் நிபுணரும், ராஜ அரண்மனையில் சேவிக்க திறமைமிக்கவர்களுமாய் இருந்தனர். எவ்வளவு சிறந்த வாலிபர்கள் இல்லரவேலில் இருந்தனர். இவர்களைச் சிறைப்பிடிப்பது, எருசலேமைச் சிறைப்படுத்துவதற்குச் சமம். நாடும் சூனியநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுப்போகும். தேசத்தில் மாத்திரமல்ல, ஒரு குடும்பத்தின், ஒரு சபையின் எதிர்கால நம்பிக்கைக்கூட வாலிபர்கள்தானே! அவர்கள் கைப்பற்றப்பட்டால் நாடும் வீடும் சபையும் பெலன் இழந்துவிடும்.

சாத்தான் அதிகமாக வாலிபர்களையே குறிவைத்துத் தாக்குவதை நாம் உணருகிறோமா! எப்பக்கமும் சாயக்கூடிய உறுதியற்ற வாலிப வயதைத் தன் பக்கம் இழுத்துக்கொள்ள சாத்தான் எத்தனையோ கவர்ச்சிகளை உலகத்தில் கொட்டியிருக்கிறான். அநேக மாயைகள் இன்று வாலிபர்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்திவிடுகிறது. சபைகளில்கூட வாலிபர்கள் சில காரியங்களை உட்புகுத்தி சபையையே குழப்பத்துக்குள் ஆளாக்குமளவுக்கு காரியங்கள் நடப்பதை நாம் காண்கிறோம். தாம் ஏமாற்றப்படுகிறோம் என்பதைக்கூட உணரமுடியாதபடி அவர்களது கண்களை சத்துரு குருடாக்கிவருகிறான். ஆனாலும், பாபிலோனுக் குக்கொண்டு செல்லப்பட்ட வாலிபர்களில் தானியேலும் அவரது நன்பர்களும் இருந்தார்கள் என்பதையும், அவர்கள் கடைசிவரை உறுதியாக இருந்தார்கள் என்பதையும் நாம் மறக்கலாகாது. ஆகவே, உலக வழிக்குள் இழுவன்டுபோக வேண்டிய அவசியம் வாலிபருக்கு இல்லை. கார்த்தருடைய வசனத்தை தங்கள் இருதயத்தில் வைத்து, தேவனை முழு இருதயத்தோடு தேழனால், வாலிபன் என்ன, எந்தவொரு மனுஷனும் பிசாசின் தந்திரத்தில் பிடிபட்டாமல் வெற்றி வாழ்வு வாழமுடியும். நமது இருதயத்தை எல்லாக் காவலோடும் காத்துக் கொள்வோமாக!

“கார்த்தாவே, என் வாலிப வயதை உம் வசனத்தால் காத்துக்கொள்ளும்படிக்கு, என் இருதயத்தில் உம் வார்த்தைகளை வைத்து வையும். ஆமென்.”

வய்ப்

15

புதன்

வாசிப்பு: தானியேல் 1:3-6; 1பேதுரு 5:8-11

விழித்திருங்கள்

‘தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயிருங்கள். விழித்திருங்கள்.’
(1பேதுரு 5:8)

பாவத்தின் தந்திரம் மிகவும் அபாயமானது. அது நேரடியாக நம்மைத் தாக்குவதில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, மெதுமெதுவாக, நம்மை அறியாமலே நாமாகவே விழுந்துபோகத்தக்கதாகவே அது செயற்படும். இப்படித்தான் அன்று யூதவாலிபர்களையும் தன் வலையில் விழுந்துவதற்கு வகைபார்த்தான் நேபுகாத் ஸ்ரேசார். அவன் தன் அதிகாரத்தை பயன்படுத்தவுமில்லை; பயமுறுத்தி காரியத் தைச் சாதிக்க முயற்சி செய்யவுமில்லை. மாறாக, தந்திரமாகவே செயற்பட்டான். கல்தேயரின் எழுத்தையும் பாவைத்தையையும் கற்றுக்கொடுக்கும்படி முதலில் கூறுகிறான். தேவனுடைய நாமத்துடன் தொடர்புடைய அவர்களது அழகான பெயர்களை கல்தேயரின் பெயர்களாக தந்திரமாக மாற்றுகின்றான். ராஜ உணவை ஆசை காட்டி, உணவுமுறைகளைக்கூட மாற்றி அவர்களை முற்றிலுமாக பாபிலோனியர்களாக மாற்ற முயற்சிகளை எடுக்கின்றான்.

இன்றும் சத்துருவானவன் தேவனின் பிள்ளைகளை மெதுமெதுவாக, ஆசைகாட்டி, ‘அதனாலென்ன’ என்று மதியக்கி, தன் வலைக்குள் தந்திரமாக இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நம்மில் எத்தனைபோர் உணருகிறோம்? அவன் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தாமல் மாயவழியில் எம்மை விழுந்து வான். முதலில் நமக்கு அந்த வழிகள் பாவம்போல அல்லது ஆபத்து நிறைந்த தாக தென்படாது. ஆனால், அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நமது வாழ்க்கையை பாதித்து, நாள்டைவில் தேவனிடமிருந்து நம்மை முற்றாகப் பிரித்துவிடும். அதிகாரத்திற்கூடாக சாத்தான் எம்மை வீழ்த்த எத்தனித்தால் அதனை நாம் இலகுவாக இனங்கண்டுகொள்ளலாம். தந்திரமாக மாயையான முறையில் அனுகும்போது அதனை இனங்கண்டுகொள்ளவது கடினம். ஏதேன் தோட்டத்தில் நடந்ததும் இதுதான். அப்படியே பாபிலோன் ராஜாவும் யூத வாலிபர்களை அனுகினான். ஆனால், தானியேலும் நண்பர்களும் விழிப்புடன் இருந்ததால், தம்மைக் காத்துக்கொண்டார்கள்.

தேவனுடைய பிள்ளையே, பிசாசானவன் எப்படி எப்போது நம்மை விழுங்கலாம் என்று சந்தர்ப்பம் தேடித்திரிகிறான் என்ற விழிப்புணர்வு நமக்கு மிக முக்கியம். மாய்மாலமான பேச்சுக்களுக்கூடாக ஆசை வலையை விரிக்கும் சாத்தானின் திட்டத்தை இனங்கண்டுகொள்ள முடிகிறதா? ‘அதனாலென்ன’ ஒரு தடவைதானே இந்த சொற்களை நாம் வாழ்வின் அகராதியிலிருந்தே அழித்து விடுவோமாக. இதுவரையிலும் சாத்தானின் தந்திரத்தில் அகப்பட்டு தவறான இடத்தில் விழுந்துகிடந்தால், இன்றே விழிப்படைந்து, அந்த இடத்தைவிட்டே ஓடி விடுவோமாக. தானியேலின் தேவனே நம் தேவன்.

“கார்த்தாவே, சத்துருவின் தந்திர வலையில் விழுந்துவிடாதபடி நான் விழிப்புடன் வாழ, உமது கரத்தால் என்னைத் தாங்கி வழிநடத்தும். ஆமென்.”

அனுதனமும் தேவனுடன்

84

ஷசம்பர் 2011 – பெர்ரவரி 2012

உலக ஞானம்

...இவ்வுலகத்தின் ஞானத்தை தேவன்
பைத்தியமாக்கவில்லையா? ' (1கொரிந்தியர் 1:20)

கல்வி அறிவு மனிதனுக்கு மிக முக்கியம். சிறுவயதிலிருந்து அவன் ஒழுக்கம் போன்ற குணாதிசயங்களையும் அது கட்டியெழுப்புகிறது. அறிவு, விடயங்களை நமக்கு அறியத்தகுறிறு. ஆனால் ஞானமோ, கற்றுக்கொண்ட சுயஞானத்தினாலே உலகில் பெற்றுக்கொண்ட அறிவினாலே தேவனுடனான உறவை, அவரை அறியும் அறிவை பெற்றுக்கொள்ளமுடியாது. உலகஞானிகள் பெரிய பெரிய காரியங்களை நமக்கு வைத்துப்போயுள்ளார்கள். அவை நல்லது. ஆனால், நமக்கு அவசியமான இரட்சிப்பை நித்திய வாழ்வை நமக்குத் தர முடியாது. அதற்கு நமக்குத் தேவனுடைய வார்த்தை மட்டுமே தேவை.

எருசலேமிலிருந்து பாபிலோனுக்குக் கொண்டுசென்ற வாலிபர்களுக்கு கல்தேயருடைய எழுத்தையும் பாலையையும் கற்றுக்கொடுக்கும்படிக்கு பிரதானி களின் தலைவனாகிய அஸ்பேனாசிடம் நேபுகாத்நேச்சார் பொறுப்புக்கொடுத் தான். கல்தேயருடைய பாலை அரமிக் பாலையாகும். ஆனால் உயர்கல்வி கற்கையில் பழைமை வாய்ந்ததும் சற்றுக் கடினமானதுமான பாபிலோனிய பாலையும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும். இந்த வாலிபரை பாபிலோனியராகவே மாற்றிவிடவேண்டும் என்ற நேபுகாத்நேச்சாரின் திட்டத்தின் முதற்படி இதுதான். இந்த வாலிபரோ இத்தருணத்தைப் பாவித்து, தங்கள் திறமையை மாத்திரமல்ல, தாம் ஒழுக்கமுள்ள பிள்ளைகள் என்பதையும் நிருபித்தனர். அவர்களுது நேர்மை யும் நல்நடத்தையும் அந்தப் புதிய கலாச்சாரத்தின் மத்தியில் அவர்களைக் காத்துக்கொண்டது. நேபுகாத்நேச்சாரின் திட்டம் எதுவாயிருந்தாலும், அதனையே பாவித்து, தாங்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை இவ்வாலிபர்கள் நிருபித்தனர். பாபிலோனியர்கள் இந்த வாலிபரை தங்கள் பக்கம் இழுக்க நினைத்தாலும், அவர்களுக்குள் இருந்த தேவனருளிய ஞானம் அவர்களைத் திடப்படுத்தியது.

இன்றும், உலகம் பலவித கற்கைநெறிகளையும் பலவித பாடத்திட்டங்களையும் புகுத்தி மனித அறிவைப் பைத்தியமாக்கிக்கொண்டிருப்பதை மறுக்க முடியாது. கிறிஸ்தவம்கூட அந்த ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. தேவனை நினைக்கவே தருணமின்றி அறிவு பெருத்து மனுக்குலம் தன் சுயஞானத்தில் சிக்குண்டிருக்கிறது. கல்வி சிறந்தது. ஆனால் அது தேவனைவிட்டு நம்மைப் பிரித்துப்போடக்கூடாது. ஏனெனில் கல்வியல்ல, தேவனோடுள்ள உறவே நம்மை நித்திய ராஜ்யத்திற்குள் கொண்டுசெல்லும். ஆகவே, உலக ஞானத்தால் சிறைப்பட்டுப்போகாமல், தேவ ஞானத்தால் நிரம்ப நம்மை ஒப்புவிப்போமாக.

“கர்த்தாவே, உலக ஞானத்தால் சிறைப்பட்டிருக்கும் என்னை விடுதலையாக்கி உமது வேத வசனத்தால் நிறையச் செய்தருஞும். ஆமேன்.”

வெ 17 வெள்ளி

பெயர் மாற்றம்

‘இனி உன் பேர் ஆபிராம் என்னப்படாமல், ... உன் பேர் ஆபிரகாம் என்னப்படும்.’ (ஆதியாகமம் 17:5)

பெயர் மிக முக்கியமான ஒன்று. நமது பெயர்தான் நம்மை அடையாளப் படுத்துகிறது. அதில் ஒரு எழுத்து பிழைத்தாலும் பெரிய பிரச்சினைகளைக் கொண்டுவெந்துவிடும். சிலருடைய பெயர்கள் அவர்களது குணாதிசயத்தை ஏதுத தாக இருப்பதையும் அவதானிக்கலாம். சில பெயர்கள் அவர்களது வாழ்க்கையிலே பெரிய தாக்கங்களையே கொண்டுவெந்துவிடுகிறது. ‘உயர்வான தகப்பன்’ என்ற அர்த்தம்கொண்ட ஆபிராம் என்ற பெயர் நல்லதோரு பெயர். கர்த்தரும் 24 வருடங்களாக அந்தப் பெயரில்தான் ஆபிராமை அழைத்தார். ஆனால், கர்த்தர் ஆபிராமுக்குக் கொடுத்த உடன்படிக்கை நிறைவேற்றும் காலம்வந்தபோது, ‘திரள் ஜனத்தின் தகப்பன்’ என்று அர்த்தம்கொள்ளும் ‘ஆபிரகாம்’ என்ற பெயரைக் கர்த்தர் கொடுத்தார். அப்பெயரும், அந்தப் பெயர் கொடுக்கப்பட்ட பின்னர் அவர் வாழ்வில் நடந்த காரியங்களும் ஓன்றோடொன்று பிணைந்திருப்பதை நாம் அறிகிறோம். ஞானஸ்நானம் எடுக்கும்போது ஒரு கிறிஸ்தவ பெயரை நாமும் குடிக்கொள்கிறோம். அந்தப் புதிய பெயர் பலர் வாழ்வில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

இப்படியிருக்க, தானியேலுக்கும் அவரது நண்பர்களுக்கும் கல்தேயர் பாழையைக் கற்றுக்கொடுத்த நேபுகாத்நேச்சார் இப்போது, தனது திட்டத்தின் அடுத்தபடியாக அவர்களுடைய பெயர்களை மாற்றுகிறான். ‘தேவன் என் நியாயாதிபதி’ என்று எபிரெய பாழையில் அர்த்தம்கொண்ட ‘தானியேல்’ என்ற பெயரை, ‘பாகாலின் தயை பெற்றவன்’ என்ற அர்த்தம்கொண்ட ‘பெல்தெஷாத் சார்’ என்று மாற்றினான். இப்படியே, இஸ்ரவேலின் தேவனுடைய நாமத்தைச் சார்ந்த பெயர்களைக்கொண்ட தானியேலின் நண்பர்களின் பெயர்களையும் கல்தேய தெய்வங்களின் பெயர்களைச் சார்ந்த பெயர்களாக மாற்றினான். இப்படியாக தானியேலினதும் நண்பர்களினதும் பெயர்களை மாற்றி, பாபிலோனிய மக்களின் பார்வைக்கும், இவர்களது பார்வைக்கும் இவர்கள் பாபிலோனியர்தான் என்று ஒரு எண்ணத்தை வருங்கிக் கண்ணினான் நேபுகாத்நேச்சார். அதற்கு, இவன் கடைப்பிடித்த தந்திரம், யூதாவின் தேவனிடம் இவர்கள் கொண்டிருந்த உண்மைத்துவத்தைச் சிதைத்து, பாபிலோனிய தெய்வங்கள் பக்கம் அவர்களது கவனத்தைக் கவரப்பண்ண எத்தனிப்பதுதான். ஆனால், அது நடக்கவில்லை என்பது பின்னர் நடந்த சம்பவங்களிலிருந்து நாம் அறிகிறோம். ஆகவே, நமது பெயர்களை மாற்றும்போது அல்லது நமது பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் வைக்கும் போது இணையத்தளங்களை நாடாமல் தேவபாதம் அமர்ந்து பெயர்களைத் தெரிந்தெடுப்போமாக.

“பிதாவே, உலகம் என்ன பெயரினால் என்னை அழைத்தாலும், என் வாழ்வினால் உம்மைக் கனவீனப்படுத்தாதபடிக்கு என்னைக் காத்தருளும். ஆமென்.”

என்ன வந்தாலும்...

கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிப்பவன் யார்?
(ரோமர் 8:36)

பிரச்சினைகள் வந்தால் சங்கிலித்தொடர்போல தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருக்கும். நம்மில் அநேகர் இதை அனுபவித்திருக்கலாம். பிரச்சினை ஒன்று வந்தாலென்ன, ஒன்பது வந்தாலென்ன, காரியம் அதுவல்ல. அப்பிரச்சினை மத்தியில் நாம் என்ன செய்கிறோம், எப்படி அவற்றை மேற்கொள்கிறோம் என்பது தான் சிந்திக்கவேண்டிய விடயம். சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு சொந்த நாடுவிட்டு அந்திய நாட்டுக்குக் கொண்டுசென்றபோதே தானியேலுக்கும் நன்பர்களுக்கும் வாழ்வே கேள்விக்குறியாகிவிட்டிருக்கும். இது இயல்பு. அது போதாதென்று அவர்களை அரண்மனைக்குள் வைத்து, பாதையைக் கற்றுக்கொடுக்கு, பெயர்களைக்கூட மாற்றி, அதிலும் அந்திய தெய்வங்களின் பெயர்களைச் சம்பந்தப்படுத்தி முற்றும் முழுதாக பாபிலோனியராக மாற்ற நேபுகாத்நேச்சார் எத்தனித்தபோது, மாறி மாறி ஏற்பட்ட நெருக்கத்தால் அவர்கள் என்னென்ன வேதனையை அனுபவித்தி ரூபர்களோ! ஆனால், பின்னர் நடந்த காரியங்களைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் பெயர்கள்தான் மாற்றப்பட்டதே தவிர, அவர்கள் தேவனை விட்டுப் பிரிந்து செல்லவில்லை என்பது விளங்குகிறது.

‘கிறிஸ்துவினிமித்தம் கொல்லப்பட்டாலும், அடிக்கப்பட்டாலும் கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிப்பவன் யார்’ என்று பவுலடியார் ரோமருக்கு சவால்விட்டு எழுதிய எழுத்துக்கள் இன்று நமக்கும் சவாலாக இருக்கிறது. உபத்திரவும், வியாதி, துன்பம், பசி, சிறைவாசம், நாசமோசம், யுத்தம், மாத்திரமல்ல மரணம்கூட நமக்கு நேரிடலாம். சாதாரணமாக, இப்படியான துன்பம் நேரிடும்போது கர்த்தர் நம்மைக் கைவிட்டாரோ என்ற சந்தேகம் நமக்குள் எழுகிறது. ஆனால், பவுலடியாரோ இவை எதுவும், அதாவது மனித வாழ்வில் எழுக்கூடிய எந்தவித பாதகமான சூழ்நிலையும் கிறிஸ்துவவிட்டுத் தன்னைப் பிரிக்கமுடியாது என்று திட்டவட்டமாக எழுதியுள்ளார். இப்படிப்பட்ட பாதகமான சூழ்நிலைகளில் நம்மாலும் பவுலடியாரைப்போல தெரியமாகக் கூறமுடியுமா?

பிரியமானவனே, நமக்காக தம்மையே பலியாகக் கொடுத்த கிறிஸ்துவின் அன்பு ஒப்புயர்வற்றது. எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் கிறிஸ்து நம்மோடு இருக்கிறார். அதனை எந்த அதிகாரமோ வல்லமையோ தடுக்கமுடியாது. அந்த உறுதியான விசவாசம் நமக்கு இருக்குமானால், மாறிமாறி எத்தனை இன்னை துன்பம் வந்தாலும் நாம் சோர்ந்தபோகமாட்டோம். “இவையெல்லாவற்றிலேயும் நாம் நம்மில் அன்புக்குருகிறவாலே முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாயிருக்கி ரோம்.” இந்த வாக்குறுதி ஒன்றுபோதும் நாம் நிமிர்ந்து நிற்க! ஆமென். “கர்த்தாவே, சூழ்நிலைகள் அடுத்தடுத்து என்னை நெருக்கினாலும்கூட, உம்மை விட்டு எதுவும் என்னைப் பிரிக்கமுடியாதபடி, உமது அன்பை என்னுள்ளத்தில் ஊற்றியருளும். ஆமென்.”

காண்கின்ற தேவன்

‘உம்முடைய ஆவிக்கு மறைவாக எங்கே போவேன்?
உம்முடைய சமுகத்தைவிட்டு எங்கே ஓடுவேன்?’ (சங்கீதம் 139:7)

பிரச்சினைகள் நம்மைத் தேடி வருவது ஒன்று; நாமே பிரச்சினைகளைத் தேடிச் செல்லுவது இன்னொன்று. பின்பு ஒடி ஒளிப்பது என்பது வேறோன்று. எதுவாக இருந்தாலும் தேவனுடைய கண்களுக்கு நாம் எதனையும் மறைக்க முடியாது. அவர் யாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறவர். தேவனருளிய இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னமும் தேவனுடைய கண்கள் நம்மை நோக்கியபடியே இருந்தது என்பதை உங்கள் வாழ்வில் உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? அப்படி இல்லாதுபோயிருந்தால் நாம் எப்போதோ அழிந்துபோயிருப்போம்.

பார்வோனுடைய குமாரத்திக்கு மகனாக அரண்மனையில் வளர்ந்து பெரியவனானவர் மோசே. தான் யார் என்று உணர்ந்த மோசே, ஒரு எபிரெயனை ஒரு எகிப்தியன் அடிக்கிறதைக் கண்டு, கோபம்கொண்டு, அக்கம் பக்கம் பக்கம் பார்த்து, யாரும் இல்லையென்று கண்டு, அந்த எகிப்தியனை வெட்டி மண்ணில் புதைத்து போட்டார். ஆனால், மறுநாளில், சண்டைசெய்த இரண்டு எபிரெயரை விலக்கி விட முயற்சித்தபோது, எகிப்தியனைக் கொன்றுபோட்டது தெரியவந்துவிட்டதை அறிந்தார். நடந்ததை அறிந்த பார்வோனும் மோசேயைக் கொன்றுபோட வகை தேடினான். அப்பொழுது மோசே எகிப்தைவிட்டு ஒடி மீதியான் தேசத்தைச் சென்ற பைந்தார். யாரும் காணவில்லை என்று மோசே நினைத்த கொலைசம்பவம் மறைக்கப்பட்டதா? மோசே பார்வோனுக்குப் பயந்து தப்பி ஓடியபோதும், தேவனுடைய கண்களுக்கு மறைவாக மோசே மறையமுடியவில்லை. தேவ திட்டம் நிறைவேறும் காலம் வரும்வரைக்கும் கர்த்தருடைய கண்கள் மோசேயைத் தொடர்ந்துகொண்டேயிருந்தது.

கர்த்தருக்கு எதனையும் மறைக்கமுடியாது என்பதை தாவீது நன்கு அறிந்திருந்தார். அதனால்தான் எங்கே போனாலும், இருந்தாலும், எழுந்தாலும், நடந்தாலும், படுத்திருந்தாலும்கூட கர்த்தருடைய கண்கள் நம்மை நோக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது என்று பாடிவைத்துள்ளார். தேவன் உலகத்தோற்றத்தின் முன்னரே நம்மை அறிந்திருக்கிறவர் என்று பவுலடியார் எழுதுகிறார் (எபே.1:4). நாம் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ள முன்னரே தேவன் நம்மேல் நோக்கமாகவே இருந்தார். இன்றும் அவர் நம்மைக் காண்கிற தேவன்தான். மீதியான் தேசத்திற்கு போனதினாலே, கர்த்தர் மோசேயைக்கொண்டு செய்ய எண்ணியிருந்த காரியம் நடைபெறாமற்போனதா? இல்லை. ‘வாழ்க்கையில் என்னதான் நேர்ந்தாலும், என்னைக் காண்கிற தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் என் முடிவையும் அறிந்திருக்கிறவர்’ என்ற சிந்தனை நமக்கு இருக்குமாயின், நமது வாழ்வின் பல காரியங்களை வெகு இலகுவாகச் சரிசெய்துகொள்ளலாம்.

“கர்த்தாவே, நீர் என்னைக் காண்கிற தேவன் என்பதை அறிந்தும் உணராது இருந்தேன். இன்று என் மனக்கண்களைத் திறந்தீர், ஸ்தோத்திரம். ஆமென்.”

என்னதான் நேர்ந்தாலும்...

...ஆனாலும் நீ அவ்விடத்திற்குக் கடந்துபோவதில்லை.
(உபாகமம் 34:4)

தெரிந்துகொண்டு செய்யும் தவறும் உண்டு; தெரியாமல் நடந்துவிடும் தவறுகளும் உண்டு. மேலும், ஒருசில சந்தர்ப்பங்களில் தவறுசெய்துவிடும் வேளைகளும் உண்டு. அதிலும் பிறர்நிமித்தம் தவறு நேரிடும்போது நம்மை அது வெகுவாகத் தாக்குகிறது. எது எப்படி நேர்ந்தாலும், தவறு தவறுதான். நடந்த தவறுக்கு நாமேதான் வகைசொல்லவேண்டும்.

மோசேயைப்போல நல்லதொரு தலைவனையும் பார்க்கமுடியாது. அவரைப்போல கஷ்டங்கள் அனுபவித்த தலைவரையும் காணமுடியாது. எகிப்தி விருந்து இஸ்ரவேலை விடுவித்து காணானுக்கு வழிநடத்தவேண்டிய பாரிய பொறுப்பு மோசேயின் தலையின்மீது விழுந்தது. அப்படியே பார்வோனின் வெறுப்பையும் பாராமல் தேவபெலத்துடன் போராடி அவர்களை எகிப்திலிருந்து விடுவித்து வழிநடத்தி வந்தார் மோசே. ஆனால், ஆரம்பத்திலிருந்தே இந்த இஸ்ரவேல் மக்களின் முறுமுறுப்புகள், குற்றச்சாட்டுக்கள், கீழ்ப்படியாகை என்று பல காரியங்களுக்கு மோசே முகங்கொடுக்க நேரிட்டது. நாற்பது ஆண்டுகள் அந்த ஜனக்கூட்டத்தாரோடு மோசே போராடிய போராட்டம் கொஞ்சமல்ல. இரண்டு தடவைகள் கர்த்தர் அந்த ஜனத்தை அழிக்க முற்பட்டபோதும், மோசே தேவசமுகத்தில் முகங்குப்புற விழுந்து மன்றாடி, அவர்களைக் காப்பாற்றினார். இப்படிப்பட்ட மோசேக்கு காணான் பிரவேசம் மறுக்கப்பட்டதாயின், இது எத்தனை பெரிய ஏமாற்றம்! என்றாலும், மோசே தேவனையே சார்ந்து வாழ்ந்து, அவர் சொன்னபடியே செய்து, கர்த்தருடைய வார்த்தையின்படியே மரித்தார் என்று வாசிக்கிறோம்.

இன்று ஒரு குடும்பமாயினும், ஒரு சபை அல்லது ஸ்தாபனமாயினும் தலைமைத்தவத்தில் இருக்கிறவர்கள் மோசேயின் குணாதிசயத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்களா? இரண்டாம் தடவையும் தண்ணீருக்காக முறுமுறுத்த மக்கள்மீது கொண்ட கோபத்தினால், மலையோடு பேசும்படி கர்த்தர் சொன்னதை விடுத்து, மலையை அடித்தார் மோசே. இதுதான் மோசே செய்த தவறு. மக்களுக்கு முன்னிலையில் விசுவாசத்தை விட்டுவிட்டதால் காணான் பிரவேசம் மோசேக்கு மறுக்கப்பட்டது. வேறு யாருமெனில், இந்த ஜனங்களால்தானே தனக்கு இந்தக் கேடு என ஆத்திரமடைந்திருப்பர். ஆனால் மோசேயோ கர்த்தருக்குள் தன்னை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டார். வாழ்வில் பிரச்சனை யாருக்குத்தான் இல்லை. அது எந்த ரூபத்தில் வருகிறது என்பதல்ல காரியம். வருகிற பிரச்சனையை நாம் எந்தவிதத்தில் எதிர்கொள்கிறோம் என்பதுவே காரியம். தேவ தயவுடனும் தெரியத்துடனும் எதனையும் எதிர்கொள்வோமாக.

“பிதாவே, பிறர்மூலம் இக்கட்டுக்கள் வந்தாலும்கூட எதனையும் உமக்குள் எதிர்கொண்டு வெற்றிகொள்ள கிருபை தாரும். ஆமென்.”

என்னிமித்தம்...

‘ஜனங்களின் இருதயம் கரைந்து தண்ணீராய்ப்போயிற்று.’
(யோசவா 7:5)

ஒரு பெரிய திருட்டு சம்பவத்திலே மகன் அகப்பட்டதால், முழு குடும்பமே சிறைக்குச் சென்ற சம்பவம் உண்டு. கணவன் செய்த தவறால் மனைவி யும் தண்டனைக்குட்பட்ட சம்பவங்களும் பல. அதேசமயம் ஒரு குடும்பம் செய்த தவறால் அந்தக் கிராமமே தீக்கிரையான நிகழ்வுகளும் சம்பவித்திருக்கின்றன. ஆக, ஒரு மனிதனின் பாவம் பலரைத் தாக்கும். அவ்விதமாகவும் நமக்கு வாழ்வில் பிரச்சினைகள் வரும். அப்பொழுதும் நாம் தேவனைவிடாமல் பற்றிக் கொண்டிருப்போமா? அல்லது, ஏன் என்று கேள்வி எழுப்புவோமா?

இதுதான் அன்று இஸ்ரவேலுக்கும் நிகழ்ந்தது. யோசவா தலைமையில் கானானை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த ஜனத்திற்குத் தடையாய் நின்ற எரிகோவின்மேல் அவர்கள் அடைந்த வெற்றி மாபெரும் வெற்றி. அந்த வெற்றிக் களிப்புடன் அடுத்த பட்டணமாகிய ஆயி பட்டணத்தின்மீது குறிவைத்தனர். அது ஜனத்தொகை குறைந்த ஒரு சிறிய பட்டணம். ஆகவே, யுத்தம் வெகு இலகு என்று இஸ்ரவேலர் எண்ணினர். ஒரு மூவாயிரம்பேரே யுத்தத்திற்குச் சென்றனர். ஆனால் போன வேகத்திலேயே முப்பத்தாறுபேரை சாகக்கொடுத்துவிட்டு முறிந்தோடவேண்டியதாயிற்று. இஸ்ரவேலர் திகைத்தனர். யோசவா தனது வஸ்திரத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு கர்த்தரின் பெட்டிக்கு முன்பாக விழுந்து கிடந்தார். இத் தோல்வியை ஏனைய மக்களும் கானானியரும் கேள்விப்பட்டால் தங்களை அழித்துப்போடுவார்களே என்று கதறி ஜூபித்தார். ‘உமது மகத்தான நாமத்துக்கு என்ன செய்வீர்?’ என்றும் கேட்டுவைத்தார். அப்பொழுது கர்த்தர் பேசினார். ‘உங்களுக்குள்ளே உள்ள சாபத்தீடானதை உங்கள் நடுவிலிருந்து நிக்கிரகம் பண்ணாவிட்டால் இனி நான் உங்களுடன் இரேன்’ என்றார் கர்த்தர். நடந்தது என்ன? கர்த்தர் தொடக்கூடாது என்றதை ஆகான் தொட்டு எடுத்து ஒளித்தும் வைத்துவிட்டான். யாரும் அறியவில்லை என்பது அவனது எண்ணம். ஆனால் கர்த்தர் கண்டார். அவன் ஒருவன் செய்த பாவத்தினால் முழு இஸ்ரவேலும் சத்துருவினால் முறியடிக்கப்பட்டது.

நான் ஒருவன் செய்யும் பாவம், பலருக்குத் தீங்கைக் கொண்டுவரும் என்பதை ஓவ்வொருவரும் உணர்ந்தால், வாழ்வில் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் தீர்ந்துவிடும்! நாம் தனித்து வாழுமுடியாது. ஒருவரையொருவர் சார்ந்துதான் வாழவேண்டும். அதுதான் தேவ ஒழுங்கு. ஆகவே, வீட்டிலோ வெளியிலோ பிரச்சினைகள் வரும்போது, இந்தப் பிரச்சினைக்கு நான் எவ்விதத்திலாவது காரணமா என்று முதலில் நம்மை ஆராய்ந்து பார்ப்பது நல்லது. நாம் தேவனிடம் திரும்பும்போது, பிறரும் மகிழ்ந்திருப்பார்கள் அல்லவா!

“பிதாவே, என்றும் உமது சந்திதானத்திலே என்னை நான் ஆராய்ந்து பார்த்து, பிறரோடு மகிழ்ச்சியோடு வாழ என் வாழ்வை அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

வய

22

ஏதன்

வாசிப்பு: யோகவா 7:5-9; 8:1-2

பெலப்படுத்தும் தேவன்

‘நீ பயம்படாமலும் கலங்காமலும் இரு. நீ யுத்த ஐங்கள் யாவரையும் சூட்டிக்கொண்டு எழுந்து. ஆயி பட்டணத்தின்மேல் போ: (யோகவா 8:1)

‘நீ செய்கின்ற தவறுக்காக நீயா மேலிடத்திற்குப் பதில் சொல்வாய்? நானல்லவா தலைகுனிந்து நிற்கவேண்டும்’ இப்படி மேலதிகாரிகள் தங்களுக்குக் கீழே பணிபுரிகிறவர்கள் ஏதாவது குற்றம் செய்தால் சத்தமிட்டு கோபப்படுகிறதை பலர் கேட்டிருப்பார்கள். தலைமைத்துவம் என்பது மிகவும் கடினமானதொரு பணி. அது அர்ப்பணத்துடன் செய்யப்படவேண்டும். குடும்பத்தின் தலைமைத்துவம் அப்படித்தான். ஒரு குடும்பத் தலைவன் தன்னைக் குடும்பத் தலைவன் என்ற ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்திய தேவனுக்குப் பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

அவ்விதமாக, இஸ்ரவேலை நடத்திய மோசே மாத்திரமல்ல, யோகவா வும் பலவித பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. எரிகோவின் விடயத்தில் ஆகான் செய்த காரியம், ஆயி பட்டணத்தில் இஸ்ரவேல் கண்ட தோல்வி, தங்களுடன் பயணம் செய்த ஒரு குடும்பமே ஆகோர் பள்ளத்தாக்கில் கண்கள் காண கல்லெறியப்பட்டு அக்கினியால் சுட்டெரிக்கப்பட்டு இறந்தது, இவற்றைக்கண்ட யோகவா எவ்வளவாகக் கலங்கியிருப்பார். மோசேக்கு நடந்த தும் யோகவாவுக்குத் தெரியும். ஆனால், கலங்கி நின்ற யோகவாவைக் கர்த்தர் தேற்றினார். ‘எழுந்து போ, ஆயியை உனக்குத் தந்தேன்’ என்று திடப்படுத்து வதை வாசிக்கிறோம். ஆம், தோல்வியைச் சந்தித்தபோது, அந்த தோல்விக்கான காரணம் தெரியாமல் தவித்தபோது, யோகவா செய்தது ஒன்றேயொன்றுதான். இஸ்ரவேலின் மூப்பரையும் சேர்த்துக்கொண்டு சாயங்காலமட்டும் கர்த்தரின் பெட்டிக்கு முன்பாகத் தரையிலே முகங்குப்பற விழுந்து, தங்கள் தலைகளின் மேல் புழுதியைப் போட்டுக்கொண்டு கிடந்தார்கள். மாத்திரமல்ல, யோகவா மனந்திறந்து, தன் எண்ணங்களை அப்படியே தேவசமுகத்தில் கொட்டித் தீர்த்தார். கர்த்தர் யோகவாவின் வெளியரங்கமான செயலை மாத்திரமல்ல, அவரது உள்மன வேதனையையும் கண்டார்.

கர்த்தருடைய பிள்ளையே, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் ஒளிவுமறைவின்றி தேவ பாதத்தில் விழுந்துகிடக்க நீ ஆயத்தமா? ஏற்பட்ட சிக்கலுக்குக் காரணம் தெரிந்தாலென்ன தெரியாவிட்டாலென்ன, கர்த்தரேயன்றி நமக்கு இரட்சிப்பு யார்? நமது வெளியரங்கமான செயற்பாடுகளை மனிதன் பார்ப்பான். பக்தியுடன் ஜூபிக் கிறார்கள் என்றும் சொல்லுவான். ஆனால், தேவனோ வெளியும் உள்ளும் பார்க்கிறவர். மெய்யாகவே நாம் மனங்கசந்து அழும்போது தேவன் அக்காரியத்தில் நிச்சயம் இடைப்படுவார். திருந்தாத கணவன், ஊதாரியான பிள்ளை, அவிழ்க்க முடியாத சில வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள், எதுவானாலும் தேவபாதம் விழுந்துகிட. கர்த்தர் காரியத்தை வெளிப்படுத்தி, நம்மை நிச்சயம் பெலப்படுத்தி அனுப்புவார். “கர்த்தாவே, என்னை சூழ்ந்திருக்கிற சிக்கல்களை உம் பாதத்தில் வைக்கிறேன். என்னை உணர்த்தி, விடுவித்து, பெலப்படுத்தியருளும். ஆமென்.”

பெப்

23

வியாழன்

வாசிப்பு: 1சாமு.2:27-36; 1தீமோ.3:1-7

முதற்பொறுப்பு

என்னைக் கனம்பண்ணுகிறவர்களை நான் கனம்பண்ணுவேன்.

என்னை அசட்டைப்பண்ணுகிறவர்கள் கனானப்படுவார்கள்

என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.' (1சாமுவேல் 2:30)

நம் எல்லோருக்கும் விதவிதமான பல பொறுப்புகள் இருக்கலாம்; ஒரு பொறுப்புமே இல்லாத ஒருவனும் இருக்கமுடியாது. பலவித பொறுப்புள்ளவர்கள் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தின் பிரகாரம் வரிசைப்படுத்தி முன்னிடம் கொடுப்பவற் றுக்கு முன்னிடம் கொடுக்கவேண்டும். அதில் தவறும்போது பாரிய பின்விளைவு களை நாம் சந்திக்க நேரிடும். இந்த வழியில் நமக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கு யார் பொறுப்பு? நாம்தானே!

ஏலி, ஆரோனின் வம்சத்தில் வந்த பிரதான ஆசாரியன். மாத்திரமல்ல, இஸ்ரவேலின் நியாயாதிபதியாகவும் இருந்தார். ஆனால், தனது பிள்ளைகளின் விடயத்தில் அவர் கண்டிப்பாக இருக்கவில்லை. மனுஷர் கர்த்தருடைய காணிக்கையை வெறுப்பாய் என்னுமளவுக்கு அந்த வாலிபரின் பாவம் கர்த்தருடைய சந்திதியில் மிகவும் பெரிதாயிருந்தது. அந்த வாலிபரோ தகப்பன் சொல்கேளாத பிள்ளைகளாக இருந்தார்கள். ஏலியும் அவர்களை தண்டிக்கவில்லை. இப்படியே விட்டதினால், அந்த வாலிபர் தங்கள் தகப்பனுக்குத் தெரியாமல், மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தினுள் பிரவேசித்து, கேருபீன்களுக்கு நடுவே வாசமாயிருந்த சேனைகளின் கர்த்தருடைய உடன்படிக்கைப் பெட்டியை எடுத்து யுத்தம் நடந்த பாளயத்திற்குக் கொண்டுசென்றார்கள். அதனை ஸ்தானத்திலிருந்து எடுக்க அவர்களுக்கு உத்தரவில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் துணிகரமாகச் செய்த இக்காரியம் பெலிஸ்தரின் கைகளில் பெட்டி அகப்படக் காரணமாயிற்று. அத்துடன் ஏலியின் இரண்டு குமாரரும் செத்தார்கள். பெட்டி பிடிப்பட்டதைக் கேட்டவுடனே, ஏலியும் கீழே விழுந்து பிடரி முறிந்து செத்துப்போனார்.

ஒரு ஆசாரியனாய் தன் வாழ்வை தேவனுக்கு அர்ப்பணித்த ஏலியின் முடிவு எத்தனை பரிதாபம்! இதனால்தான் பவுல்: 'ஒருவன் தன் சொந்தக் குடும்பத்தை நடத்த அறியாதிருந்தால், தேவனுடைய சபையை எப்படி விசாரிப்பான்?' என்று கேள்வி எழுப்பியுள்ளார். ஒரு கண்காணி, திருச்சபையை நடத்து கிறவர், தன் சொந்தக் குடும்பத்தை முதலில் நன்றாய் நடத்தி, பிள்ளைகளையும் நல் ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக வளர்க்கவேண்டும். இதுதான் அந்தத் தலைவனின் முதற்பொறுப்பு. இங்கே தவறினால், எல்லாமே தவறிவிடும். ஏலியின் சந்ததியிடம் இருந்த ஆசாரியத்துவம் பறிக்கப்பட்டுப்போனதை நாம் வேதத்தில் வாசிக்கலாம். ஆகவே, நாம் என்ன பதவியிலிருந்தாலும் நமது முதற்பொறுப்பு எது என்பதை நிதானித்து, முதலில் அந்தப் பொறுப்பைச் சரியாக நிறைவேற்ற முயற்சிப்போ மாக. அதைத் தொடர்ந்து மிகுதிக் காரியங்கள் நமக்கு இலகுவாகிவிடும். கர்த்தருடைய நாமமும் நமது வாழ்வில் நிச்சயம் மகிழைப்படும்.

"கர்த்தாவே, நீர் எனக்களித்த முதற்பொறுப்பை உணர்ந்து, முதலில் அதனைச் சரியாக முன்னெடுக்க உமது பெலன் ஈந்தென்னை நடத்திடும். ஆமென்."

கீழ்ப்படிந்திரு!

‘...கர்த்தருடைய சத்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிகிறதைப்பார்க்கிலும்,
சர்வாங்க தகனங்களும் பலிகளும் கர்த்தருக்குப்
பிரியமாயிருக்குமோ?’ (1சாமுவேல் 15:22)

நாம் சிலவேளைகளில் சரியான காரியங்களைத்தான் செய்வோம்; ஆனால், அவசர புத்தியில் முறைதவறிச் செய்துவிடுகிறோம். அல்லது, நமக்குச் சரியாய் தோன்றுகின்ற விதத்தில் செய்துவிடுகிறோம். இதனால், செய்தது நல்ல காரியமாயிருந்தாலும், அது பயனற்றதாகிறது. மாத்திரமல்ல, நமக்கும் தீங்கு நேரிட அதுவே காரணமாகிவிடுகிறது. இப்படியும் நமக்குப் பிரச்சனைகள் தலை தூக்குகின்றன. இங்கே தேவனைச் சார்ந்து, அவருக்கே கீழ்ப்படிந்து, அவரது வார்த்தைப்படி நமது வாழ்வைச் சீர்செய்யவேண்டியதுதான் நாம் செய்யக்கூடிய காரியம். மாறாக, பிறரைக் குற்றம்சாட்டக்கூடாது.

சவுல் ராஜாவுக்குவந்த பிரச்சினையே அதுதான். ஏற்கனவே குழந்தை யைக் கண்டு கலங்கி, சாமுவேல் வருவதற்குப் பிந்தியதால், அவசரப்பட்டு, தான் செய்யக்கூடாத பலிசெலுத்துதலைச் செய்துவிட்டான் சவுல். பலி செலுத்தியது நல்ல காரியம்; ஆனால், அதனை அவன் செய்திருக்கக்கூடாது. ஆனால் செய்து விட்டான். அப்பொழுதே சாமுவேல், ‘உம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் உமக்கு விதித்த கட்டளையைக் கைக்கொள்ளாமற் போனீ’ என்று சொன்னார். அடுத்த தடவையும் கர்த்தர் சொன்னதை மீறி சவுல் திரும்பவும் கீழ்ப்படியாமற்போனான். அமலேக்கை மடங்கடித்து, அவனுக்கு உண்டான சகலத்தையும் சங்கரித்துக் கொண்டுபோடவேண்டும் என்று கர்த்தர் சாமுவேல் மூலம் சவுலுக்குக் கட்டளை கொடுத்தார். சவுலோ சொன்னபடியே போனாலும், யுத்தம் செய்து அமலேக்கை மடங்கடித்தாலும், கொழுத்தவற்றில் சிலதைக் கொண்டுவந்து ஒளித்து வைத்து விட்டான். கேட்டதற்கு, தேவனுக்குப் பலிசெலுத்தும்படி இவற்றை ஐனங்கள் கொண்டு வந்தார்கள் என்று ஐனத்தின்மீது குற்றத்தைச் சுமத்திவிட்டான். இதன் விளைவாக, சவுலிடமிருந்து ராஜ்யபாரம் பிடுங்கப்பட்டது. அவனும் செத்தான், அவனுடைய மகனும் செத்தான். இந்தப் பிரச்சனைக்கு யார் காரணம்? சவுலின் கீழ்ப்படியாமைதானே காரணம்.

கர்த்தர் நம்மிடத்திலும் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை கேட்பது ஒன்றேயொன்றுதான்; கீழ்ப்படிவு, அவ்வளவும்தான். ‘நீ உன் தேவனாகிய கர்த்தருடைய சத்தத்துக்குச் செவிகொடுக்கும்போது, இப்பொழுது சொல்லப்படும் ஆசீர்வாதங் களோல்லாம் உன்மேல் வந்து உனக்குப் பலிக்கும்’ (உபா.28:2) என்று சொன்ன கர்த்தர், இன்றும் மாறவேயில்லை. தேவ வார்த்தைக்கு நாம் கீழ்ப்படியாவிட்டால் அதற்குரிய பலனை நாமேதான் அனுபவிக்கவேண்டும். ஆகவே, பிரச்சினைகள் நெருக்கும்போது, நாம் எந்த இடத்தில் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போனோம் என்பதை முதலில் ஆராய்ந்து மனந்திரும்புவோமாக.

“கர்த்தாவே, உமது பிரமாணத்தின்படி வாழ என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உமது வழியைவிட்டு விலகாதபடி காத்தருளும். ஆமென்.”

**வய்
25
சனி**

எனக்கு நானே...

அப்படியே ஆமான் மொர்தெகாய்க்கு ஆயத்தம்பண்ணின தூக்கு மரத்தில் ஆமானையே தூக்கிப்போட்டார்கள். (எஸ்தர் 7:10)

சிலசமயங்களில் நாம் எதிர்கொள்ளுகிற பிரச்சினைகளுக்கு நாமேதான் காரணமாகி விடுகிறோம். நாம் பிறருக்கு விரோதமாக நினைக்கின்ற காரியங்கள் நமக்கே விரோதமாகத் திரும்பிவிடும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அதை நம்மால் வெளியே சொல்ல முடியாதிருந்தாலும், அதை உணர்ந்து, தேவபாதம் பணிந்து மனந்திரும்பவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம் ஆமான். ஆமானை மேன்மைப்படுத்தி, தன்னிட்டிலிருந்த சகல பிரபுக்களுக்கும் மேலாக அவனுடைய ஆசனத்தை ராஜா தாமாகவே உயர்த்திவைத்தார். இது ஆமானுக்கு கிடைத்த பெரியதொரு அதிர்ஷ்டம். மாத்திரமல்ல, அரண்மனை வாசலிலுள்ள ராஜாவின் ஊழியக்காரர் ஆமானை வணங்கி நமஸ்கரிக்கவும் வேண்டும் என்றும் ராஜா கட்டளையிட்டி ருந்தார். எல்லோரும் அப்படியே செய்தார்கள். ஆனால், மொர்தெகாய் செய்ய வில்லை. அதற்கு அவன் தான் யூதன் என்று சகஞ்சியரிடம் பதில் சொல்லியும் இருந்தான். அதைப் பேசாமல் விட்டிருக்கலாம்; ஆனால் ஆமானின் பெருமை விடவில்லை; அகங்காரம் அவனை அமைதியாக இருக்கவிடவில்லை. அதற்காக மொர்தெகாய்மீது காட்டவேண்டிய கோபத்தை முழு யூதர்கள்மீதும் காட்ட திட்டம் போட்டான் ஆமான். அதுதான் அவன் செய்த மிகப்பெரிய தவறு. அத்துடன் மொர்தெகாயைத் தூக்கிப்போட ஒரு தூக்குமரத்தையும் செய்வித்தான். நடந்தது என்ன? அவன் செய்வித்த தூக்குமரத்திலே ஆமானே தூக்கிலிடப்பட்டான்.

நாம் பிறருக்குத் தீங்கு நினைப்போமானால், எப்படியோ அது நமக்கே திரும்பி வரும் என்று பெரியவர்கள் சொல்லுவது சாதாரணமான விடயமல்ல. கெத்செமனே தோட்டத்தில் இயேசுவைப் பிடிக்கவந்தபோது பேதுரு, பிரதான ஆசாரியனுடைய வேலைக்காரனின் காதை வெட்டிப்போட்டார். அப்பொழுது பட்டயத்தை உறையிலே போடச் சொன்ன ஆண்டவர், ‘பட்டயத்தை எடுக்கிற யாவரும் பட்டயத்தால் மாந்துபோவார்கள்’ என்றார். ஒருவனை நேரடியாகக் கொன்றுபோடுவதற்கும், அவனுக்கு விரோதமாக குழ்ச்சியான காரியங்களைச் செய்வதற்கும் என்னதான் வித்தியாசம்? ஆகவே, எவருக்கும் எதிரான வீண் காரியங்களில் ஈடுபடாதிருப்போமாக. பிறருக்கு விரோதமாகப் பேசும் வீண் வார்த்தைகள், வீண் குற்றச்சாட்டுக்கள் எனக்கு விரோதமாக நானே எய்கின்ற அம்புபோலாகிவிடும். தவறுகளைச் சுடிக்காட்டி கண்டித்து நடத்துவது ஒன்று; தவறுதான் என்று நியாயம் தீர்த்து, தீர்ப்பும் வழங்குவது இன்னொன்று. இரண்டாவதைக் கண்டிப்பாக நமது வாழ்வில் தவிர்த்துக்கொள்வோமாக.

“கர்த்தாவே, எந்தச் சூழ்நிலையிலும் பிறருக்கு விரோதமாக செயற்படவோ, நினைக்கவோ முற்படாதவாறு நீரே என்னை ஆண்டு நடத்துவீராக. ஆமென்.”

வய்
26
நாமிறு

வாசிப்பு: 1இராஜாக்கள் 19:1-8

எலியாவின் பிரச்சனை

...போதும் கர்த்தாவே, என் ஆத்துமாவை எடுத்துக்கொள்ளும்.
நான் என் பிதாக்களைப்பார்க்கிலும் நல்லவன் அல்ல....

(1இராஜாக்கள் 19:4)

நமக்கு நேரிடுகின்ற சில பிரச்சனைகள் வேடிக்கையாக இருக்கும். சற்று சிந்தித்தால் அது பிரச்சினையாகவே இருந்திருக்காது. ஆனால், நாமே தான் அதனைப் பிரச்சினையாக்கித் தடுமாறி குழப்பிப்போகிறோம்.

எலியா தீர்க்கன் சாதாரண ஆளல்ல. தன்னைக் கொன்றுபோடும்படி தேடித்திரிந்த ஆகாப் ராஜாவை முகமுகமாய் சந்தித்து, கர்த்தரின் கட்டளைகளைவிட்டு, பாகாலைப் பின்பற்றி, இஸ்ரவேலைக் கலங்கடிக்கிறவர் நீர்தான் என்று ஆகாபிற்கு நேரடியாகவே சொன்னவர். நீங்கள் எந்தமட்டும் இரண்டு நினைவுகளால் குந்திக்குந்தி நடப்பீர்கள் என்று இஸ்ரவேலைக் கண்டித்தவர். பாகால்களின் தீர்க்கதரிசிகள் நானுறுபேருக்கு தனித்து நின்று சவால் விட்டவர். பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகள் இரத்தம் வடியுமட்டும் கத்திகளால் தங்களைக் கீறி கதறிக் கூப்பிட்டும் கீழிறங்காத அக்கினி, எலியா தேவனை நோக்கி ஜெபித்தபோது இறங்கியது. பாகாலின் பின்னே சோரம்போன இஸ்ரவேல், ‘கர்த்தரே தெய்வம்’ என்று முகங்குப்புற விழுந்து அறிக்கை யிடுமளவுக்கு எலியாவில் தேவ வல்லமை விளங்கியது. மாத்திரமல்ல, பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகள் அத்தனைபேரையும் எலியா கொன்றுபோட்டார். மேலும், எலியா ஜெபித்தபோது மழையும் பெய்தது. இத்தனை பெரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்த எலியா மனமடிவுக்குள்ளாகியது எவ்வாறு? தன் வேலைக்காரனைக்கூட நம்பாதவராக அவனையும் நிறுத்திவிட்டு வனாந்தரத் தில் ஒருநாள் பிரயாணம்போய், ஒரு சூரைச்செடியின்கீழ் உட்கார்ந்து, சாக வேண்டும் என்றது ஏன்? உண்மையாகவே சாகவிரும்புகிறவனுக்குச் சூரைச் செடியா கிடைத்தது? அவனுக்கு எப்படி நித்திரை வரும்? எலியா தன் ஜீவனைக் காக்கும்படி வனாந்தரத்திற்குச் சென்றாலும், அவருக்கு ஏற்பட்டது மனக் களைப்பும் சரீரக் களைப்புமே என்பதைத் தேவன் அறிந்திருந்தார்.

ஆவிக்குரிய வாழ்வில், கர்த்தருடைய நாமத்தில் பெரிய காரியங்களை செய்துமுடித்தபின் ஒன்றில் பெரிய சோதனையை சந்திக்க நேரிடலாம்; அல்லது சோர்வு வரலாம். இப்படிப்பட்ட யுத்தத்தில் நீங்களும் இறங்கியிருந்தால் இதனை அனுபவித்திருப்பீர்கள். எலியாவுக்கும் அதுதான் நேர்ந்தது. கர்த்தரோ, அவரைத் தட்டியெழுப்பி, உடற்சோர்வை நீக்கி, மறுபடியும் அனுப்புவதை வாசிக்கிறோம். சரீர சம்மந்தமாக, உணர்வு சம்மந்தமாக தேவனுக்கடுத்த காரியங்களை வெற்றியாகச் செய்துமுடிக்கும்போது இப்படிப் பட்ட சோர்வுகள் வரும். இவற்றைப் பிரச்சினையாக எடுக்கக்கூடாது. தேவன் தாமே நம்மைப் பெலப்படுத்துவாராக!

“கர்த்தாவே, சாதாரண சோர்வுகளையும் பிரச்சினைகளாக நினைத்து மனமடிவுக்குள்ளாகாதபடிக்கு என்னைப் பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

வய்
27
திங்கள்

வாசிப்பு: தானியேல் 1:14; ஏசாயா 26:1-4

இருதயத்தில் உறுதி

தானியேல் ராஜாவின் போஜனத்தினாலும், அவர் பானம்பண்ணும் திராட்சரசத்தினாலும் தன்னைத் தீட்டுப்படுத்தலாகாதென்று, தன் இருதயத்தில் தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டு... (தானியேல் 1:8)

வாழ்க்கையில் தீர்மானங்களை எடுக்கவேண்டிய பல சந்தர்ப்பங்கள் நமக்கு ஏற்படுகிறது. அங்கேயும் நமக்குப் பிரச்சினை வரலாம். நாம் எடுத்த தீர்மானம் தவறாக இருக்கலாம்; அல்லது, சரியான தீர்மானம் எடுத்தும் நமக்குப் பிரச்சினை ஏற்படலாம். சிலசமயம் சரியான தீர்மானங்களையும் உணர்ச்சி வேகத்தில் எடுத்து, பின்னர் அதனை முன்னெடுக்க முடியாமல் தடுமாறுவதால் மேலும் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க நேரிடலாம். நாம் தேவனுடைய வார்த்தைக்குள்ளாக என்ன தீர்மானம் எடுத்தாலும், அதனை உணர்ச்சிவேகத்தில் எடுக்காமல், இருதயத்தில் உறுதியாகத் தீர்மானிப்போ மானால், இருதயத்தை அறிந்திருக்கிற தேவன் நமக்கு நிச்சயமாக உதவி செய்வார். பின்னர் அது ஒரு பிரச்சினையாகவே தெரியாது.

எருசலேமிலே சுதந்திரமாக தேவனை ஆராதித்து ஒரு யூதனாக வாழ்ந்துவந்த தானியேலுக்கும் நன்பர்களுக்கும், தேவனுக்கடுத்த காரியங்களிலேயே பெரிய சோதனைகளைச் சந்திக்கவேண்டி நேரிட்டது. கல்தேய பாலைதையைப் படிக்கச் சொன்னபோது அறிவு வளர்ச்சிக்காகப் படித்தார்கள். அந்நிய தெய்வ பெயர்களுடன் சம்மந்தப்படுத்தி பெயர்களை மாற்றியமைத்த போதும், அது அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டாயிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் இருதயம் தேவனுக்கு நேரே இருந்தது. இப்போது ராஜபோஜனம் சோதனையாகப்பட்டது. இப்படியொரு போஜனம் யாருக்கும் கிடைக்காது; கர்த்தரே நமக்குத் தந்தார் என்று ஸ்தோத்திரம்பண்ணி சாப்பிட்டிருக்கலாம். ஆனால், தீட்டானதைத் தவிர்க்கவேண்டும் என்ற கர்த்தருடைய கட்டளைகள் தானியேலின் இருதயத்தில் இருந்தது. போஜனம் சர்ரத்தைப் புஷ்டியாக்கும், இருதயத்தைக் கொழுக்கவைக்கும். அதாவது போஜன மயக்கம் அவர்களது ஆத்துமாவையே கெடுத்துப்போடும். ஆகவே, இந்த விடயத்தில் தானியேலும் நன்பர்களும் விழித்துக்கொண்டனர். தீர்மானத்தை உதடுகளினால் அல்ல; தேவனுக்கென்று வைத்திருக்கவேண்டிய சர்ரங்களை இந்த ராஜபோஜனத் தால் தீட்டுப்படுத்துவதில்லை என்று தங்கள் இருதயங்களிலே தீர்மானித் தார்கள். தேவன் அந்த தீர்மானத்தைக் கனப்படுத்தினார்.

கர்த்தரை உறுதியாய் பற்றிக்கொண்ட மனதிருந்தாலே போதும்; அவர் அவர்களைப் பூரண சமாதானத்தோடே காப்பார். தேவ வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியும்போது தேவன் நம்மை நிச்சயம் பாதுகாப்பார். ஆகவே அவற்றைப் பிரச்சினையாகவே எண்ணவேண்டிய அவசியமேயில்லை.

“கர்த்தாவே, உமது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதால் எந்தச் சோதனையைச் சந்தித்தாலும் சோர்ந்துபோகாமல் திடமாய் நிற்கப் பெலன் தாரும். ஆமென்.”

தேவனா? சூழ்நிலையா?

‘தேசத்திலே பஞ்சம் கொடிதாயிருந்தபடியால், ஆபிராம் எகிப்து தேசத்திலே தங்கும்படி அவ்விடத்துக்குப் போனான்.’
(ஆதியாகமம் 12:10)

நாம் வாழும் சூழ்நிலை, அல்லது நாம் எதிர்கொள்ளும் சூழ்நிலையாவும் நமது வாழ்வில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. ஊரோடு ஒத்துவாழ் என்று முத்தோரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஊர் நமது தேவனோடு ஒத்துவராவிட்டால் நாம் எப்படி ஊரோடு ஒத்துப்போகமுடியும். சிலசமயம் சூழ்நிலைகளில் ஏற்படும் தாக்கங்களும் நமக்கு சோதனையாகி விடுகிறது. அந்த சமயங்களில் நாம் எடுக்கும் முடிவுகள் பெரிய தாக்கங்களையே ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

தேவ அழைப்புக்கு இனங்கி விசுவாசத்துடன் புறப்பட்ட ஆபிராமுக்கு நேர்ந்ததும் இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரச்சினைதான். விசுவாசத்தோடுதான் ஆபிராம் சகலத்தையும் விட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டார். பெத்தேலிலே பலிபீடமும் கட்டி, கர்த்தரைத் தொழுதுகொண்டார். பின்னர் தெற்கே பிரயாணமாகப் போகையில் தேசத்திலே பஞ்சம் வந்தது. அழைத்த தேவன் பஞ்சத்தில் போவிக்கமாட்டாரா? தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டபோது இருந்த வைராக்கியம் பஞ்சத்திலே எங்கே பறந்தது? தேவன் வகுத்த வழியைவிட்டு, உணவுதேடி எகிப்துக்குத் திரும்பி விட்டார் ஆபிராம். அதனால் வந்த வெட்கத்தையும் அவமானத்தையும் இன்று வாசித்தோம். பஞ்சம் என்ற சூழ்நிலை ஆபிராமை நிலைகுலையச்செய்துவிட்டது.

ஆனால் தானியேல் இந்த விடயத்தில் உறுதியாக இருந்தார். அவருக்குண்டாயிருந்த சூழ்நிலை மிகவும் ஆபத்தானது. ராஜ உணவை உண்டோயாக வேண்டும். ஒன்று, பிரதானிகளின் தலைவனிடத்தில் சாட்டுப்போக்குச் சொல்ல முடியாது. வேறு உணவும் கிடையாது. அடுத்தது, அவன்தான் சம்மதித்து இவர்கள் அந்த உணவை உண்ணாமல் மெலிவடைந்து முகங்கள் வாடிப் போனால், அந்தத் தலைவனின் தலை கீழே உருளக்கூடிய இக்கட்டான சூழ்நிலை. மறுபக்கத்தில், கர்த்தர் எங்கள் இக்கட்டை அறிவார், சாப்பாடுதானே, என்று சாட்டுப்போக்கு சொல்லிவிட்டு சாப்பிடக்கூடிய சூழ்நிலையும்கூட. ஆனால், தானியேலும் நண்பர்களும் மனஉறுதியிடன் காரியங்களை முன்னெடுத்தனர். கர்த்தரோ, அந்தப் பிரதானிகளின் தலைவனிடத்தில் இவர்களுக்குத் தயவும் இரக்கமும் கிடைக்கும்படி செய்தார்.

சூழ்நிலைகள் வரும், போகும்; ஆனால், நம் தேவன் சூழ்நிலைகளை ஆளுகிறவர் மாத்திரமல்ல, சூழ்நிலைகளிலும் பார்க்க அவர் பெரியவர். ஆகவே, முதலாவது சாட்டுப்போக்குச் சொல்லுவதை நிறுத்தவோம். அடுத்தது, எந்த சூழ்நிலைகளிலும் தேவனுக்காக வைராக்கியமாக நிற்போம். நாம் அடி எடுத்து வைப்போமானால் தேவன் காரியத்தை வாய்க்கப்பண்ணி வெற்றி தருவார்.

“ஆண்டவரே, எந்தச் சூழ்நிலையிலும், மரணம்தான் நேர்ந்தாலும், உம்மையே உறுதியாகப் பற்றியிருக்க என்னைப் பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

நாம் ஜெயம்பெற்றவர்கள்!

‘நம்முடைய காந்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலே நமக்கு ஜெயங்கொடுக்கிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்.’ (1கொரி. 15:57)

“இந்த அற்பமான தோல்விகளைப் பெரிதாக எண்ணி அழுதுகொண்டிருப்பதை விட்டுவிடு. உன்னிலே காந்தர் பெரிய நோக்கம் வைத்திருக்கிறார் என்று ஒரு தாயார் சொன்னபோது, எனக்குளிருந்த மேகமுட்டம் கலைந்து ஒரு தெளிவு பிறந்தது. அன்றிலிருந்து வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை நான் ஒரு பொருட்டாகவே நினைப்பதில்லை. ஏனெனில் நாம் பெரிய போராட்டத்திலே போராடி, உலகை ஜெயித்து, தேவனோடு நித்தியமாக வாழவேண்டியவர்கள் என்ற உணர்வு எனக்குள் ஒரு புதிய வேகத்தையே உருவாக்கிவிட்டது” இப்படியாக ஒரு சகோதரி தன் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டார்.

வேதாகம பக்தர்கள் அநேகரது வாழ்க்கை, நமது வெற்றி வாழ்விற்கு சவாலாக இருக்கிறது. அதிலும் மேலாக, நமது ஆண்டவர், இவ்வுலகிலே ஒரு மனிதனாக வாழ்ந்து எல்லாவகையிலும் பலவித சோதனைகள் பிரச்சனை கருக்கு முகங்கொடுத்து பாவமில்லாதவராக ஜெயம் பெற்றார். மாத்திரமல்ல, எந்த மனிதனாலும் எந்த சக்தியாலும் நிவிர்த்தியாக்க முடியாத பாவத்தையும், அதனாலுண்டான மரணத்தையுமே ஜெயமாக விழுங்கி உயிர்த்தேழுந்தவர் நம் ஆண்டவர். அப்படியிருக்கும்போது, வாழ்க்கையில் சாதாரணமாக ஏற்படுவதும், நாளை மாறிப்போகிறதுமான பிரச்சினைகளைக் கண்டு நாம் ஏன் தடுமாற வேண்டும்? ‘கிறிஸ்துவுக்குள் எப்பொழுதும் எங்களை வெற்றி சிறக்கப்பண்ணி, எல்லா இடங்களிலேயும் எங்களைக்கொண்டு அவரை அறிகிற அறிவின் வாசனையை வெளிப்படுத்துகிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்’ என்று பவுலடியாருடன் இணைந்து நாழும் சொல்லக்கூடுமானால், அதுவே பெரிய ஆசீர்வாதம்.

‘உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவும் உண்டு’ என்று ஆண்டவர் சொன்னாரே தவிர, உலகத்தில் உங்களுக்குப் பிரச்சினைகள் உண்டு என்று சொல்லவில்லை. கிறிஸ்துவினிமித்தம் பாடனுபவிக்கவும் ஜெயம்பெறவுமே தவிர, அற்பத்தனமான காரியங்களில் ஈடுபட்டு, நமது வாழ்வை அழித்துப்போட நாம் அழைக்கப்படவில்லை. ஆண்டவர் நமக்கு ஏற்கனவே ஜெயம் தந்துவிட்டார். பிசாசானவனோ, நமது கண்களைக் குருடாக்கி, இவ்வுலக காரியங்களால் நம்மைச் சோர்வற்பண்ணுகிறான். இது அவனது தந்திரம். நாம் ஏன் இதற்கு இடமளிக்க வேண்டும்? உபத்திரவங்களிலேயே நமக்கு ஜெயங்கொடுக்கிற தேவன், சாதாரண உலக காரியங்களில், பஞ்சத்தில், பணத்தேவைகளில், பிறநுடனான பிணக்குகளில் நமக்கு உதவிசெய்யாமல் போவாரா? குழநிலை களைக்கண்டு அஞ்சாமல் அவற்றை காலின் கீழேபோட்டுவிட்டு, கிறிஸ்துவின் நாமத்தாலே எழுந்து ஜெயம்பெறுவோமாக.

“ஆண்டவரே, நீர் எனக்களித்த ஜெயத்தை நான் மறந்த நாட்களை மன்னித்து, உறுதியோடு உம்மைச் சேவிக்க என்னைப் பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஜனவரி

பெப்ரவரி

காலை	மாலை	காலை	மாலை
ஆதி. 1,2	மத. 1	01 யாத். 24,25,26	மத. 22:23-46
ஆதி. 3,4,5	மத. 2	02 யாத். 27,28	மத. 23:01-22
ஆதி. 6,7,8	மத. 3	03 யாத். 29,30	மத. 23:23-39
ஆதி. 9,10,11	மத. 4	04 யாத். 31,32	மத. 24:01-14
ஆதி. 12,13,14	மத. 5:01-30	05 யாத். 33,34	மத. 24:15-31
ஆதி. 15,16,17	மத. 5:31-48	06 யாத். 35,36	மத. 24:32-51
ஆதி. 18,19	மத. 6	07 யாத். 37,38	மத. 25:01-30
ஆதி. 20,21,22	மத. 7	08 யாத். 39,40	மத. 25:31-46
ஆதி. 23,24	மத. 8	09 லேவி. 1,2,3	மத. 26:01-25
ஆதி. 25,26	மத. 9:01-17	10 லேவி. 4,5	மத. 26:26-46
ஆதி. 27,28	மத. 9:18-38	11 லேவி. 6,7	மத. 26:47-75
ஆதி. 29,30	மத. 10:01-23	12 லேவி. 8,9	மத. 27:01-26
ஆதி. 31,32	மத. 10:24-42	13 லேவி. 10,11	மத. 27:27-45
ஆதி. 33,34,35	மத. 11	14 லேவி. 12,13	மத. 27:46-66
ஆதி. 36,37	மத. 12:01-21	15 லேவி. 14	மத. 28
ஆதி. 38,39,40	மத. 12:22-50	16 லேவி. 15,16	மாற். 1:01-20
ஆதி. 41,42	மத. 13:01-23	17 லேவி. 17,18,19	மாற். 1:21-45
ஆதி. 43,44	மத. 13:24-43	18 லேவி. 20,21	மாற். 2
ஆதி. 45,46	மத. 13:44-58	19 லேவி. 22,23	மாற். 3
ஆதி. 47,48	மத. 14:01-21	20 லேவி. 24,25	மாற். 4:01-20
ஆதி. 49,50	மத. 14:22-36	21 லேவி. 26,27	மாற். 4:21-41
யாத். 1,2,3	மத. 15:01-28	22 எண். 1,2	மாற். 5:01-20
யாத். 4,5	மத. 15:29-39	23 எண். 3,4	மாற். 5:21-43
யாத். 6,7	மத. 16	24 எண். 5,6	மாற். 6:01-13
யாத். 8,9	மத. 17	25 எண். 7	மாற். 6:14-31
யாத். 10,11,12	மத. 18	26 எண். 8,9,10	மாற். 6:32-56
யாத். 13,14	மத. 19	27 எண். 11,12,13	மாற். 7:01-23
யாத். 15,16	மத. 20	28 எண். 14	மாற். 7:24-30
யாத். 17,18,19	மத. 21:01-27	29 எண். 15	மாற். 7:30-37
யாத். 20,21	மத. 21:28-46	30	
யாத். 22,23	மத. 22:01-22	31	

2012

“Sathiya Vasanam” - Supplementary

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under
No. QD/96/News/2011

இந்நாலை புதிதாக வாசிப்பவர்கள் தொடர்ந்தும் இந்நாலைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால் விபரங்களுக்கு எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

நீங்கள் எமது வெளியீடுகளை பெற்றுவரும் சந்தாதாரராணால் நீங்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொருமுறையும் உங்கள் கணனி (கம்யூட்டர்) பதிவு இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தொடர்பு கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். உங்கள் கணனி பதிவு இலக்கம், உங்களுக்கு எமது வெளியீடுகள் அனுப்பப்படும் உறையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எமது வெளியீடுகள் ஏதாவது தவறுதலாக இரண்டு பிரதிகள் உங்களுக்கு கிடைத்தால் தயவுசெய்து உங்களுடைய கணனி பதிவு இலக்கத்துடன் எமக்கு அறியத்தரும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

நீங்கள் வீடு மாறும்போது உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட்டு அறியத்தாருங்கள்.

எமது வெளியீடுகள் உரிய காலத்தில் உங்களுக்கு வந்து சேராவிடில் அது குறித்து உடனடியாக அறியத்தாருங்கள்.

சத்தியவசனம்
தி. பி. 1012, கொழும்பு, இலங்கை

நேரில் எமது முகவரி
120A ,Dharmapala Mawatte,
Colombo 7
Sri Lanka